Carlos Castaneda

Vol. 7 – Focul Lăuntric

CUPRINS:

Prefaţă/7
1. Noii vizionari/13
2. Micii tirani/24
3. Emanaţiile Vulturului/47
4. Strălucirea conştiinţei/64
5. Prima atenţie/80
6. Fiinţe anorganice/97
7. Punctul de asamblare/126
8. Poziţia punctului de asamblare/146
9. Deplasarea inferioara/160
10. Marile benzi de emanaţii/177
11. StalkinguJ, intenţia şi poziţia visatului/187
12. Nagualul Juiian/203
13. Imboldul pământului/222
14. Forţa de rostogolire/236
15. Cei care sfidează moartea/249
16. Tiparul uman/274
17. Călătoria corpului din vis/288
18. Spargerea barierei percepţiei/304
Epilog/312

PREFAŢĂ.

Am scris pe larg despre relaţia mea de ucenicie cu vrăjitorul mexican indian, don Juan Matus. Deoarece conceptele şi practicile sale îmi erau complet străine, don Juan a dorit să le înţeleG. Şi sa le aprofundez. Nu am altceva de făcut decât sa redau învăţăturile sale în forma narativă, o naraţiune care cuprinde ce s-a întâmplat, exact cum s-a întâmplat.

Învăţătura lui don Juan se baza pe ideea că omul are doua tipuri de conştiinţă. Le-a denumit partea dreapta şi cea stingă. A descris prima drept o stare a conştiinţei obişnuite, necesara în viaţa de zi cu zi. Iar despre a doua a spus că este partea misterioaşa a omului, acea stare a conştiinţei de care ai nevoie pentru a fi vrăjitor sau vizionar. Don Juan şi-a împărţit instrucţia în consecinţa, în învăţături pentru partea dreapta şi învăţături pentru cea stângă.

Şi-a desfăşurat învăţăturile pentru partea dreaptă când mă aflam în starea mea normala de conştiinţă, iar eu am descris aceste învăţături în toate relatările mele. In starea mea de conştiinţa normală, don Juan mi-a spus că este vrăjitor. Ba chiar m-a prezentat altui vrăjitor, don Genaro. Datontâ natuni legăturii noastre, am ajuns în mod logic la concluzia că mă luaseră ucenicul lor.

Aceasta ucenicie s-a încheiat printr-un act de neînţeles, pe care atât don Juan, cât şi don Genaro m au pus să-l execut. M-au făcul să sar, din vârful unui munte teşit, în prăpastie.

Am descris într-una dintre relatările mele ce s-a întâmplat pe vârful acelui munte. Ultimul act al învăţăturilor lui don Juan a fost înfăptuit de însuşi don Juan; don Genaro; doi ucenici, Pablito şi Nestor, şi eu. Pablito, Nestor şi cu mine am sărit în prăpastie de pe vârful acelui munte.

Ani de zile după aceea, m-am gândit ca încrederea mea neţărmurita în don Juan şi don Genaro a fost de ajuns să alunge teama iraţională în faţa anihilării. Acum ştiu că n-a fost aşa; ştiu că secretul stătea în învăţăturile lui don Juan pentru partea stângă şi că a fost nevoie de o uriaşa disciplina şi perseverenţă din partea lui don Juan, don Genaro şi a însoţitorilor săi, pentru a desfăşura acele învăţături.

Mi-a luat aproape zece ani să-mi amintesc ce s-a întâmplat exact în învăţăturile sale pentru partea stângă, încât să mă facă să execut de bunăvoie un asemenea act de neînţeles; să sar într-o prăpastie.

În învăţăturile sale pentru partea stângă, don Juan mi-a explicat ce-mi făceau, de fapt, el, don Genaro, însoţitoni lor şi cine erau. Nu mă învăţau vrăjitorii, ci cum să stăpânesc cele trei aspecte ale cunoaşterii străvechi, pe care o posedau: conştiinţa, staJkinguI şi intenţia. Ei nu erau vrăjitori; erau vizionari. Iar don Juan nu era numai un vizionar, ci şi un nagual.

Don Juan îmi explicase deja multe lucruri despre nagual şi vedere în învăţăturile sale pentru partea dreaptĂ. Înţelesesem ca vederea este capacitatea fiinţelor omeneşti de a-şi mări câmpul de percepţie, până când

sunt capabile să evalueze nu numai aparenţele exterioare, ci şi esenţa tuturor lucrurilor. Explicase, de asemenea, ca vizionarii văd omul ca pe un câmp de energie, care arată ca un ou luminos. Majoritatea oamenilor, a spus eL. Au campurile lor energetice împărţite în două. Puţini bărbaţi şi femei au patru sau, uneori, trei părţi. Deoarece aceşti oameni posedă mai multă energie decât cei obişnuiţi, pol deveni naguali, după ce învaţă să vadă.

În învăţăturile sale pentru partea stângă, don Juan mi-a explicat complexitatea abilităţii de a vedea şi de a fi un nagual. A fi un nagual, spunea el, este mult mai complex decât să fii, pur şi simplu, un om care a învăţ.at sa vadă. Sa fii nagual înseamnă să fii conducător, profesor, ghid.

În calitate de nagual, don Juan era conducătorul unui grup de vizionari, cunoscuţi sub numele de partidul nagualilor, care era compus din opt femei vizionare, Cecilia, Delia, Hermelinda, Carmela, Nelida, Florinda, Zuleica şi Zoila; trei bărbaţi vizionari, Vicente, Silvio Manuel şi Genaro; şi patru curieri sau mesageri, Emilito, John Turna, Marta şi Teresa.

În afara de faptul că era conducătorul partidului nagualilor, don Juan învăţa şi îndruma, de asemenea, un grup de vizionari ucenici, cunoscuţi drept partidul noilor naguali. Era alcătuit din patru tineri, Pablito, Nestor, Eligio, Benigno şi cinci femei, So-ledad, La Gorda, Lidia, Josefina şi Rosa. Eu eram conducătorul nominal al noului partid al nagualilor, împreună cu femeia nagual Carol.

Ţ Ca don Juan să-mi poată împărtăşi învăţăturile sale pentru partea stângă, era necesar să intru într-o stare unică de claritate perceptuală, cunoscuta drept conştiinţa elevata. Pe parcursul anilor cât am fost cu el, m-a adus în repetate rânduri în această stare, prin intermediul unei lovituri aplicate cu palma în partea de sus a spatelui.

Don Juan mi-a explicat că, într-o stare de conştiinţa elevata, ucenicii se pot comporta aproape la fel de natural ca în viaţa de zi cu zi, dar se pot concentra cu o forţa şi o claritate neobişnuită. Totuşi, o calitate inerentă a conştiinţei elevate este aceea că nu poţi să-ţi aminteşti în mod obişnuit de ea. Ceea ce transpare într-o asemenea stare face parte din conştiinţa de zi cu zi a ucenicului numai printr-un uriaş efort de recuperare.

Interacţiunea mea cu partidul nagualilor a fost un exemplu al acestei dificultăţi de a-mi aminti. Cu excepţia lui don Genaro, am luat legătura cu ei numai când eram într-o stare de conştiinţa elevata; de aceea, în viaţa mea de zi cu zi n-am putut să-mi amintesc de ei, nici măcar ca de nişte personaje vagi, din vise. Modul în care mă întâlneam cu ei de fiecare data era aproape

un ritual. Mă duceam cu maşina acasă la don Genaro, într-un mic orăşel din sudul Mexicului. Don Juan ni se alătura imediat şi abordam toţi trei învăţăturile lui don Juan pentru partea dreaptă. După aceea, don Juan mă făcea să schimb nivelurile de conştiinţă şi apoi mergeam cu maşina într-un oraş mai mare, din apropiere, unde locuiau el şi alţi cincisprezece vizionari.

De fiecare data când intram într-o stare elevata a conştiinţei, nu încetam să mă minunez de diferenţa dintre cele două părţi ale conştiinţei mele. Aveam mereu senzaţia că mi se ridicase un val de pe ochi, ca şi când aş fi fost aproape orb înainte, iar acum puteam să vad. Libertatea şi bucuria neţărmurita care mă cuprindea în acele momente nu se pol compara cu nimic. Totuşi, în acelaşi timp, simţeam o înspăimântătoare tristeţe şi un dor care mergeau mana în mână cu libertatea şi bucuria. Don Juan îmi spusese că nu exista desăvârşire fără tristeţe şi dor, pentru că fără ele nu este anici cumpătare, nici bunătatE. Înţelepciunea fara bunătate, a spus el, şi cunoaşterea fără sobrietate sunt nefolositoare.

Organizarea învăţăturilor sale pentru partea stângă a impus, de asemenea, ca don Juan, împreună cu unii dintre vizionarii săi, să-mi explice cele trei faţete ale cunoaşterii lor: măiestria conştiinţei, măiestria stalkinguiui şi măiestria intenţiei.

Această carte se ocupa de măiestria conştiinţei, care face parte din setul lui total de învăţături pentru partea stângă; setul pe care l-a folosit pentru a mă pregăti sa execut uimitorul act al saltului în prăpastie.

Datorită faptului că experienţele pe care le povestesc aici au avut loc într-o stare elevată de conştiinţă, ele nu pot avea caracteristicile vieţii de zi cu zi. Le lipseşte contextul lumesc, deşi ami-am dat toată silinţa să-1 furnizez, fără să apelez la ficţiune. In starea elevata de conştiinţa, eşti foarte puţin conştient de ce se petrece în jurul tău, pentru ca eşti concentrat asupra detaliilor acţiunii care se desfăşoară.

În acest caz, acţiunea care se desfăşura consta, în mod natural, în elucidarea măiestriei conştiinţei. Don Juan înţelegea măiestria conştiinţei drept o versiune modernă a unei tradiţii extrem de vechi, pe care o numea tradiţia străvechilor vizionari tolteci.

Deşi simţea că era legat intrinsec de acea veche tradiţie, se considera unul dintre vizionarii unui nou ciclu. Când l-am întrebat o dală care era caracteristica esenţiala a vizionarilor noului ciclu, mi-a spus că stăpânesc atât de bine conştiinţa, stalkingul şi intenţia, încât nu sunt surprinşi de moarte ca ceilalţi muritori, Aci îşi aleg momentul şi modul plecării din

această lume. In acel moment, sunt consumaţi de un foc lăuntric şi dispar de pe faţa pământului liberi, de parcă n-ar fi existat niciodată.

1. NOII VIZIONARI.

În drum spre numii, am ajuns în oraşul Oaxaca din sudul Mexicului unde speram să-1 întâlnesc pe don Juan. A doua zi în zori, pe când mă pregăteam de plecare, am avut inspiraţia să trec cu maşina prin piaţa principala a oraşului şi acolo l-am găsii, aşezat pe banca lui preferata, ca şi când m-ar fi aşteptat să trec.

M-am aşezat lângă el. Mi-a spus că venise să rezolve nişte treburi în oraş, ca stătea la o pensiune şi ca eram binevenit daca doream să zăbovesc în compania lui încă două zile, cât trebuia să mai rămână. Am discutai apoi o vreme despre preocupările şi problemele pe care le aveam în mediul universitar.

După cum îi era obiceiul, m-a plesnit pe spate atunci când mă aşteptam cel mai puţin, iar lovitura a avut darul sa ma propulseze într-o stare de conştiinţa elevata.

Am zăbovit lâcuţi o vreme, eu aşteptând cu nerăbdare să spună<eva. Totuşi, când a începui să vorbească, a reuşit să mă ia încă o data prin surprindere.

— In Mexic, cu secole înainte de venirea spaniolilor, mi-a spus el, irâia o comunitate extraordinara de iniţiaţi tolleci, barbaţi capabili de fapte nemaiauzite. Ei au constituit ultima veriga dintr-un lanţ al cunoaşterii care a acoperit o perioada multimilenara.

Vizionarii tolteci erau persoane aparte, şamani cu puteri fabuloase, iniţiaţi capabili să dezlege mistere, deţinători ai unor cunoştinţe secrete pe care le foloseau amhilând voinţa oamenilor şi făcându-i să-şi concentreze atenţia asupra unui lucru ales de ei la întâmplare.

Aici s-a oprit din povestire şi m-a privit cu intensitate. Simţeam că aştepta să-i pun o întrebare, numai că eu nu prea ştiam ce l-aş fi putut întreba.

— Sunt dator să subliniez un aspect important, a continuat el; acela ca şamanii aveau darul, puterea de a acapara atenţia victimelor lor. Lucrurile nu erau niciodată lăsate la voia întâmplării. Daca am pomenit asta, să ştii că nu m-am referit o clipă la tine. Nimic nu mă surprinde. Unul dintre cele mai dificile lucruri de acceptat este conştiinţa ca atenţia poate fi manipulată.

Eram de-a dreptul derutat. Ştiam că vrea să-mi transmită o informaţie, că doreşte să mă călăuzească spre o concluzie anume. Aveam senzaţia că urma

să aud ceva cunoscut, familiar, senzaţie care mă încerca ori de câle ori ataca tema unei noi suite de învăţături.

I-am mărturisit ce simţeam, iar el mi-a răspuns cu un surâs misterioS. Îndeobşte, zâmbetul său exulta de bucurie. De asta data, mi-a lăsat însă impresia că îl frământa ceva. O clipă, mi-a trecut prin minte că, poate, se gândea să se oprească în acest punct al discuţiei. M-a fixat din nou cu o privire intensă şi m-a cântărit grav din cap până-n picioare. După care, aparent satisfăcut, a clătinat din cap şi mi-a spus că sunt pregătit pentru ultimul exerciţiu la care dorea să mă supună, un examen prin care trece în mod obligatoriu once luptător înainte de a se şti pregătit pentru a pomi în marea călătorie pe cont propriu. Am fost mai uimit decât oricând.

— Vom vorbi despre conştiinţă, a continuat el. Vizionarii ţolteci cunoşteau şi stăpâneau arta manipulării conştiinţei. De fapt, ei au fost maeştrii săi supremi. Când susţin ca ştiau prin ce metode poale fi canalizată conştiinţa viclimei, înţeleg că practicile şi cunoştinţele secrete, ale căror depozitari erau, le permiteau să iscodească şi să descifreze marea taină a stării de veghe a creierului. Multe dintre practicile lor au supravieţuit până-n zilele noastre, dar, din fericire, într-o formă diferita. Spun, din fericire, deoarece aceste îndeletniciri, după cum îţi voi explica în continuare, nu au avut darul să-i conducă pe vizionarii tolteci spre libertatea de sine, ci spre propria lor condamnare la moarte.

— Ştii ce practici foloseau? l-am întrebai.

— Bineînţeles, mi-a răspuns el. Nimic nu ne împiedică să cunoaştem tehnicile pe care le foloseau, numai că asta nu înseamnă neapărat că trebuie să le aplicam. Fiindcă noi privim lumea dintr-o perspectiva diferita. Facem parte dintr-un nou ciclu al cunoaşterii.

— Te consideri vrăjitor, nu-i aşa, don Juan? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns. Eu sunt un luptător care vede ce se ascunde dincolo de aparenţE. În fond, noi suntem tos nuevos videntes – noii vizionari. Vizionarii din vechime erau simpli vrăjitori.

Pentru un om om obişnuit, a reluat el, magia este un lucru negativ, condamnabil, cu toate aceslea, fascinant. De-aceea te-am încurajat, când erai în slare de veghe, să crezi că suntem vrăjitori. E mai bine să ne percepi aşA. Fiindcă asta sporeşte interesul, curiozitatea. Penlru noi, a fi vrăjitor este sinonim cu a apuca pe o uliţă înfundată.

Voiam să înţeleg cât mai clar ce voia să spună, dar a refuzat să-mi dea lămuriri. Mi-a promis ca va dezvolta subiectul pe măsură ce îmi va explica

ce se înţelege prin conceptul de conştiinţa.

Atunci l-am rugat să-mi vorbească despre onginile cunoaşterii toltece.

— Primul pas pe care l-au făcut toltecii pe calea cunoaşterii a fost acela de a adopta regimul vegetarian, a spus el. Nu contează daca au fost împinşi spre acest gest de curiozitate, foame sau dintr-o greşeală, adevărul rămâne unul singur, ca ei mâncau numai plante. Îndată ce plantele omnipotente au început să-şi exercite influenţa asupra lor sau, în orice caz, curând după aceea, unii dintre ei au început să analizeze experienţa prin care treceau. După părerea mea, primii dintre cei care au ales calea cunoaşterii au fost foarte temerari, însă au interpretat greşit lucrurile.

— Nu cumva totul este o presupunere a ta, don Juan?

— Nu, nici vorbă. Eu însumi sunt vizionar şi este de ajuns să-mi concentrez vederea asupra acelei perioade pentru a şti exact ce s-a petrecut în trecut.

— Chiar poţi vedea în detaliu lot ce s-a întâmplat la vremea aceea? l-am întrebat

— A vedea este o senzaţie cu totul speciala a cunoaşterii, mi-a răspuns el. Sau, altfel spus, a faptului de a şti ceva mai presus de orice îndoiala. Eu ştiu precis ce au făcut acei oameni nu numai datorita vederii mele, cât mai ales fiindcă smlem strânşi legaţi laolaltă.

Don Juan mi-a explicat în continuare ca, în accepţiunea sa, termenul „toltec" nu avea sensul pe care i-1 atribuiam eu. Pentru mine el semnifica cultura toltecă, sau Imperiu Toltec. Pentru el, toltec însemnA. Iniţiat".

Mi-a spus că, în perioada la care făcea referire, cu veacuri, poate chiar milenii, înainte de cucerirea Mexicului de către spanioli, toţi iniţiaţii vieţuiau într-o vastă regiune geografica ce se întindea la nord şi la sud de Valea Mexicului, ei ocupându-se cu îndeletniciri specifice: erau tămăduitori, vraci, povestitori, dansatori, proroci şi cunoşteau secretele preparării unor mâncârun şi licori cu puteri magice. Toate aceste ocupaţu stimulau cunoaşterea, astfel încât ei ajuns să dobândească înţelepciunea care i-a deosebit de oamenii de rând. Aceiaşi lolteci erau oameni ca oricare alţii, puiând în acelaşi timp duce o existenţa obişnuita; de aceea ei practicau meserii ca acelea de medic, artist, dascăl, negustor, ca oricare om din zilele noastre. Numai ca ei îşi practicău meşteşugul sub îndrumarea şi controlul strict al unor bresle bine organizate, în timp devenind atât de iscusiţi şi de preţuiţi, încât au ajuns să domine şi să conducă indirect comunităţi întregi care locuiau în alte regiuni.

Don Juan a spus că după ce unii dintre aceşti oameni au început să vadă – după ce învăţaseră, timp de veacuri întregi, să se folosească de plantele cu putere – cei mai activi dintre ei au socotit că trebuie să le transmită şi oamenilor de rând cunoştinţele dobândite şi să-i înveţe să vadă la rândul lor. Acesta a fost începutul sfârşitului lor. Cu timpul, numărul vizionarilor a sporit, însă preocuparea lor faţă de ceea ce vedeau, care îi umplea de respect şi teamă, s-a transformat într-o adevărată obsesie, încât au sfârşit prin a-şi pierde vizionarismul. Ei erau foarte versaţi în a vedea, putând exercita un control extraordinar asupra lumilor stranii cu care veneau în contact. Dar cunoaşterea le-a fost de prisos. Vederea le-a slăbit forţa şi au căzut în capcana: îi obseda numai ceea ce vedeau.

— Au fost totuşi vizionari care au scăpat de aceasta soartă ingrată, a continuat don Juan, oameni care, în ciuda vederii lor, şi-au păstrat cunoştinţele. Unii dintre aceştia s-au străduit să folosească vederea ca pe un dat poziuv şi să o transmilâ semenilor. Sunt convins ca, sub îndrumarea lor, populaţii din oraşe întregi au păşit în alte lumi, din care nu s-au mai întors niciodată.

Însă acei vizionari capabili numai de a vedea, fără a transmite cunoştinţele lor, au fost până la urma nişte rataţi, iar când ţinutul în care trăiau a fost invadat de un popor străin, ei s-au trezit neputincioşi în faţa cuceritorului, ca oricare om de rând.

Aceşti cuceritori, a continuat eL. Au pus stăpânire pe lumea toltecă – şi-au însuşit-o – fără a învăţa însă niciodată să vadă.

— De ce crezi că nu au reuşit niciodată să fie vizionarii l-am întrebat.

— Fiindcă ei nu au făcut decât să copieze tehnicile şi metodele vizionarilor, fără a-şi însuşi profundele cunoştinţe ini-ţiatice ale aceloraşi tolteci. Până în zilele noastre exista nenumăraţi vrăjitori pe tot cuprinsul Mexicului, urmaşi ai acelor cuceritori, care urmează căile înţelepciunii toltece fara a înţelege însă nici ceea ce fac, nici ce spun, ei înşişi nefiind vizionari.

— Cine au fost cuceritorii, don Juan?

— Alţi indieni, a spus el. La sosirea spaniolilor, bătrânii ini-ţaţi dispăruseră de câteva secole, însă, între timp, se născuse o nouă generaţie de vizionari care doreau să-şi asigure un loc în noul ciclu.

— Ce-nseamnă, o nouă generaţie de vizionari?

— După dispariţia, prin distrugere, a lumii toltece originare, iniţiaţii care au supravieţuit s-au izolat şi şi-au dedicat viaţa studierii aprofundate a

metodelor iniţiatice pe care le practicau. Primul lucru pe care l-au făcut a fost acela de a stabili că staikinguJ, visatul şi inten (ia sunt practici esenţiale, dar au aflat şi că trebuie să renunţe la folosirea plantelor energizante. Poate ca tocmai aici trebuie să căutăm explicaţia a ceea ce li s-a întâmplat în realitate după ce au folosit plantele energizante.

Primul ciclu abia se înfiripa când cuceritorii spanioli au invadat ţinutul. Din fericire, noii iniţiaţi erau temeinic pregătiţi să facă faţa primejdiei. Deveniseră între timp practicanţi experimentaţi în arta stalkingidui.

Don Juan a mai spus că secolele de subjugare care au urmat le-au oferit noii generaţii de vizionari condiţii ideale de a-şi perfecţiona măiestria. In mod destul de bizar, tocmai rigoarea şi coerciţia care au dominat acea penoadâ le-au oferit impulsul de a-şi perfecţiona noile principii. Iar daionta faptului că şi-au tăinuii preocupările, au fosi lăsaţi să-şi vadă liniştiţi de ceea ce descoperiseră.

— Au existat mulţi vizionari din generaţia nouă în timpul cuceririi? l-am întrebat.

— La început, da. Spre sfârşit n-a mai rămas decât o mână de iniţiaţi. Restul fuseseră exterminaţi.

— Dar în zilele noastre, don Juan?

— Au mai rămas câţiva. Sunt împrăştiaţi peste tot, înţelegi?

— Îi cunoşti? l-am întrebat.

— Întrebarea ta e simplă, dar răspunsul, foarte complicat, mi-a răspuns el. Pe unii îi cunoaştem foarte binE. Însă nu sunt ca noi; fiindcă s-au concentrat asupra unor aspecte diferite ale cunoaşterii, ca dansul, tămăduirea, vrăjitoria, povestitul, în locul a ceea ce recomandau vizionarii noii generaţii, adică stalkinguî, visatul şi intenţia. Cei care sunt asemenea nouă nu îndrăznesc să se încrucişeze cu noi. Vizionarii care au trăit pe vremea conchistadorilor au stabilit astfel căile, încât să evite exterminarea în confruntarea lor cu spaniolii. Fiecare dintre aceşti vizionari a încercat să-şi asigure descendenţA. Însă nu toţi au avut urmaşi, aşa că au mai rămas puţini.

— Cunoşti pe vreunul care este exact ca noi? l-am întrebat.

— Pe câţiva, mi-a răspuns el sec.

L-am rugat atunci să-mi spună tot ce ştia, fiindcă eram profund interesat de acest subiect; pentru mine era vital să intru în posesia unor nume şi a unor adrese pe care doream să le folosesc pentru coroborări de date şi stabilirea autenticităţii fenomenului.

Don Juan nu părea înclinat să mă ajuie.

— Vizionarii din noua generaţie au irecui şi ei prin faza de coroborări, a spus el. Jumătate dintre ei $i-au lăsat oasele în camera de coroborare. Acum ei prefera să trăiască retraşi, ca nişte păsări solitare. Mai bine sa lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Daca vrei să discutam, mai bine am vorbi despre ascendenţa noastră spirituala directa. Despre acest subiect, şi tu, şi eu putem vorbi cât ne pofteşte inima.

Mi-a explicat ca toate şcolile de iniţiere au începui în acelaşi moment şi într-o maniera similară. Spre sfârşitul secolului al şaisprezecelea, fiecare nagual, cu bună ştiinţă, s-a izolat cu grupul lui, evitând orice contact direct cu alte grupuri de iniţiaţi. Rezultatul acestei segregări drastice a dus la apariţia unor ramuri distincte. Ramura noastră era formata din paisprezece naguali şi o sută douăzeci şi cinci de vizionari a spus el. Unii dintre cei paisprezece naguali aveau în grijă doar şapte vizionari, alţii unsprezece, iar restul, până la cincisprezece.

Mi-a spus că mentorul sau – sau binefăcătorul său, după cum 1-a numit el însuşi – era nagualul Julian, iar cel dinaintea lui Julian a fost nagualul Elias. L-am întrebat daca ştia numele celor paisprezece naguali. Mi-a spus cum îi chema pe fiecare, în ordine, aşa că am aflat cine erau. A mai adăugat că îi cunoscuse personal pe cei paisprezece vizionari care formau grupul binefăcătorului sau şi că îl întâlnise şi pe mentorul binefăcătorului sau, nagualul Elias, şi pe cei unsprezece discipoli din grupul său.

Don Juan a ţinut să mă asigure că ramura din care făceam noi parte era deosebită de celelalte, deoarece în anul 1723 trecuse printr-o transformare totală, ca urmare a unei influenţe venite din exterior, ce avea sa ne transfigureze şi să schimbe complet şi inexorabil cursul frăţiei noastre. Pe moment nu a vrut să insiste asupra evenimentului, însă a spus ca, de atunci, pentru noi, a începui o nouă eră; şi că cei opl naguali care conduc de atunci ramura noastră sâni consideraţi a fi complet diferiţi de cei şase care i-au precedai.

Probabil că a doua zi don Juan a avut unele treburi de rezolvai, deoarece nu l-am revăzut decât la amiazĂ. Între limp, au sosit în oraş trei dintre discipolii lui, Pablilo, Nestor şi la Gorda. Veniseră să cumpere ustensile şi materiale pentru atelierul de tâmplâne pe care-1 avea PablitO. L-am însoţit şi i-am ajutai să-şi ducă la bun sfârşit căutările, apoi ne-am întors toţi la pensiune.

Eram toţi aşezaţi la masa, sporovăind, când a intrat în încăpere don Juan. Ne-a anunţat că urma să purcedem la drum după prânz, dar că, înainte de a ne aşeza la masa, avea ceva de discutat cu mine, între patru ochi. Mi-a propus să facem câţiva paşi în jurul rondului din piaţa centrală, iar după aceea să ne întâlnim cu ceilalţi la restaurant.

Pablito şi Nestor s-au ridicat imediat şi au spus că mai aveau câteva drumuri de făcut înainte de a ne întâlni. La Gorda avea însă un aer de vădita nemulţumire.

— Despre ce aveţi de gând să vorbiţi? a trântit-o ea, dar şi-a dat seama imediat că făcuse o greşeală şi a început să chicotească.

Don Juan i-a aruncat o privire stranie, însă n-a scos o vorbă, încurajată de tăcerea lui, la Gorda ne-a propus să o luăm cu noi şi ne-a promis solemn că nu avea să ne sâcâie în nici un fel.

— Sunt convins că nu ne vei sâcâi, i-a răspuns don Juan, însă nu vreau să auzi o vorba din ceea ce am eu să-i spun.

Furia i s-a citit la Gordei pe chip. A roşit violent, iar, în timp ce ieşeam cu don Juan din încăpere, chipul i s-a întunecat de nelinişte şi mânie, parcă pocindu-se brusc. A rămas cu gura căscată, iar buzele i s-au uscat brusc.

Dispoziţia tinerei mi-a produs o mare teamă. Am simţit un sentiment de disconfort. Deşi n-am scos o vorbă, don Juan a parul să-şi dea seama ce seniimente mă încercau.

— Ar trebui să-i multumeşli la Gordei zi şi noapte, mi-a spus el fără alt preambul. Te ajuta să-ţi distrugi importanţa de sine. Este micuţul tiran al vieţu tale, dar tu nu dai semne să fi priceput acest lucru.

Am făcut câţiva paşi prin piaţeta până când starea de nervozitate a dispărut. Apoi ne-am aşezat alâtun pe bancheta lui preferata.

— Vechu iniţiaţi au fost cu adevărat norocoşi, a început don Juan, deoarece aveau tot timpul din lume să afle lucruri minunate. Ei cunoşteau minuni pe care mintea noastră de acum nu şi le poate închipui.

— Cine i-a învăţat ţoale astea? l-am întrebat

— Au învăţat totul singuri, prin vedere, mi-a răspuns el. Multe dintre lucrurile pe care noi le ştim în lumea noastră au fosi descoperite de ei. Vizionarii din noua generaţie au corectat greşelile făcute de înaintaşii lor, însă baza cunoştinţelor şi acţiunilor noastre s-a pierdut în negura timpurilor toliece.

Mi-a explicat apoi ca una dintre cele mai simple, dar nu lipsite de importantă, descoperiri este învăţătura conform căreia omul este

caracterizat de două tipuri de vizionarism: Iniţiaţii dE. Şcoala veche, sau bătrânii, le-au definit drept partea stângă şi partea dreaptă a omului.

— Bâtrârui considerau ca cea mai bună metodă de transmitere a învăţăturilor lor, a continuat el, era de-a-i face pe ucenici sa facă un salt în partea lor siângâ, intrând astfel în conştiinţa elevata. Adevăratul proces de învăţare acolo se petrece.

Foarte mulţi copii au fost încredinţaţi bătrânilor vizionari, a continuat don Juan. Ei deveneau ucenicii bătrânilor iniţiaţi, iar acesta era unicul mod de viaţă pe care îl cunoşteau. La rândul lor, copiii, când ajungeau la vârsta maturităţii, îşi luau pe lângă ei alţi copii pe care să-i înveţe. Imaginează-ţi câle lucruri fabuloase trebuie să fi descoperit în călătoriile pe care le făceau de la stânga la dreapta şi invers, în atâlea veacuri de concentrare.

L-am spus câl de tulburătoare socoleam că sunt aceste calatorii interioare. El mi-a spus ca noi doi ne asemănăm, datorita experienţelor noaslre similare. Binefăcătorul sau, nagualul Julian, reuşise să desăvârşească starea de profundă schismă interioară obligmdu-l să călătorească de la un tip de conştiinţă la altul şi invers. Mi-a mai spus că sentimentul de claritate şi cel de libertate pe care le-a trăit în starea de conştiinţă elevată, contrastau loial cu temerile, judecăţile, furia şi nevoia de a se apăra, care îl dominau în starea normală de conştiinţa.

Bătrânii vizionari au creat această polaritate cu intenţia de a o pune în slujba propriilor interese. Cu ajutorul ei, îşi obligau învăţăceii să atingă starea de concentrare necesară spre a asimila tehnicile vrăjitoreşti. Dimpotrivă, iniţiaţii din şcoala nouă, a spus el, o folosesc spre a-şi conduce discipolii la convingerea ca omul posedă infinite resurse interioare în stare latentă, încă nedescoperite şi ne fructificate de către el.

— Cel mai important demers pe care s-au străduit să-1 facă tinerii iniţiaţi, a spus don Juan în continuare, este acela de a fi încercat să explice marele mister al conştiinţei. Strădania lor este concentrată în câteva concepte şi acţiuni care sunt apoi transmise discipolilor numai când sunt în stare de conştiinţă elevată.

A mai spus că valoarea noii metode de transmitere a cunoştintelor, descoperită şi pusă la punct de tinerii iniţiaţi, conslâ în aceea ca nimeni nu îşi mai aminteşte nimic din experienţa avută în timpul stării de conştiinţă elevată. Această incapacitate de a-ţi aminti ridica o barieră de netrecut pentru luptători care, dacă vor să continue pe calea desăvârşirii, trebuie mai întâi să aducă la suprafaţă toate cunoştinţele asimilate în inconştient Abia

după ani de luptă interioară şi eforturi de disciplinare sunt capabili să-şi amintească aceste învăţături. Abia atunci vor fi asimilat toate conceptele şi procedurile care le-au fost inculcate şi vor fi dobân-dil astfel forţa pe care tinerii iniţiaţi doresc să o dezvolte.

2. MICII TIRANI.

Don Juan nu a reluat discuţia despre măiestria conştiinţei decât câteva luni mai târziU. În acel moment, ne aflam în casa în care locuia grupul nagualului.

— Hai sa facem o plimbare, mi-a spus don Juan, punându-şi mâna pe umărul meu. Sau, şi mai bine, ce-ar fi să ne ducem în oraş, în piaţeta, acolo unde mulţi oameni seduc când vor sa poar le o discuţie.

M-a luat prin surprindere adresându-mi-se aut de direct, deoarece locuiam în aceeaşi casă de doua zile şi până atunci nu-mi spusese mai mult decât câteva vorbe de salul.

Pe când ieşeam din casă împreuna cu don Juan, ne-a ajuns din urma la Gorda care ne-a rugat sa o luam şi pe ea. Părea decâşa să nu accepte un refuz. Don Juan i-a răspuns cu severitate că avea ceva de vorbit cu mine între patru ochi.

— Vreţi să vorbiţi despre mine, a spus la Gorda, iar tonul şi gesturile ei trădau suspiciunea şi neliniştea.

— Aşa este, i-a răspuns don Juan pe un ton sec, apoi a trecut pe lângă ea, fără să-i arunce o privire.

L-am urmai şi am sirâbaiut tăcuţi drumul până în piaţela centrală a oraşului. După ce ne am aşezat, l-am înirebai ce Dumnezeu puteam noi discuta despre la GordA. Încă mă ardea privirea ameninţătoare ne care ne-o aruncase când plecasem de acasă.

— Nu avem nimic de disculat nici despre femeia la Gorda, nici despre altcineva anume, mi-a spus el. I-am dat acest răspuns doar ca să-i provoc importanţa de sine. Şi uite ca a mers. Sunt sigur că-i furioasă pe noi. Pe cât o cunosc eu, cred că, până acum, şi-a repetat de mii de ori în minte, încât să se fi şi convins, că are toate motivele să aibă încredere în sine, dar, tot prin autosugestie, cred că a reuşit să-şi construiască o dreaptă indignare la adresa noastră pentru că am respins-o, făcând-o să pară o proastă. Nu aş fi surprins văzând-o că da buzna peste noi aici, în părculeţ.

— Dacă nu vom vorbi despre la Gorda, atunci despre ce vrei să discutăm? l-am întrebat.

— Vom continua discuţia pe care am început-o în Oaxaca, mi-a răspuns. Pentru a înţelege deplin conceptul de conştiinţă, pe care doresc să ţi-l explic în continuare, va trebui să arunci în joc întreaga ta putere de concentrare şi să-ţi foloseşti voinţa pentru a putea trece de la un nivel de conştiinţă la altul. Cât timp vom purta această discuţie, te rog să-mi acorzi atenţia şi răbdarea ta, I-am spus, cu o undă de reproş în glas, că mă făcuse să mă simt foarte prosl în ultimele două zile ferindu-se să-mi adreseze o vorba. M-a privit lung şi a ridicat din sprincene. Preţ de o clipa, pe buze i-a jucat un zâmbet care a dispărui imediat. Atunci am înţeles că încerca să-mi sugereze că nu eram cu nimic mai bun decât la Gorda.

— Am făcut-o dinandins, să-ţi zgândăr importanţa de sine, mi-a spus el încruntai. Cel mai mare duşman al omului este importanţa de sine. Ia gândeşie-te puţin. Ce ne moleşeşte oare mai mult dacă nu sentimentul că suntem nedreptăţiţi, chiar ofensaţi, la gândul că un semen de-al nostru a comis o eroare de judecata ia adresa noastră? Orgoliul ne dictează să ne petrecem cea mai mare parte a existentei măcinându-ne la gândul că am fost jigniţi.

Tinerii iniţiaţi recomandă luptătorilor să se străduiască din răsputeri să elimine importanţa de sine din viaţa lor. Eu am urmat această povaţă, iar cea mai mare parte a strădaniilor pe care le-am depus cu tine a fost să-ţi dovedesc necontenit că vom deveni invulnerabili numai dacă ne debarasăm de orgoliu.

Pe măsură ce vorbea, ochii au început să-i strălucească. Mi-am spus în sinea mea că stă să izbucnească în hohote de ris, deşi nu pricepeam ce l-ar fi putut înveseli, cânD. Deodată, am tresărit speriat, simţind o palmă usturătoare peste obrazul drept.

Am ţâşnit în picioare. La Gorda stătea în spatele meu cu mâna încă ridicată în aer. Faţa îi era roşie de furie.

— Acum chiar aveţi ce spune pe socoteala mea; acum chiar v-am dat un motiv! a ţipat ea. Dacă aveţi ceva să-mi reproşaţi, mai bine spune-ţi-mi în faţă!

Ieşirea de furie părea să o fi epuizat, fiindcă în clipa următoare s-a aşezat direct jos, pe ciment, şi a izbucnit în hohote de plâns. Don Juan rămăsese imperturbabil, cu o expresie de seninătate indescifrabila întipărită pe chip. Eu încremenisem de furie. La Gorda mi-a aruncat o privire încărcata de reproş, apoi s-a întors spre don Juan şi i-a spus cu blândeţe că nu aveam absolut nici un drept s-o criticam.

Don Juan era atât de amuzat, încât se scutura de ris mai să cadă de pe bancă. Nu reuşea să articuleze un cuvânt A încercat o dată sau de două ori să-mi spună ceva, însă, nereuşind, s-a ridicat şi s-a îndepărtat hohotind.

Am dat să alerg după el, încă privind-o furios pe la Gorda-pe care, în acel moment, o găseam demnă de dispreţ – când s-a petrecut un fapt extraordinar. Am înţeles într-o străfulgerare ce găsise don Juan atât de amuzant în scena anterioară. Eu şi la Gorda ne asemănăm într-un chip grotesc. Importanţa de sine a noastră era de proporţii monumentale. Surprinderea şi furia resimţite în clipa în care Ia Gorda mă plesnise peste obraz erau aidoma sentimentelor de furie şi suspiciune pe care le nutrise Ia Gorda faţă de mine. Don Juan nu se înşela. Importanţa de sine este o povară teribilă şi un obstacol.

Abia atunci am alergat după el, lacrimi de fericire prelin-gându-mi-se pe obraji. L-am ajuns din urma şi i-am împărtăşit revelaţia pe care o avusesem. Privirea îi strălucea de maliţie şi încântare.

— Cum s-o ajut pe la Gorda? am întrebat

— Cu nimic, mi-a răspuns el. Revelaţiile se fac întotdeauna pe cont propriu.

A schimbat subiectul şi mi-a spus că toate semnele erau favorabile continuării discuţiei acasă, fie într-una din încăperile mari cu fotolii comode, fie în curtea din spate împrejmuită de un coridor acoperit Mi-a spus că, atunci când avea de purtat o discuţie iniţiatică în interiorul casei, într-una din cele două zone, toată lumea îi respecta dorinţa ştiind că sunt teritorii interzise.

Aşadar, ne-am întors acasă. Don Juan le-a relatat tuturor atitudinea la GordeI. Încântarea pe care au manifestat-o toţi ai casei la gândul că aveau motiv să o ia pe la Gorda peste picior a pus-o pe aceasta într-o postură extrem de incomodă.

— Importanţa de sine nu poate fi înfiinţa cu dulcegării, a comentat don Juan când mi-am exprimat îngrijorarea fata de la Gorda.

Atunci i-a rugat pe toţi sa părăsească încăperea. Ne-am aşezat, iar don Juan şi-a început runda de explicaţii.

Mi-a spus că vizionarii, fie de şcoală veche sau nouă, se împart în două categorii. Prima categorie o formează cei care sunt decişi să practice cumpătarea şi care-şi pot canaliza energia şi acţiunile spre împlinirea unor ţeluri pragmatice de care vor beneficia atât iniţiaţii, cât şi omenirea, în general. Cealaltă cate

2Kgoric consta din cei care nesocotesc valoarea cumpătării şi care nu urmăresc teluri pragmatice. Printre iniţiaţi circulă opinia conform căreia cea de-a doua categorie nu a reuşit să rezolve problema orgoliului.

— Orgoliul nu este caracterizat nici de simplitate, nici de naivitate, mi-a explicat. Pe de o parte, el constituie miezul tuturor lucrurilor bune din noi, dar, pe de altă parte, el este şi rădăcina putregaiului. Pentru a ne debarasa de orgoliul care dă naştere la tot ce este putred în noi, trebuie să adoptam tactica recomandata de maeştri. De-a lungul veacurilor, vizionarii i-au ţinut la mare cinste pe toţi cei care au atins împlinirea de sine astfel.

M-am plâns că ideea de a eradica importanţa de sine, deşi mă atrăgea nespus, îmi era greu, dacă nu imposibil de înţeles. I-am mai spus că recomandările pe care mi le făcuse pentru a scăpa de orgoliu mi se păreau atât de vagi, încât îmi era imposibil să le urmez.

— Ţi-am repetat de multe ori ca, pe drumul cunoaştem, omul trebuie să fie inventiv, să aibă imaginaţie. Vezi tu, pe calea cunoaşterii nimic nu este atât de limpede sau simplu pe cât ne-am dori.

Neliniştea pe care o simţeam m-a îndemnat să îi argumentez că sfaturile şi avertismentele pe care mi le dădea îmi aminteau de canoanele catolice. După ce o viaţă întreagă mi se repetase ce condamnabil este păcatul, devenisem nesimţitor şi crud.

— Luptătorii luptă împotriva orgoliului nu din principiu, ci abordându-l ca pe o chestiune de strategie, mi-a răspuns el. Eroarea pe care o comiţi este că încerci să-ţi explici problema în termeni morali.

— Bine, don Juan, eu te consider o persoana profund morala, am insistat.

— N-ai observat decât impecabilitaiea mea, a spus el.

— Impecabilitaiea, ca şi strădania de a scapă de orgoliu, este un concepi muli prea vag ca să aibă valoare pentru mine, am remarcat eu.

Don Juan a chicotit, înecându-se de ris, iar eu l-am provocat să-mi explice ce înţelege prin impecabilitate.

— Impecabilitaiea nu este altceva decât folosirea corectă a energiei, a spus el. Prin această afirmaţie nu fac nici o aluzie la moralitate. Eu am învăţai să-mi drămuiesc energia, iar acest lucru m-a ajutai să aspir la atingerea impecabilităţii. Ca şi tu să înţelegi asta, trebuie să înveţi singur să-ţi cruţi energia.

Am păstrat tăcere o vreme. Doream să reflectez la ceea ce aflasem. A începui să vorbească, pe neaşteptate.

— Luptătorii elaborează adevărate inventare strategice. Ei trec pe o listă tot ceea ce au de făcut. Abia apoi hotărâse ce anume din lista poate fi modificat, oferindu-şi astfel răgazul necesar de a-şi dezvolta energia.

I-am argumentat că, în acest caz, lista lor ar cuprinde, practic, tot ceea ce există pe lume. Mi-a explicat răbdător ca inventarul strategic la care făcea referire nu cuprindea decât tiparele comportamentale, care nu sunt esenţiale pentru supravieţuire sau atingerea bunăstării.

N-am scăpat ocazia şi am insistat asupra faptului ca supravieţuirea şi bunăstarea sunt categorii care se pretează la nesfârşite interpretări, de aici şi concluzia că este imposibil ca oamenii să cadă de acord asupra a ceea ce este esenţial pentru supravieţuire şi bunăstare la modul general.

Pe măsură ce vorbeam, am începui să-mi pierd din elan. In cele din urmă, am amuţit, pricepând inutilitatea efortului meu de argumentare.

Don Juan mi-a spus atunci că, pe lista strategică a luptătorilor, orgoliul figurează drept activitatea care consuma cea mai mare cantitate de energie, de unde şi efortul de a-1 eradica.

— Una dintre principalele preocupări ale unui luptător este de a elibera aceasta energie în scopul de a înfrunta necunoscutul o data cu ea, a continuat don Juan. Iar acţiunea prin care reîndru-mezi aceasta energie se numeşte impecabilitaie.

Mi-a spus ca cea mai eficienta strategie a fost elaborata de iniţiali pe vremea cuceririi spaniole, vizionarii de atunci fund maeştri incontestabili ai staikinguâui. Ea consta din şase elemente care se întrepătrund. Cinci dintre ele sunt denumite însuşirile luptătorului: stăpânirea de sine, disciplina, răbdarea, alegerea momentului potrivit şi voinţa. Ele sunt specifice luptătorului care îşi asumă efortul de a se debarasa de orice importanţă de sine. Cel de-al şaselea element, poate cel mai important dintre toate, ţine de lumea exterioară şi se cheamă micul tiran.

M-a fixat sugestiv, parca încercând să mă întrebe dacă înţelegeam sau nu.

— Sunt de-a dreptul uluit, i-am spus. Nu este pentru prima oară când susţii că la Gorda este micul tiran din viaţa mea. Dar ce este acela un mic tiran?

— Micul tiran este un torţionar, mi-a răspuns. Cineva care fie deţine putere de viaţă şi de moarte asupra luptătorului, fie, pur şi simplu, îl sâcâie necontenit distrăgându-i atenţia de la lucrurile esenţiale.

În timp ce-mi vorbea, pe chipul lui don Juan s-a aşternut un zâmbet radios. Mi-a spus că vizionarii din noua generaţie au o clasificare proprie a micilor tirani. Deşi conceptul pe care l-au elaborat reprezintă una dintre cele mai

importante şi serioase descoperiri, tinerii vizionari l-au abordat cu un nesecat umor. M-a asigurat ca din fiecare clasificare pe care au elaborat-o răzbate o nuanţă de umor maliţios, umorul fiind unica manieră de a neutraliza rigiditatea ce pune stăpânire pe conşiiinţa umană în momentul elaborării unor clasificări greoaie.

În deplin acord cu viziunea lor, tinerii iniţiau au considerat oportun să menţioneze drepl cap de listă sursa primara de energie, unica forţa conducătoare din univers, pe care au denumit-o, cu simplitate, tiranul. Restul despoţilor şi satrapilor sunt, firește, infinit inferiori categoriei de tiran. Prin comparaţie cu cauza primara care poate stimula energia, cele mai despotice şi de temut fiinţe de pe lume sunt măscăricii; drept urmare, ei au fost clasificaţi drept micuţii tirani, pinches tiranos.

El a spus că existau două subclase de micuţi tirani de ordin inferior. Prima subclasă este formată din micii tirani care persecută şi fac mizerii celor din jur, fără a provoca însă moartea cuiva. Ei au fost denumiţi micuţii tiranei, pinches tiranitos. Cea de-a doua este compusă din tirani care sâcâie şi exasperează fără nici o finalitate, gratuit. Ei au fost denumiţi puştimea micilor tirani, repinches tiranitos, sau adolescenţii micilor lirani, pinches tiranitos chiquibtos.

Am găsii groteşti clasificările pe care le făcea. Eram convins că inventa termenii în spaniola. Chiar l-am întrebat daca am dreptate.

— Câtuşi de puţin, mi-a răspuns cu o expresie amuzată. Pur şi simplu, tinerii vizionari se pricepeau să facă clasificări. Genaro este, fără îndoială, unul dintre cei mai buni, un as. Dacă urmăreşti cu atenţie firul gândirii lui, ai să-nţelegi ce părere au vizionarii din generaţia tânără despre clasificările lor.

A izbucnii înlr-un hohot tumultuos de ris, înţelegându-mi nedumerirea când l-am întrebat dacă nu cumva îşi bate joc de mine…

— Departe de mine acest gând, a spus eL. Surizând. Genaro ar fi în stare de aşa ceva, eu însa nU. Mai cu seamă cunoscându-ţi părerea despre clasificări. Adevărul este ca tinerii vizionari sunt teribil de ireverenţioşi.

A adăugat ca micuţii tiranei sunt, la rândul lor, împărţiţi în patru categorii: cei care chinuie cu brutalitate şi violenţa; cei care creează, cu şiretenie, o stare insuportabila de nelinişte; cei care oprimă cu tristeţe şi, în fine, ultimii, cei care îi chinuie pe luptători stâmindu-le furia.

— La Gorda face parte dintr-o categorie care-i este proprie, a adăugat el. Ea este un micuţ tiran activ, însă aflat la vârsta copilăriei. Te agasează până

la plictiseală şi abia apoi te înfurie. Uneori îţi mai trage şi palme. Prin toate aceste metode, ea te ajută să înveţi să te detaşezi.

— Bine, dar este imposibil! am protestat.

— Aşteaptă, încă n-ai amestecat toate ingredientele care compun strategia elaborată de tinerii vizionarI. Îndată ce-o vei face, ai să pricepi cât este de eficient şi de inteligent să te foloseşti de un micuţ tiran. Susţin cu toată convingerea că, prin intermediul acestei tactici, luptătorul nu numai că ajunge să nu mai acorde importanţă orgoliului, ci va înţelege în final că aspiraţia spre impecabilitate este unicul lucru care contează pe drumul spre cunoaştere.

El a mai spus că ceea ce tinerii vizionari aveau în minte era o manevră extraordinară, în care micul tiran poate fi asemuit cu un pisc de munte, iar însuşirile luptătorilor sunt asemenea unor aJpinişţj care şi-au propus să se întâlnească în vârf.

— In general, ei nu fac apel decât la patru dintre însuşiri, a continuat el. Cea de-a cincea, voinţa, este păstrată pentru confruntarea finală, când luptâtoni vor fi puşi în faţa plutonului de execuţie, dacă mă pot exprima astfel.

— Şi de ce procedează aşa?

— Fiindcă voinţa aparţine unei alte sfere, ţine de necunoscut. Celelalte patru ţin de cunoscut, adică exact locul în care sălăşluiesc micuţii tiranI. În fond, ce face ca un om să se transforme într-un micuţ tiran dacă nu exact obsesia de a-şi dori să manipuleze ceea ce îi este cunoscut?

Don Juan mi-a explicat ca numai aceia dintre vizionari care sunt luptători desăvârşiţi şi pot să-şi controleze voinţa reuşesc să se transpună în starea în care cele cinci elemente ale stării de luptă îşi fac efectul. O atare combinaţie este modalitatea suprema inaccesibila omului aflat pe o treapta de cunoaştere obişnuită.

— Patru elemente sunt suficiente pentru a ţine piept şi celui mai înrăit micuţ tiran, a continuat el. Cu condiţia, firește, să fi întâlnit unul. După cum spuneam, micuţul tiran este elementul exterior, cel pe care nu-1 putem controla, dar poate cel mai important dintre toate. Binefăcătorul meu spunea adeseori că este norocos luptătorul care întâlneşte un mic tiran. Ce voia să spună este că ai noroc dacă-ţi iese unul în cale, fiindcă nu mai trebuie să pleci în lume şi să-l cauţi tu.

Mi-a explicat ca una dintre cele mai mari realizări ale vizionărilor care au trăit pe vremea colonizării spaniole a fost o adevărată creaţie pe care el o

definea drept evoluţie în trei trepte, înţelegând natura umană, ei au ajuns la concluzia de necontestat ca, dacă vizionarii se pot controla în confruntarea cu micuţii tirani, atunci înseamnă că pot înfrunta necunoscutul fără a fi pedepsiţi, ba chiar pot rezista în prezenţa a ceea ce nu poate fi

— Un om obişnuit ar putea crede că ordinea în care am făcut afirmaţia ar trebui răsturnată, a spus el în continuare. Vizionarul capabil să-şi ţină firea în confruntarea cu ceea ce este necunos-

_ cut cu siguranţă poate ţine piept şi unui mic tiran. Totuşi, lucrurile nu stau astfel. Ceea ce a dus la distrugerea lumii bătrânilor a fost tocmai o atare presupunere plină de aroganţă. Acum ştim bine cum stau lucrurile. Ştim că nimic nu poate caii şi disciplina mai bine spiritul unui luptător decât provocarea de a înfrunta oameni imposibil de suportat care deţin puterea. (ARI OS CASTANEI) \par Numai un spânţ disciplinat poale găsi sobrietatea şi seninătatea care îl pot ajuta să reziste tensiunii incognoscibilului.

L-am dezaprobat vehement l-am spus că, după părerea mea, tiranii nu au decât o alternativă: fie să-şi reducă victimele la neputinţă, fie să le împingă spre brutalitate, aşa încât acestea ajung la fel de sângeroase ca torţionarii lor. Am subliniat că există numeroase studii despre efectele torturii fizice şi psihice asupra victimelor.

— Diferenţa consta tocmai în ceea ce spui tu, mi-a răspuns el. Este vorba de victime, nu de luptători. Odinioară. Gândeam şi eu ca tine şi îţi voi mărturisi ce m-a determinat să-mi schimb parerea. Mai întâi, însă, aş dori să revenim la ce spuneam despre cucerire. Vizionarii care au trăit în acea perioadă nu puteau găsi un teren mai bun. Spaniolii au fost micii tirani care au pus la grea încercare calităţile vizionare ale iniţiaţilor. După ce i-au înfruntat pe cuceritori, vizionarii puteau înfrunta orice. Ei au fost cei norocoşi. In vremurile acelea, întâlneai micuţi tirani la tot pasul.

După acei minunaţi ani de abundenţa experimentala, lucrurile s-au schimbat profund. Niciodată de atunci şi până acum des-poţii nu au mai avut o anvergură asemănătoare, fiindcă numai atunci s-au bucurat de privilegii şi autoritate nelimitate. Ingredientul perfect care poate stimula plămădirea iniţiatului superb este tiranul cu prerogative absolute.

Din nefericire, în vremurile noastre, vizionarii trebuie să de-punâ eforturi serioase dacă vor să găsească unul de nădejdE. În cele mai mulle cazuri, ei trebuie să se mulţumească cu plevuşcă.

— Tu, don Juan, ai reuşit să găseşti un mic tiran?

— Eu am avut noroc. M-a găsit pe mine unul de proporţii un ase. Dar, la vremea aceea, gândeam exact ca tine. N-aş fi crezut pentru nimic în lume ca sunt norocos fiindcă îl întâlnisem.

Don Juan mi-a spus că a trecut prin marea încercare cu câteva săptămâni înainte de a-1 întâlni pe binefăcătorul sau. Pe atunci abia împlinise douăzeci de ani şi lucra ca salahor la o fabrică de zahăr. Dintoldeauna fusese puternic şi vânjos, aşa că îi fusese foarte uşor să-şi găsească slujbe unde era nevoie de forţa muşchiloR. Într-o zi, pe când muta nişte saci cu zahăr, s-a apropiat de el o femeie. Era bine îmbrăcată şi părea să fie bogată. Avea în jur de cincizeci de ani, după cum a spus don Juan, şi părea o persoană foarte autoritară. L-a privit pe don Juan, i-a spus ceva şefului de echipă după care a plecat Şeful de echipă s-a apropiat de el şi i-a spus că, pentru un onorariu, îl va recomanda să lucreze acasă la patron. Don Juan i-a răspuns bărbatului că nu are de unde să-i dea bani. Maistrul i-a zâmbit şi i-a spus că nu trebuie să-şi facă griji pentru bani, fiindcă va primi destui în ziua de salariu. L-a bătut pe don Juan pe spate şi i-a mai spus că-i o mare cinste să lucrezi pentru patron.

Don Juan mi-a spus ca, fiind un biet indian ignorant şi modeşt care-şi ducea traiul de la o zi la alta, nu numai că a dat crezare fiecărei vorbe, dar chiar s-a gândit că dăduse norocul peste el. I-a promis şefului de echipă să-i plătească oricât doreşte. Atunci maistrul a menţionat o sumă frumuşică pe care urma să o achite în rate.

Imediat după aceea, şeful de echipă l-a condus pe don Juan acasă la patron – gospodăria acestuia se afla la oarecare distanţă de oraş – iar aici l-a încredinţat unui alt şef de echipă, un zdra-hon de bărbat, masiv, sumbru şi hidos care i-a pus o sumedenie de întrebări. Voia să ştie o mulţime de lucruri despre familia lui. Când don Juan i-a răspuns că nu avea pe nimeni, individul a fost atât de îneântat, încât a reuşit să strecoare un zâmbet pnntre dinţii stricaţi.

I-a promis lui don Juan câ-1 va plăti regeşte, atât de mult, încât va putea să pună şi nişte bani deoparte şi i-a mai spus că nu trebuia să cheltuiască o leţcaie de vreme ce urma să primească de mâncare şi un loc de dormit în casă.

Felul în care a râs bărbatul i s-a părut înfricoşător. Don Juan a ştiut din prima clipa că trebuie să scape de acolo. A fugit spre ieşire, însă bărbatul i-a tăiat calea şi a îndreptat spre el un pistol pe care i l-a înfipt în stomac.

— Eşti aici să munceşti până la ultima suflare, i-a spus el. Să nu uiţi ce ţi-am spus.

L-a mânat pe don Juan înapoi, împungându-1 cu un baston de cauciuc, şi l-a împins în spatele casei. După ce a spus, insistând, ca oamenii lui muncesc din zori şi până-n noapte fără o clipă de răgaz, l-a pus pe don Juan să scoată din pământ două buturugi enorme. I-a mai spus că, dacă îi va trece vreodată prin minte să evadeze sau să se prezinte Ia autorităţi, o să-l împuşte… iar dacă va reuşi vreodată să evadeze, el o să jure în faţa judecătorului că don Juan a încercat să-şi omoare stăpânul.

— Ai să munceşti aici până la moarte, i-a spus. Atunci îţi va lua locul un alt indian tot aşa cum şi tu ai înlocuit o altă piele roşie care a murit.

Don Juan mi-a spus că domeniul semăna cu o fortăreaţă bine păzită de bărbaţi înarmaţi până-n dinţi cu cuţite mari. N-a avut de ales şi s-a pus pe treaba, încercând să nu se mai gândească la soarta nemiloasă care se abătuse asupra sa. Când ziua de lucru s-a sfârşit, individul s-a întors şi l-a dus, îmbrâncindu-1, pana în bucătărie, spunând că nu-i place privirea Iui obraznica. L-a ameninţat că-i va tăia tendoanele de la braţe dacă nu ascultă orbeşte de ce-i spune el.

În bucâlâne, o bătrână i-a adus de mâncare, însă don Juan era prea supărat şi speriat să se atingă de ceva. Bâlrâna l-a povăţuit c-ar face bine să mănânce cât mai mult, deoarece corvoada nu se va sfârşi niciodată. L-a prevenit ca bărbatul pe care-1 înlocuise murise în ajun; fusese aiât de slăbit încât nu mai putuse munci şi căzuse de la al doilea cat al casei.

Don Juan mi-a spus că a muncit în casa patronului timp de trei săptămâni şi că individul acela odios nu l-a slăbit o clipă, ierorizându-1 şi brutalizându-1 neîncetat îl silea să lucreze în cele mai periculoase condiţii, punându-1 să facă cele mai imposibile lucrări, şi îl ameninţa cu arma, cuţitul sau bastonul de cauciuc. II trimitea zilnic la grajduri să le cureţe în timp ce armăsarii nervoşi erau înăuntru. La începutul fiecărei zile de lucru, don Juan îşi spunea că aceasta va fi ultima din viaţa sa şi că supravieţuirea nu însemna decât o repetare a chinului la nesfârşit.

Sfârşitul s-a precipitat în clipa în care don Juan a cerut să-şi ia liber. Pretextul a fost că trebuia să facă un drum până-n oraş şi să-i plătească şefului de echipă de la fabrică suma pe care i-o datora. Şeful lui de echipă i-a răspuns că nici vorbă nu putea fi măcar de un minut de pauză, că trebuia să muncească încontinuu ca să-şi plătească datoria faţă de stăpân, căruia i

era îndatorat până peste urechi pentru cinstea pe care i-o făcuse angajându-l la el.

Don Juan a înţeles ca soarta îi este pecetluită. Abia atunci a priceput uneltirile individului. In cârdăşie cu şeful de echipa de la fabrică, găseau câte un indian amărât, îl aduceau în casa unde îi scoteau sufletul muncindu-l pana cădea lat, iar simbria acestuia o împărţeau cei doi. Când a înţeles planul ticălos, furia i-a fost atât de cumplita, încât a fugit, urlând, prin bucătărie în corpul principal al casei. Reacţia lui i-a luat prin surprindere pe şeful de echipă şi pe muncitorii aflaţi acolo. Don Juan a fugit pe uşa principală şi aproape scăpase când zdrahonul l-a ajuns din urmă pe drum şi l-a împuşcat în piept. Acolo l-a abandonat, crezându-l mort.

Don Juan a spus că nu-i fusese dat să moara atunci. Binefăcătorul lui l-a găsit şi l-a salvat, îngnjindu-l până s-a însănătoşit.

— Când i-am povestit binefăcătorului meu păţania pnn care trecusem, a spus don Juan, acesta nu a reuşit să-şi ascundă în-cântarea. „Şeful acela de echipă este o adevărată mana cerească, mi-a spus binefăcătorul meu. Este un dar pe care-ar fi păcat să-l iroseşti. Trebuie să te-ntorci în locul acela într-o bună zi."

Era extaziat, vorbind fără contenire despre şansa unică pe care o avusesem, una la un milion, cum spunea el, de a fi găsit un micuţ tiran cu puteri practic nelimitate. La început, mi-am zis că bătrânul era complet ţicnit. Mulţi ani a trebuit să treacă până să pricep exact ce voise să spună.

— E una dintre cele mai oribile întâmplări pe care mi-a fost dat să le aud în viaţa mea, am spus eu. Te-ai mai întors vreodată acolo?

— Cum să nu… trei ani mai târziu. Binefăcătorul meu nu se-nşelase. Un tiran în miniatură cum era cel pe care-l cunoscusem eu nu se-ntâlneşte decât la un milion de oameni şi-ar fi păcat să dai cu piciorul unui asemenea noroc.

— Cum ai făcut să te-ntorci?

— Binefăcătorul meu a gândit o întreagă stratagema, făcând uz de cele patru calităţi ale luptătorului: stăpânirea de sine, disciplina, răbdarea şi alegerea momentului potrivit.

Don Juan a adăugat ca binefăcătorul sau, explicându-i ce are de făcut pentru a profita de înlâlnirea cu acel căpcăun de om, i-a mai spus care erau cele patru trepte ale cunoaşterii în accepţiunea tinerilor vizionari. Prima treapta este aceea de a fi hotărât să înveţiDupă ce învăţăceii îşi schimbă părerea despre ei înşişi şi despre viaţă, ei urcă pe treapta a doua, devenind luptători, adică fiinţe capabile de o disciplină extraordinara şi de o stăpânire

de sine ieşită din comun. După ce dobândesc răbdarea şi alegerea momentului potrivit, ei urcă pe treapta a treia, devenind vizionari. Când iniţiaţii învaţă să vadă ce se ascunde dincolo de aparenţe, se poate spune că au păşit pe cea de-a patra treaptă şi au devenit vizionari.

Binefăcătorul lui don Juan i-a spus că acesta luase calea cunoaşterii de suficientă vreme, încât să fi dobândit un minim din primele două calităţi: stăpânirea de sine şi disciplina. Don Juan a insistat asupra faptului că ambele calităţi ţin de o stare intimă. Luptătorul are veşnic privirea orientată spre interior şi îşi dedică existenţa unei neobosite şi totale cercetări a sinelui.

— La vremea aceea, îmi era interzis accesul la însuşirea celorlalte două elemente, a continuat don Juan. Răbdarea şi alegerea momentului potrivit nu ţin neapărat de o stare interioară. Ele fac parte mai degrabă din sfera iniţiaţilor. Binefăcătorul meu este cel care mi le-a dezvăluit prin interrhediul stratagemei de care-ţi vorbeam.

— Asta înseamnă că nu l-ai fi putut înfrunta pe micuţul tiran prin forţe proprii? l-am întrebat.

— Sunt sigur că aş fi reuşit şi singur, deşi mă-ndoiesc că aş fi dus totul la bun sfârşit cu acelaşi fler şi cu inima uşoara. Binefăcâtorul meu, în timp ce-mi dezvăluia căile, pur şi simplu, exulta de bucurie la gândul acestei întâlniri. Vezi tu, confruntarea dintre un luptător şi un mic tiran, de care acesta se foloseşte, nu se limitează doar la un exerciţiu de ascuţire a spiritului, ci atrage după sine bucurie şi fericire.

— Cum poate aduce bucurie un monstru ca cel pe care mi l-ai descris?

— Bine, dar el era nevinovat, în comparaţie cu adevăraţii monştri pe care i-au avut de înfruntat bătrânii vizionari în timpul cuceririi spaniole. Conform mărturiilor, vizionarii din acea perioada savurau bucuria de a i întâlni. Ei au furnizat dovada că până şi cel mai ticălos tiran poate aduce plăcere, cu condiţia, firește, ca cel pe care-l înfrunta să fie un luptător.

Don Juan mi-a explicat că eroarea pe care o comite frecvent omul de condiţie spirituală obişnuita în confruntarea cu tiranul nu consta în strategia folosita. Pentru omul de rând, greşeala fatala este că-1 ia pe tiran în serios. El acordă prea mare importanţa stărilor şi simţămintelor proprii, ca şi celor ale tiranului. Dimpotrivă, luptătorul iniţiat nu numai că elaborează o strategie bine gândilâ, dar înţelege să se elibereze de povara orgoliului. Ceea ce-1 ajuta să-şi ţină orgoliul în frâu este un adevăr incontestabil: realitatea exista prin interpretarea pe care i-o dam noi. Admiterea acestui

adevăr a constituit avantajul hotărâtor pe care l-au avut vizionarii din noua generaţie asupra spaniolilor limitaţi.

Mi-a spus că era tot mai sigur câ-l poate învinge pe şeful de echipa numai gândindu-se la acest adevăr simplu: micuţii tirani se iau prea mult în serios, în timp ce luptătorii nu o fac.

Urmând planul binefăcătorului sau, don Juan a obţinut o slujba la aceeaşi fabrica de zahăr la care lucrase odinioară. Atât de mulţi zi 1 ieri se perindau pe acolo, pentru a dispărea a doua zi fără urmă, încât nimeni nu şi-a amintit ca mai trecuse pe acolo.

Strategia binefăcătorului sau preciza că don Juan trebuia să fie îndatoritor cu oricine ar fi venit să caute o nouă victimĂ. Întâmplarea a făcut ca aceeaşi femeie să treacă pe la fabrică şi să-l remarce aşa cum făcuse cu ani în urmă. Numai ca don Juan era mult mai puternic şi mai vânjos decât înainte.

Lucrurile au urmat cursul binecunoscut. Totuşi, strategia impunea să respingă de la bun început cererea şefului de echipă de a fi răsplătit pentru câ-l recomandase. Individul nu mai pălise niciodată aşa ceva, iar refuzul l-a luat prin surprindere. El l-a ameninţat pe don Juan ca l dă afară. Don Juan nu s-a lăsat mai prejos şi l-a ameninţat că se va duce direct acasă la doamna care trecuse pe acolo şi că-i va cere să fie primit. Don Juan ştia că femeia, care era soţia proprietarului fabricii, nu era la curent cu matrapazlâcurile celor doi. I-a spus şefului de echipa că ştie unde locuieşte, fiindcă mai lucrase ca tăietor de trestie de zahăr pe plantaţiile din ţinut. Atunci bărbatul a început să se tocmească, iar don Juan a fost cel care i-a cerut bani dacă voia sa se ducă şi să lucreze acasă la patron. Individul a cedat şi i-a întins câteva bancnote. Don Juan şi-a dat prea bine seama de tertip: individul cedase aparent, ca să-l facă să meargă la patron acasă.

— El a fost cel care m-a condus încă o dată la domeniu, a spus don Juan. Era o veche hacienda a proprietarilor fabricii, oameni foarte înstăriţi care fie erau la curent cu ceea ce se petrece şi nu le pasa, fie erau prea indiferenţi sa remarce ce se întâmpla în jurul lor.

Îndată ce-am ajuns acolo, am dat fuga în casă s-o caut pe stâ-pânâ. Am găsit-o, m-am aruncat în genunchi înaintea ei şi i-am sărutat mâinile recunoscător. Cei doi indivizi erau livizi de furie.

Individul care răspundea de muncile din gospodărie s-a comportat conform aceluiaşi tipar. Insă eu eram înarmat cum se cuvine pentru a-i face faţă: eram instruit şi aveam cele patru calităţi, stăpânirea de sine, disciplina, răbdarea şi alegerea momentului potrivit Totul s-a desfăşurat conform

planului binefăcătorului meu. Stăpânirea de sine m-a ajutai să-ndeplinesc cele mai grele corvezi pe care mi le cerea individul. Ceea ce ne epuizează într-o situaţie similară… omul care nu are nici un dram de mândrie este nenorocit la gândul de a fi făcut să se simtă inutil.*

Am făcut bucuros tot ceea ce mi s-a cerut Eram puternic şi plin de veselie. Nu dădeam o ceapă degerata pe gândul că cineva mi-ar putea călca mândria în picioare sau că aş fi avut de ce să-mi fie teamă. Mă aflam acolo ca luptător impecabil. Dacă reuşeşti să-ţi păstrezi starea de armonie interioară când cineva te calcă în picioare, înseamnă că eşti stăpân pe tine.

Don Juan mi-a explicat că strategia binefăcătorului său îi impunea ca, în loc să se lase copleşit de milă faţă de propria-i soarta, cum se întâmplase în trecut, el trebuia imediat sa găsească punctele forte, punctele slabe şi ciudăţeniile de comportament ale celuilat.

Aşa a descoperit că punctele forte ale individului erau natura sa violenta şi marea cutezanţă: îl împuşcase pe don Juan ziua în amiaza mare, sub privirile unei mulţimi de oameni. Cel mai important punct slab al său era că-şi iubea slujba şi n-ar fi făcut nimic s-o pună în pericol. Sub nici o formă n-ar fi încercat să-1 omoare pe don Juan în interiorul gospodăriei în miezul zilei. Cealaltă slăbiciune a sa era familia; soţia şi copiii locuiau într-o cocioaba nu departe de casă.

— A reuşi să strângi aceste informaţii în timp ce eşti bătut se numeşte a avea disciplină, a spus don Juan. Individul era un scelerat, un monstru obişnuit. Nu avea pic de delicateţe sau mila. După tinerii vizionari, micuţul tiran perfect nu are nici o însuşire care-i poate răscumpăra păcatele şi salva sufletul.

Don Juan a spus că celelalte două atribute necesare în lupta, răbdarea şi alegerea momentului potrivit, pe care nu le dobândise încă Ia acea vreme, fuseseră automat incluse de binefăcătorul sau în strategia elaborată. Răbdarea presupune a şti să aştepţi – fără graba, fără nelinişte – cu simplitate şi bucurie până se va petrece ceea ce trebuie să se întâmple.

— Eram înjosit zi de zi, a continuat don Juan, atât de umilit, încât uneori plângeam sub loviturile individului. Cu toate acestea, eram senin. Sfaturile binefăcătorului meu m-au ajutat să rezist zi după zi, fără să ajung să-1 urăsc de moarte pe torţionarul meu. Eram luptător. Ştiam că trebuie să aştept şi mai ştiam ce aştept. In aceasta constă marea bucurie a luptei.

A mai spus că planul binefăcătorului sau reclama hărţuirea sistematica a tiranului prin adoptarea unei atitudini de ordin superior, aşa cum vizionarii

noului ciclu procedaseră în timpul cuceririi făcându-şi scut din biserica catolică. La acea vreme, un preot modest avea uneori puteri mai mari decât un nobil.

Pavăza lui don Juan era doamna care îi dăduse slujba. Îngenunchea în faţa ei şi îi repeta că este o sfântă ori de câte ori o întâlnea. O implora să-i dea medalionul cu chipul sfântului care o proteja, ca să se roage pentru sănătatea şi fericirea ei.

— Până la urma, mi-a oferit unul, a continuat don Juan, iar asta l-a dat gata pe individ. Când i-am convins pe servitori să ne rugăm cu toţii noaptea, puţin a lipsit să nu facă infarct. Cred că atunci a luat holarârea de a mă ucide. Nu-şi putea permite luxul de a mă lăsa să continuu.

Am organizat atunci, drept contramăsura, un rozariu la care i-am poftit să participe pe toţi servitorii casei. Doamna a socotit că am plămada unui om pios.

N-am reuşit să mai închid ochii după aceasta şi nici n-am mai putut dormi în patul meu. In fiecare seară urcam pe acoperiş. De-acolo l-am văzut căutându-mă de două ori în miez de noapte, cu sclipiri ucigaşe în privire.

În fiecare zi mă obliga să merg la grajduri, în speranţa că armăsarii mă vor zdrobi sub copite; numai că eu fixasem într-un colţ nişte scânduri groase sub care mă ascundeam pentru a mă apăra. El nu a aflat niciodată, fiindcă îi era silă de cai – o altă slăbiciune a lui care, după cum avea să se dovedească, i-a fost fatală.

Don Juan a spus ca alegerea momentului potrivit este calitatea care determina eliberarea tuturor frustrărilor. Stăpânirea de sine, disciplina şi răbdarea sunt asemenea unui zăgaz care stăvileşte lot ce vine din exterior. Alegerea momentului potrivit este ecluza care permite accesul în slâvilar.

Individul nu cunoştea altceva în afara violenţei, cu ajutorul căreia îi teroriza pe cei din jur. Dacă reuşeam să-i anihilez violenţa, îl reduceam la neputinţă. Don Juan ştia că individul nu va îndrăzni să-l omoare în văzul tuturor celor ai casei, iar într-o bună zi, în prezenta muncitorilor şi a stăpânei, l-a insultat, făcându-l laş şi spunându-i că se teme de moarte de soţia patronului.

Stratagema binefăcătorului sau menţiona că, într-un asemenea moment, el trebuia să intre în stare de alerta, să fie cu mintea şi simţurile treze dacă dorea să întoarcă situaţia împotriva tiranului. In asemenea momente, se întâmplă cele mai neaşteptate lucruri. Cel mai umil dintre sclavi îşi ridiculizează torţionarul, îşi bate joc de el, îl face să se simtă ridicol în faţa

unor martori importanţi, apoi se retrage, nedându-i tiranului timp să riposteze, nici să-l pedpseasca.

— O clipă mai târziu, tipul îşi ieşise din minţi de furie, dar eu deja mă aruncasem, plin de recunoştinţă, la picioarele doamnei, a continuat el.

Don Juan a povestit că, după ce doamna a intrat în casa, individul şi amicii lui l-au chemat să vină în spate, chipurile cu nişte treabă. Tipul era livid de furie. După cum vorbea, don Juan a înţeles ce avea de gând să facă. Don Juan s-a prefăcut că este de acord, însă, în loc să meargă spre ei, a fugit spre grajd. Era convins că armăsarii vor face o asemenea gălăgie ca, probabil, stâ-pânii vor ieşi din casa să vadă ce se petrece. Mai ştia că monstrul nu va îndrăzni să-l împuşte; lichidarea ar fi fost prea zgomotoasă, iar omul era prea timorat de spaima de a-şi pierde slujba. Don Juan mai ştia că omul nu va îndrăzni să intre în grajd poate doar dacă ajunsese la limita răbdării.

— Am sărit în staulul celui mai nărăvaş cal, a spus don Juan, iar micul tiran, orbit de furie, şi-a smuls cuţitul din teacă şi s-a repezit după mine. Imediat m-am ascuns sub scânduri. Calul nu l-a lovit decât o singura dată şi totul s-a sfârşit aici.

Petrecusem şase luni în acea casa, iar în toată această perioadă exersasem din plin cele patru atribute ale stării de luptă. Mulţumită lor, am izbândit. Nici-o clipă nu m-am compătimit pentru soarta pe care o aveam şi n-am vărsat o lacrimă de neputinţă. Nu, am fost vesel şi senin. Stăpânirea de sine şi disciplina se ascuţiseră ca niciodată, iar atunci am avut prilejul să vad cu ochii mei ce minuni pot face pentru un luptător impecabil răbdarea şi alegerea momentului potrivit. Mai mult, nici o clipă nu i-am dorit omului moartea.

Binefăcătorul meu mi-a explicat un lucru foarte interesant. A îndura înseamnă a ascunde spiritual ceva ce luptătorul ştie că se va petrece când va fi momentul. Asta nu înseamnă ca luptătorul complotează spre râul cuiva sau că plănuieşte să plătească poliţe mai vechi. Răbdarea este ceva independent. Atâta vreme cât luptătorul este stăpân pe sine, disciplinat şi ştie care este momentul potrivit, răbdarea îi dă siguranţa celui ce merită ca va primi ceea ce i se cuvine.

— Se-ntâmpla ca micii tirani să mai şi câştige şi să-l învingă pe luptătorul care îi înfruntă? l-am întrebat.

— Bineînţeles. La începutul Cuceririi, a fost o perioadă în care războinicii piereau ca muştele. Au fost, pur şi simplu, decimaţi. Micuţii tirani ucideau

pe cine doreau, după toanE. În asemenea condiţii de tensiune, vizionarii au reuşit să atingă starea de sublim.

Don Juan a spus că acela a fost momentul în care vizionarii au înţeles ca trebuie sa se autodepăşească în efortul de a găsi noi cai.

— Vizionarii din noul ciclu s-au folosit de micuţii tirani, mi-a spus don Juan, privindu-mă fix în ochi, nu numai pentru a scăpa de balastul pe care îl reprezenta orgoliul, ci mai cu seamă pentru a perfecţiona tehnica spirituală extrem de complexă care făcea posibilă experienţa transcendentală. Vei ajunge să înţelegi în ce constă această tehnica pe măsură ce vom discuta despre măiestria conştiinţei.

I-am explicat lut don Juan că m-ar interesa să ştiu dacă în prezent, în zilele noastre, micuţii tirani pe care el îi denumise puştime sunt capabili să înfrângă un luptător.

— Tot timpul este posibil, mi-a răspuns el. Totuşi, consecinţele nu sunt atât de cumplite ca în trecutul îndepărtat. In prezent, se înţelege de la sine ca luptătorului îi rămâne întotdeauna şansa de a-şi reface forţele sau de a se salva, pentru a reveni mai târziu. Dar există şi un revers al medaliei. A fi înfrânt de un micuţ tiran începător nu atrage neapărat moartea, însă poate avea urmări devastatoare. Indicele de mortalitate, în sens figurat, este aproape la fel de ridicat. Ce vreau să spun este ca luptătorii care cedează în fata unui mic tiran sunt distruşi de propriul sentiment al eşecului şi al nevredniciei. Asta îmi spune că rata mortalităţii este ridicată.

— Cum se poate măsura înfrângerea?

— Oricine face jocul unui mic tiran îşi semnează condamnarea la moarte. Să acţionezi la mânie, fără să faci apel la control şi disciplină, să uiţi că trebuie să fii răbdător, asta înseamnă să fii înfrânt.

— Ce se întâmpla după ce luptătorii sunt înfrânţi?

— Fie strâng rândurile, fie abandonează căutarea cunoaşterii şi trec pentru totdeauna în tabăra micilor tirani.

3. EMANAŢIILE VULTURULUI.

A doua zi, am plecat cu don Juan pe jos într-o plimbare spre oraşul Oaxaca. Era 2:00 după-amiază, iar Ia acea oră drumul era pustiu., In timp ce mergeam agale, don Juan a început deodată să vorbească. Mi-a spus că discuţia despre tirani, pe care o purtase m în ajun, fusese doar o introducere la marea temă pe care o oferea conştiinţa. Când am făcut afirmaţia că îmi deschisese o nouă perspectivă, m-a rugat să fiu mai explicit.

I-am spus că avea legătura cu o discuţie despre indienii aqui pe care o purtasem cu ani în urmă. In cursul explicaţiilor sale iniţiatice, pentru partea dreapta, încercase să mă convingă ie faptul că yaquii socoteau actul oprimării ca oferindu-le anumite avantajE. Îl contrazisesem vehement atunci, motivându-i că era imposibil să găseşti vreun avantaj în condiţiile mizerE. Însă a insistat, spunând că nu are rost să te scandalizezi gândindu-te numai la yaqui, când condiţiile în care trăiesc oamenii, în general, sunt atât de groaznice.

— Nu-i deplânge pe bieţii indieni yaqui, îmi spusese atunci. Mai degrabă compătimeşte specia umană. Cât despre indienii yaqui, aş putea spune că ei sunt norocoşii. Ei sunt cei asupriţi şi tocmai de aceea unii dintre ei vor ieşi triumfători din viaţă; însă asupritorii lor, micuţii tirani care îi calca în picioare, nu-şi vor găsi loc nici în iad.

M-am grăbit să-i răspund, bombânindu-1 cu sloganuri politice. Nu-i înţelesesem deloc punctul de vedere. Deşi încercase să-mi explice din nou conceptul de micuţ tiran, îmi scăpase esenţa. Abia acum ideile începeau să se clarifice.

— Până acum nu-ţi era clar, a spus el râzând de mine, după ce i-am mărturisit neputinţa mea. Mâine, când vei reveni la starea de conştiinţă normală, n-ai să-ţi aminteşti ce revelaţie ai avut acum.

M-am simţit deodată cumplit de trist, ştiind că nu se-nşalâ.

— Eu însumi am trecut prin starea pe care o vei avea tu, a continuat. Binefăcătorul meu, nagualul Julian, m-a ajutat, trans-punându-mă în stare de conştiinţă elevata, ca să am revelaţia a ceea ce abia acum tu ai înţeles despre micuţii tirani. In viaţa de zi cu zi, am sfârşit prin a-mi schimba părerea despre lume, fără să-mi pot explica cum ajunsesem la asemenea concluzii.

De când mă ştiu am fost asuprit, aşa că a fost o vreme când eram otrăvit de ură împotriva asupritorilor. Imaginează-ţi ce surprins am fost să constat că ajunsesem să caut tovărăşia micuţilor tirani. Mi-am spus că, pesemne, îmi ieşisem din minţi.

Am ajuns într-un loc unde, pe marginea drumului, era prăvălită în neorânduiala o aglomerare de bolovani pe jumătate îngropaţi de o surpare de teren. Don Juan s-a dus la ei, s-a aşezat pe unul şi m-a poftit să iau loc în faţa lui. Imediat, fără alt preambul, şi-a început prelegerea despre arta măiestriei conştiinţei.

Mi-a spus că există adevăruri pe care vizionarii, fie ei din ciclul vechi sau nou, le descoperiseră despre conştiinţă şi că le ordonaseră într-o secvenţa anume, spre a fi mai uşor de înţeles.

Mi-a explicat ca măiestria conştiinţei consta în asimilarea adevărurilor respective într-o ordine prestabilită. Primul adevăr este acela ca senzaţia de familiaritate faţa de lumea pe care o percepem ne obliga să credem că realitatea înconjurătoare este formată din obiecte, cu existenţă de sine stătătoare şi în forma sub care le percepem, în timp cE. De fapt, nu există o lume a obiectelor, ci un univers format din emanaţiile Vulturului.

Mi-a spus că, înainte de a trece la explicarea emanaţiilor Vulturului, trebuie să-mi vorbească despre ceea ce este cunoscut, ceea ce este necunoscut şi ceea ce nu poate fi cunoscut. Majoritatea adevărurilor legate de conştiinţă au fost descoperite <fe bătrânii vizionari, a adăugat el. Insă ordinea în care au fost organizate aceste adevăruri le-o datorăm vizionarilor din noul ciclu. In lipsa acestei ordonări, aceste adevăruri ar fi rămas de nepătruns.

Mi-a spus că una dintre cele mai mari erori pe care le-au comis vechii vizionari a fost aceea de a nu fi dat importanţa cuvenită ordinii. Urmarea fatala a acestei erori de judecată a fost ipoteza conform căreia ceea ce este necunoscut şi ceea ce nu poate fi cunoscut sunt unul şi acelaşi lucru. Vizionarilor din noul ciclu le-a revenit datoria de a îndrepta aceasta eroare. Ei au stabilit frontiere şi au definit necunoscutul drept ceva ascuns minţii omeneşti, un mister învăluit într-un context înfricoşător, dar care, totuşi, poate fi pătruns de mintea omului. Necunoscutul devine ta un moment dat cunoscut. Pe de altă parte, incognoscibilul este imposibil de exprimat, imposibil de înţeles şi imposibil de atins sau de realizat. Este ceva care nu ni se va dezvălui niciodată, totuşi veşnic prezent, ameţitor de frumos şi înspăimântător în acelaşi timp prin infinitatea sa.

— Cum pot face vizionarii distincţie între cele două concepţe? l-am întrebat.

— Există o regulă simplă a degetului mare, mi-a spus. Când se confrunta cu necunoscutul, în om se trezeşte spiritul de aventură. Necunoscutul are această calitate de a ne dărui speranţă şi fericire. Omul se simte atunci puternic, exaltat. Până şi teama pe care o stâmeşte nc da un sentiment înălţător, de împlinire. Tinerii vizionari au văzut ca omul dă ce are mai bun în el în faţa necunoscutului.

Mi-a spus că, dacă ceea ce este luat drept necunoscut se dovedeşte până la urmă a fi ceea ce nu poate fi cunoscut, atunci rezulţâţul este dezastruoS. În prezenţa lui, vizionarii îşi pierd puterile, sunt debusolaţi. Un sentiment cumplit de oprimare pune stăpânire pe sufletul lor, trupul îşi pierde vigoarea, iar judecata şi înţelepciunea îi părăsesc, hoinărind la-ntâmplare şi fără rost, fiindcă ceea ce nu poate fi cunoscut nu are nici un fel de efect ener-gizant. El este în afara sferei pe care o poate cuprinde mintea omenească şi tocmai de aceea nu trebuie să-i tulburi ordinea neinvitat şi nici chiar cu prudenţă. Tinerii vizionari au înţeles că trebuia să fie pregătiţi pentru a plăti un preţ exorbitant dacă intrau în contact cât de mic cu acesta.

Don Juan mi-a explicat că noii vizionari au avut de înfruntat şi depăşit bariere formidabile impuse de tradiţie. Când a început noul ciclu, niciunul dintre aceştia nu ştia cu exactitate care dintre tehnicile impuse de imensa moştenire iniţiaucâ erau corecte şi care nu. Evident, vechii vizionari se înşelaseră, dar noii vizionari nu ştiau unde. Au început pornind de la ipoteza că tot ce înfăptuiseră înaintaşii lor era eronat. Vechii vizionari fuseseră maeştri în elaborarea speculaţiilor. Ei au presupus, printre altele, ca extraordinara lor facultate de a vedea era o pavăză. Au fost încredinţaţi că sunt intangibili, asta până când invadatoriii i-au ras de pe faţa pământului, rezervându-le o moarte cumplită. In ciuda convingerii ferme că sunt invulnerabili, vechii vizionari erau lipsiţi de apărare, nu aveau nici un fel de protecţie.

Noii vizionari nu şi-au irosit vremea speculând pe marginea a ceea ce era incorect. Nu, ei au început să exploreze necunoscutul, cu scopul de a-1 identifica şi delimita de incognoscibil.

— Cum au reuşit să identifice necunoscutul, don Juan? l-am jntrebat…

— Folosind metoda vederii controlate, mi-a răspuns el. I-am explicat ca sensul întrebării mele era ce se înţelege prin dentificarea necunoscutului.

Mi-a spus că prin identificarea necunoscutului acesta devine jccesibi! percepţiei omului. Aplicând constant practicile viziona-rismului, noii vizionari au descoperit că necunoscutul şi cunoscutul sunt pe picior de egalitate, deoarece amândouă conceptele < situează în câmpul percepţiei umanE. Într-adevăr, vizionarii pot părăsi cunoscutul la un moment dat pentru a pătrunde în necunoscut.

Ceea ce tranşeende însă capacitatea noastră de percepţie este incognoscibilul, iar diferenţa dintre acesta şi cognoscibil este cruciala.

Confuzia între cele două câmpuri i-ar pune pe vizionari rirr-o postură extrem de ingrată în confruntarea cu incognosci-faOuL

— Când vechii vizionari au trecut prin această experienţa, a continuat don Juan, ei au socotit că tehnicile elaborate de ei nu mai funcţionau cum se cuvine. O clipă nu le-a trecut prin minte ^ mare parte din ceea ce există în acel tărâm depăşeşte puterea noastră de înţelegere. A fost o eroare de judecată îngrozitoare din cartea lor, pentru care, de altfel, au plătit scump.

— Ce s-a-ntâmplat după ce au făcut diferenţa între necunoscut şi incognoscibil? l-am întrebat.

— Atunci a început noul ciclu, mi-a răspuns. Această distincţie marchează graniţa dintre vechi şi nou. Tot ceea ce au întreprins de atunci şi până în prezent noii vizionari îşi are originea în înţelegerea acestei diferenţe.

Don Juan a spus că vederea a fost elementul hotărâtor care a: us atât la distrugerea lumii vechi, cât şi la naşterea lumii noi. Prin intermediul vederii noii vizionari au descoperit anumite fapte incontestabile cu ajutorul cărora au ajuns sa tragă concluzii de o importanţă covârşitoare, care au revoluţionat lumea, despre natura umană şi lume, în general. Aceste concluzii, care au făcut posibilă apariţia noului ciclu, constituiau adevărurile despre conştiinţa pe care dorea să mi le explice.

Don Juan m-a rugat să-1 însoţesc într-o plimbare prin pâr-culeţul din centrul oraşului. Pe drum, am început să vorbim despre mecanisme şi instrumente delicate. El a spus că instrumentele sunt prelungiri ale simţurilor noastre, iar eu am susţinut că există şi instrumente care nu pot fi trecute în această categorie, deoarece îndeplinesc anumite funcţii pe care nu sunt pregătite din punct de vedere fiziologic să le îndeplinească.

— Simţurile omului sunt capabile de mult mai multe lucruri decât ne închipuim, a afirmat el.

— Îţi pot spune imediat că există instrumente capabile să detecteze undele radio emise din cosmos, am spus. In timp ce simţurile noastre nu pol detecta asemenea unde.

— Eu am o părere întrucâtva diferita, mi-a spus el. Eu cred că simţurile noastre pot detecta orice influx sau câmp din mediul înconjurător.

— Atunci cum rămâne cu ultrasunetele? nu m-am lăsat eu. Organismul uman nu este echipat să le perceapă.

— Vizionarii nutresc convingerea că ne-am deschis spre univers o infimă porţiune a simţurilor, mi-a răspuns el.

A căzut o clipă de gânduri, ca şi când nu se hotăra ce să spună în continuare, apoi mi-a zâmbit.

— Primul adevăr despre conştiinţă, după cum ţi-am explicat, a început el, este ca lumea înconjurătoare nu este ceea ce pare a fi, deci nu este ce credem noi despre ea. Noi credem că este o lume formată din obiecte, însă nici vorba să fie aşa.

S-a oprii, ca şi când aştepta să vadă ce efect produseseră spusele salE. L-am spus că sunt de acord cu premisa lui dacă «ducem totul la un câmp energetic. Mi-a spus că eram pe punc- «rf de a intui un adevăr, dar ca a-1 explica raţional nu înseamnă oh dovedeşti existenţa. Nu îl interesa dacă îl aprob sau nu, ci «radania mea de a înţelege ce presupune acest adevăr.

— Existenţa câmpurilor de energie nu poate fi atestata, a coniat el. Vreau sa spun ca este imposibil pentru omul obişnuit.

Farsa, dacă le poţi vedea, atunci înseamnă că eşti vizionar, iar în … _j ca/înseamnă ca explici adevărurile despre conştiinţa. Ineaegi ce vreau să spun? * „ – Jr. ' -

A continuat spunând ca toate concluziile la care ajungem pe t raţionala au prea puţina influenţa, poate chiar niciuna, asupra cursului vieţii noastre, nemodificându-1. Dovada stau atâtea

— Fmple, oameni care nutresc cele mai ferme şi clare convingeri, oameni cu principii, dar ale căror acţiuni sunt întotdeauna la polul pus şi care nu găsesc altă explicaţie comportamentului lor decât ca e omeneşte să greşeşti.

— Primul adevăr ar fi ca lumea este ceea ce pare a fi, dar este muşi diferită, a continuat el. Nu este atât de solidă şi reală pe cât ae-a obişnuit să credem percepţia noastră, dar nici nu se poate me cft-i o himera. Lumea nu este o iluzie, după cum susţin iii; este reală dintr-un punct de vedere şi ireală din alt punct de. Edere. Fii foarte atent la ce urmează să-ţi spun, fiindcă doresc să înţelegi bine, nu doar să accepţi. Noi percepem realitatea. Iată un fapt cu greutate. Dar ceea ce percepem nu este un fapt de acelaşi fel, fiindcă învăţăm ce să percepem.

Ceva aflat în lumea din afară ne afectează simţurile. Aceasta este partea de real. Partea nereal ista este ceea ce ne transmit simţurile că se află în exterior. Să luam, de pildă, un munte. Simţurile ne spun că el este un obiecl. Are dimensiuni, culoare, for-mă. Avem chiar şi categorii de munţi, iar aceste clasificări sunt foarte precise. Până acum totul e corect. Singura fisură ar fi ca niciodată nu ne-a trecut prin minte că simţurile joacă un rol

superficial. Simţurile percep realitatea în acest mod, fiindcă o trăsătură specifică a conştiinţei noastre Ie dictează să procedeze astfel.

Am dat să-mi exprim din nou aprobarea, însă nu pentru că doream să vadă că-1 aprob; în fond, nu pricepusem prea bine explicaţia sa. Mai degrabă reacţionam la o situaţie care simţeam că tinde să devină ameninţătoare. M-a oprit.

— Când folosesc cuvântul „lume", a continuat don Juan, mă refer la tot ceea ce ne înconjoară. Am un termen mult mai bun, fireşte, însă el ar fi de neînţeles pentru tine. Vizionarii susţin ca noi credem că exista o lume de obiecte în jurul nostru doar fiindcă aşa ne dictează conştiinţa. Ceea ce există cu adevărat în exterior sunt emanaţiile Vulturului, fluidul în continuă mişcare, şi totuşi neschimbat, etern.

M-a oprit cu un gest exact în clipa în care mă pregăteam să-I întreb ce înţelege prin emanaţiile Vulturului. Mi-a explicat ca una dintre cele mai impresionante moşteniri pe care ni le-au lăsat vechii vizionari a fost descoperirea că raţiunea oricărei fiinţe dotate cu capacitate de percepţie, cu simţuri, este de a-şi perfecţiona conştiinţa. Don Juan a spus că aceasta este o descoperire epocală.

Jumătate în glumă, jumătate în serios, m-a întrebat dacă cunoşteam un răspuns mai bun la întrebarea obsedantă la care omul nu a găsit încă răspuns: care este sensul existenţei umane? Am abordat imediat o poziţie defensivă, argumeniând ca întrebarea în sine era lipsită de sens şi că nu i se putea da un răspuns logic, l-am spus că o discuţie pe această temă impune abordarea unei discuţii ample pe tema credinţelor religioase şi că totul se reduce, în final, la credinţă.

— Vechii vizionari nu reduceau discuţia la credinţa, a spus el. Ei nu aveau simţ practic în aceeaşi măsură ca noii vizionari, însă erau suficient de pragmatici, încât să nu se înşele asupra înţelewAu a ceea ce vedeau. Prin întrebarea anterioară, care te-a tul-_-at atât de mult, încercam să-ţi atrag atenţia asupra faptului că. Nai pe cale raţionala nu putem găsi răspuns la întrebarea

— Rra sensului existenţei noastre De fiecare data când încercam.

Aapunsul ne deturnează spre credinţa. Vechii vizionari au ales

— Ale şi au gasil un răspuns care nu implica exclusiv credinţa.

Mi-a spus că vechii vizionari, asumându-şi riscuri enorme, m reuşit să vadă forţa indescriptibila care se afla la originea Mturor fiinţelor senzitive. Ei au denumit-o, în mod convenţio-

— Vulturul deoarece în cele câteva străfulgerări care le-au fost —: aduite nu văzut-o ca pe o entitate infinita, asemănătoare ca iorma unui vultur alb-negru., /;: -. Ł …

Ei au văzut ca Vulturul este cel care aduce conştiinţa. Vul-toral este cel care creează fiinţe senzitive ca ele să trăiască şi să Mbogâţească conştiinţa pe care el le-o hărăzeşte o dală cu viaţa. Łi au mai văzut ca acelaşi Vultur devorează conştiinţa nbogâţitâ după ce fiinţele renunţă la ea o dată cu moartea.

Pentru vechii vizionari, a spus don Juan în continuare, a Arma ca sensul existenţei este acela de a îmbogăţi conştiinţa nu este o chestiune de credinţa, nici de deducţie. Ei au văzut cum conştiinţa fiinţelor senzitive se desprinde în omentul morţii şi zboară, asemenea unui ghem de bumbac luinos, spre ciocul Vulturului care urmează să o absoarbă. Pentru» echii vizionari, aceasta constituia dovada ca fiinţele senzitive trăiesc doar pentru a îmbogăţi conştiinţa care este hrana Vulturului.

Lămuririle lui don Juan s-au întrerupt pentru moment în jcesl punct, fiindcă trebuia să plece într-o scurtă călătorie de afa-eri, iar Nestor l-a condus cu maşina până Ia Oaxaca. Privindu-i cum se îndepărtează, mi-am amintit ca, la începutul relaţiei cu don Juan, de fiecare dată când spunea că trebuie să purceadă într-o călătorie de afaceri eu credeam că foloseşte un eufemism şi ca, în realitate, era vorba despre altceva. Abia lârziu mi-am dat seama că vorbea serioS. Înaintea unei asemenea călătorii, îmbrăca unul dintre nenumăratele sale costume impecabil lucrate, încât n-ai fi zis că este bătrânul indian pe care-l cunoşteam. Am făcut la un moment dat câteva comentarii asupra acestei metamorfoze complete.

— Nagualul este o persoană suficient de flexibilă, încât să ia orice înfăţişare doreşte, mi-a spus el. Printre altele, a fi un adevărat nagual înseamnă că nu doreşti să dovedeşti nimic în mod special. Nu uita ce ţi-am spus acum, fiindcă vom reveni de nenumărate ori asupra acestui subiect.

Şi chiar am revenit asupra lui de nenumărate ori şi în toate modurile imaginabile. Prin afirmaţiile sale, mi-a demonstrat că nu are de aparat nici un punct anume de vedere, dar că în cursul călătoriei sale Ia Oaxaca mi s-a oferit umbra unui motiv de îndoiala. Am înţeles brusc că nagualul are totuşi o idee de aparat – imaginea Vulturului – iar ceea ce presupune această descriere impune, după părerea mea, o apărare pătimaşă.

I-am cerut lămuriri unuia dintre tovarăşii lui don Juan, însă el a evitat să-mi satisfacă curiozitatea. Mi s-a răspuns ca subiectul este tabu până-n clipa

în care don Juan îşi va fi încheiat explicaţiile.

Imediat ce s-a întors, ne-am instalat pentru o discuţie, iar prima întrebare pe care i-am pus-o s-a referit la presupunerea mea.

— Patima nu are nimic de a face cu susţinerea unor adevăruri de asemenea anvergură, mi-a răspuns el. Dacă-ţi închipui că încerc să le apăr, să ştii că le-nşeli. Ele au fost ordonate şi explicate pentru plăcerea şi iluminarea spirituală ale luptătorilor, nu pentru a antrena sentimente de proprietate. Spunându-ţi că nagualul nu are opinii de aparat, voiam să spun, printre altele, ca nagualul are spiritul curăţat de orice obsesie.

I-am spus că nu reuşeam să-i urmez învăţăturile, fiindcă făcusem o adevărată obsesie pentru Vultur şi pentru ceea ce reprezenta. Am făcut nenumărate remarci asupra ciudăţeniei unei asemenea idei.

— Nu este o simplă idee, mi-a spus. Este un adevăr. Noii vizionari nu se jucau cu ideile.

— Bine, dar ce tip de forţă sau energie ar putea reprezenta Vulturul?

— Nu ştiu cum aş putea să-ţi răspund mai bine. Vulturul este la fel de real pentru vizionari pe cât de autentică este pentru noi legea gravitaţiei sau timpul, însă la fel de abstract şi inaccesibil.

— Numai puţin, don Juan. Vorbim despre concepte abstracte, dar care se referă la fenomene reale ce pot fi confirmate. Există atâtea discipline care se pot ocupa de această problema.

— Vulturul şi emanaţiile sale pot fi demonstrabile, mi-a replicat don Juan. Iar disciplina pe care au dezvoltat-o noii vizionari este dedicată acestui tip de demonstraţie.

L-am rugat să-mi explice ce reprezintă emanaţiile Vulturului.

Mi-a spus că emanaţiile Vulturului sunt un lucru imuabil şi de sine stătător care însumează tot ceea ce există, atât cunoscutul, cât şi incognoscibilul.

— De fapt, este imposibil de descris în cuvinte ce reprezintă cu adevărat emanaţiile Vulturului, a continuat don Juan. Vizionarul trebuie să le perceapă el însuşi, dincolo de cuvinte.

— Dar dumneata, don Juan, le-ai fost vreodată martor?

— Fireşte. Cu toate acestea, nu ţi le pot descrie. Sunt o prezenţă, aproape o masă eterogenă, o presiune care creează o senzaţie ameţitoare, copleşitoare, orbitoare. Omul nu poate decât să întrezărească emanaţiile, după cum întrezăreşte doar Vulturul însuşi.

— Don Juan, cu alic cuvinte. Vulturul este originea emanaţiilor?

— Inutil sa precizez că Vulturul este originea a ceea ce emană el însuşi.

— Voiam să te-ntreb dacă acest adevăr poate fi vizualizat.

— Nu exista nimic la el care ar putea ţine de vizual. Vizionarul simte prezenţa Vulturului cu fiecare fibră a corpului său. Fiecare om poarta în sine ceva ce îi permite să fie martorul, cu tot corpul, prezenţei Vulturului. Vizionarii explica în termeni foarte simpli actul vederii Vulturului: cum omul este format din emanaţiile Vulturului, nu trebuie decât să-şi canalizeze atenţia spre părţile care-1 compun. Problema apare în conştiinţa umana deoarece conştiinţa umană are nenumărate meandre şi este confuza. In momentul crucial în care emanaţiile spirituale încep să se manifeste, conştiinţa omului se simte obligata la interpretări. Rezultatul este o viziune a Vulturului şi a emanaţiilor Vulturului, în realitate, însă, nu exista nici Vultur, nici emanaţii ale Vulturului. Ceea ce există acolo este ceva ce nu poate înţelege nici o fiinţă vie.

L-am întrebat daca sursa emanaţiilor a fost denumita Vultur fiindcă vulturii în general au atribute importante.

— Acest lucru este valabil în cazul a ceva ce nu poate fi cunoscut, dar care aminteşte vag de ceva cunoscut, mi-a răspuns el. In acest sens, s-au făcut câteva încercări de a le conferi vulturilor atribute pe care nu le au. Aşa se întâmpla întotdeauna când oameni influenţabili învaţă să interpreteze un rol care presupune sobrietate. Vizionarii sunt de mărimi şi forme dintre cele mai diferite.

— Vrei să spui că există mai multe tipologii de vizionari?

— Nu, vreau să spun că exista o mulţime de imbecili care devin vizionari. Vizionarii sunt oameni plini de slăbiciuni sau, mai degrabă, oamenii plini de slăbiciuni pot deveni vizionari. La fel se poate întâmpla ca oameni nenorociţi să devină oameni de ştiinţa străluciţi.

Trăsătura caracteristica a vizionarilor răi este că aceştia doresc să uiie miracolul vieţii. Sunt atâi de copleşiţi de căpăcitatea lor de a vedea, încât ajung să creadă că numai geniul lor contează. Vizionarul trebuie să fie un model daca vrea să depăşească indiferenţa aproape imposibil de învins, caracteristică condiţiei noastre de oameni. Mult mai important decât vederea în sine este ce fac vizionarii cu ceea ce văd.

— Ce vrei să spui, don Juan?

— Gândeşte-te la ce ne-au făcut unii vizionari. Suntem încurcaţi de viziunea lor a unui Vultur care domneşte asupra noastră şi ne devorează fiinţa în momentul morţii.

Mi-a spus că exista o certă moliciune a spiritului în aceasta versiune şi ca lui îi displăcea ideea ca ceva ne devorează la sfârşit Din punctul lui de vedere, ar fi fost mai corect să spunem că exista o forţă care ne atrage conştiinţa, tot aşa cum magnetul atrage pilitura de fieR. În momentul morţii, fiinţa noastră, în ţoţălitatea ei, se dezintegrează sub forţa de atracţie a acestei forţe imense.

Găsea grotescă interpretarea devorării fiinţei de către Vultur, deoarece ea vulgariza, transformând un act inefabil, ce nu putea fi cuprins cu mintea, nici descris, în ceva la fel de lumesc ca n linealul.

— Eu mă socotesc un om obişnuit, am spus. Descrierea Vulturului care ne devorează a făcut o impresie profunda asupra

— Adevăratul impact poate fi măsurat numai în clipa în care vezi tu însuţi, mi-a spus. Să nu uiţi însă niciodată că noi nu scăpăm de defecte nici după ce devenim vizionari. Aşadar, dacă vei vedea acea forţă, ş-ar putea să le dai dreptate vizionarilor molatici care au denumit-o Vultur. Aşa am păţit eu însumi. Dar, pe de alta parte, s-ar putea să nu fii de acord cu ei. S-ar putea să rezişti tentaţiei de a atribui trasat uri omeneşti unui lucru care este de neînţeles şi să-i dai o altă denumire, una poate mai corecta.

Vizionarii care văd emanaţiile Vulturului se referă la ele nu-mindu-le porunci, a spus don Juan. Nu m-ar deranja să le numesc eu însumi porunci, dacă nu m-aş fi obişnuit să le spun emanaţii. Este o reacţie la preferinţa pe care o manifestă binefăcătorul meu; fiindcă în viziunea lui, acestea sunt porunci. Consider că termenul se potriveşte mai bine cu personalitatea sa puternică decât cu a mea, în timp ce mie mi se potriveşte un termen mai impersonal. Pentru mine, „porunci” are o conotaţie prea omenească, însă exact asta sunt, porunci.

Don Juan spunea că a vedea emanaţiile înseamnă a atrage dezastrul. Noii vizionari au descoperit în scurt timp imensele dificultăţi pe care le implică acest act şi, după străduinţe chinuitoare de a depista necunoscutul şi a-l delimita de incognoscibil, au ajuns la concluzia că tot ce există este făcut din emanaţiile Vulturului. Numai o mică parte din aceste emanaţii este accesibilă conştiinţei umane, iar această parte este redusă la o fracţiune infimă de constrângerile existenţei noastre de zi cu zi. Această fracţiune infimă din emanaţiile Vulturului reprezintă cunoscutul; porţiunea mică şi posibil accesibila conştiinţei umane este necunoscutul, iar ceea ce rămâne, şi care nu poate fi calculat, reprezintă incognoscibilul.

A continuat spunând că noii vizionari, înzestraţi cu o natură mai pragmatică, au conştientizat imediat puterea coercitivă a emanaţiilor. Ei au înţeles că toate fiinţele vii sunt nevoite să folosească emanaţiile Vulturului, fără a afla vreodată ce reprezintă. De asemenea, au înţeles că organismele sunt astfel alcătuite, încât să controleze un anumit registru din aceste emanaţii şi ca fiecărei specii îi este specific un registru diferit. Emanaţiile exercită mare presiune asupra organismelor, iar prin intermediul acestei presiuni organismele îşi alcătuiesc universul pe care îl pot percepe.

— In cazul nostru, şi în calitatea noastră de fiinţe umane, a spus don Juan, noi folosim aceste emanaţii şi le interpretăm drept realitatE. Însă ceea ce omul poate percepe reprezintă o părticică atât de mică din emanaţiile Vulturului, încât ar fi ridicol să acordăm un credit prea mare percepţiilor noastre, deşi, în acelaşi timp, ar fi imposibil să le nesocotim. Noii vizionari au descoperit toate aceste adevăruri numai prin strădanii serioase…, şi după ce au avut de înfruntat primejdii uriaşe.

Don Juan era aşezat pe locul său obişnuit din sala în-câpâtoare. In mod normal, aceasta încăpere era nemobilată oamenii şedeau pe saltele aşezate direct pe podea – însă Carol, remeia nagual, reuşise să aducă fotolii comode pentru şedinţele la care participam când ea sau eu îi citeam, pe rând, lui don Juan din operele poeţilor de limbă spaniolă.

— Te rog să fii foarte atent la ceea ce vom face, mi-a spus el după ce ne-am aşezai. Vom vorbi despre măiestria conştiinţei. Adevărurile pe care Ie vom aborda reprezintă principiile acestei măiestrii.

A adăugat ca, în învăţăturile sale pentru partea dreaptă, demonstrase aceste principii conştiinţei mele normale, cu ajutorul unuia dintre tovarăşii săi vizionari, Genaro, şi ca Genaro se jucase cu conştiinţa mea cu umorul ireverenţios pentru care noii vizionari erau renumiţi.

— Genaro ar trebui să fie cu noi, să-ţi povestească el însuşi despre Vultur, a spus el, dar versiunile lui sunt prea necuviincioase. Convingerea sa este ca acei vizionari care au denumit forţa Vulturul erau fie foarte proşti, fie au făcut o glumă uriaşă fiindcă vulturii nu numai că depun ouă, dar ei mai depun şi excremente.

Don Juan mi-a spus că a găsit atât de corecte comentariile Iui Genaro, încât nu s-a putut stăpâni să nu izbucnească în ris. A mai adăugat ca, dacă noii vizionari ar fi fost cei care au descris Vulturul, atunci, cu siguranţa, descrierea lor ar fi fost făcută pe jumătate în gluma.

I-am mărturisit lui don Juan ca la un anumit nivel eu vedeam Vulturul ca pe o imagine poetica şi, ca atare, mă încânta; dar, dacă luam sensul său literal, atunci îmi provoca o spaima teribilă.

— Una dintre cele mai teribile forţe din existenţa unui luptător este frica, mi-a spus el. Ea îl stimulează să înveţe.

Mi-a amintit că datoram descrierea Vulturului vechilor vizionari. Noii vizionari sfârşiseră cu descrierile, comparaţiile şi ipotezele de orice feL. Îi interesa să pătrundă direct în miezul lucrurilor şi de aceea riscau expunându-se la cele mai mari pericole – pentru a-şi satisface aceasta dorinţa. Ei au văzut cu adevărat emanaţiile Vulturului, însă n-au îndrăznit niciodată să forţeze o descriere a Vulturului. Intuiau că a vedea Vulturul presupunea un consum prea mare de energie şi ca vizionarii antichităţii plătiseră scump pentru îndrăzneala de a fi întrezărit în fulgurarea unei clipe incognoscibilul.

— Cum au reuşit vechii vizionari să ajungă la descrierea Vulturului? l-am întrebat.

— Aveau nevoie de un set minim de instrucţiuni despre incognoscibil, în scopuri educative, mi-a răspuns. Au rezolvat această nevoie cu ajutorul unei descrieri sumare a forţei care guvernează tot ceea ce există pe lume, însă nu a emanaţiilor, imposibil de redat în limbaj comparativ. Vizionarii pot simţi uneori dorinţa presantă de a risca pe cont propriu comentarii pe tema anumitor emanaţii, însă strădania rămâne una de ordin personal. Cu alte cuvinte, nu există nici o versiune potrivită a emanaţiilor, aşa cum există în cazul Vulturului.

— Noii vizionari par a fi fost gânditori abstracţi, am remarcat eu. Seamănă cu filosofii perioadei modeme.

— Dimpotrivă, noii vizionari au fost oameni extrem de prag-auci, mi-a răspuns el. Nu i-a preocupat o clipă elaborarea teoriilor raţionale.

Mi-a spus că vechii vizionari erau teoreticieni. Ei au conţinut edificii monumentale de abstracţiuni potrivite lor şi vremurilor în care trăiau. Aidoma filosofilor moderni, ci nu controlau înlănţuirea ideatica proprie. Dimpotrivă, noii vizionări, impregnaţi de simţ practic, reuşeau să vadă un flux de emanaţii şi să vadă modul în care omul şi alte fiinţe le folosesc, pentru a-şi construi propriul univers perceptibil.

— Cum foloseşte omul aceste emanaţii, don Juan?

— Este atât de simplu, încât pare o prostie. Pentru vizionar, omul este o fiinţă luminoasa. Luminozitatea umană este formată din acea parte a

emanaţiilor Vulturului cuprinsă în coconul nostru ovoidal. Aceasta porţiune speciala de emanaţii, închisă într-un înveliş, este ceea ce ne conferă calitatea de oameni. A percepe înseamnă a armoniza emanaţiile conţinute în interiorul coconului cu cele care se află în afara lui.

Vizionarii pot vedea, de pildă, emanaţiile din interiorul oricărei fiinţe vii şi ne pot spune apoi care dintre emanaţiile exterioare se pot armoniza cu acestea.

— Emanaţiile seamănă cu nişte raze luminoase? l-am întrebat

— Nu, deloc. Ar fi prea simplu. Sunt ceva imposibil de des-cris. Totuşi, mi-aş permite un comentariu personal spunând că sunt ca nişte fascicule luminoase. Un lucru cu adevărat imposibil de înţeles pentru conştiinţa normală este că aceste fascicule sunt conştiente. Nu-ţi pot explica ce înseamnă asta, fiindcă nici eu nu înţeleg exact ce spun. Tot ceea ce-ţi pot spune cu titlu de comentariu personal este ca fasciculele sunt conştiente de existenţa loR. Vii şi vibrante, că sunt atât de multe, încât numerele îşi pierd înţelesul, şi că fiecare conţine o eternitate în sine.

4. STRĂLUCIREA CONŞTIINŢEI.

Tocmai mă întorsesem dintr-o excursie în munţii din ţinut, unde fusesem în compania lui don Juan şi a lui don Genaro la cules de plante medicinale. Eram Ia don Genaro acasă, aşezaţi la masa, când don Juan m-a făcut să schimb nivelurile de conştiinţa. Don Genaro nu mă scăpase o clipă din priviri şi a începui să chicotească. Nu s-a putui abţine să nu remarce cât de bizar i se părea ca eu lucram cu două standarde diferite, pentru cele două părţi ale conştiinţei mele. Cel mai semnificativ exemplu era legat de relaţia pe care o aveam cu el. Partea dreaptă a conştiinţei mele îl percepea ca pe temutul şi respectatul vrăjitor don Genaro, o persoană ale cărei acte incomprehensibile mă încântau, umplându-mă în acelaşi timp de o teroare paralizantă. Pentru partea mea stângă, el era Genaro, pur şi simplu, sau Genarito, fără nici un don ataşat numelui său, un vizionar fermecător şi bun ale cărui acte erau comprehensibile şi coerenle, în perfectă armonie cu ceea ce făceam sau mă străduiam să fac.

Am fost de acord cu el şi am adăugat ca pentru partea mea stângă, fiinţa a cărei simplă prezenţă mă făcea să tremur ca o frunză scuturată de vânt era Silvio Manuel, unul dintre cei mai misterioşi tovarăşi ai lui don Juan. Am adăugat ca don Juan, ca

— Jgual autentic, transcende orice standard arbitrar, fiind respec-ui şi admirat de mine în ambele stări.

— Dar nu temut? a întrebat Genaro cu voce tremurată.

— Foarte temut, a intervenit don Juan, mimând frica.

Am izbucnit cu toţii în hohote de ris, însă don Juan şi Genaro râdeau cu asemenea poftă, ca imediat i-am bănuit, că ştiu ceva ce mie îmi era necunoscut.

Don Juan citea în mine ca într-o carte deschisă. Mi-a explicai ca în stadiul tranzitoriu, înainte de a intra total în starea de conştiinţă a părţii stângi, omul este capabil de o putere de concentrare impresionantă, fiind însă permeabil la orice influenţa imaginabilă. Eu începusem să mă las influenţat de suspiciune.

— La Gorda se afla permanent în acest stadiu, mi-a spus el. Are o capacitate extraordinara de asimilare, însă te calcă pe nervi. Nu se poate abţine să nu se lase condusă de orice i se potriveşte, inclusiv, fireşte, de lucrurile bune, cum ar fi concentrarea profundă.

Don Juan mi-a explicat că noii vizionari au descoperit că perioada de tranziţie este momentul în care se produce procesul de învăţare temeinică, dar şi acela în care luptătorii trebuie supravegheaţi şi trebuie să primească explicaţii pentru o evaluare corectă a cunoştinţelor asimilate. Dacă înainte de a pătrunde în partea stângă nu li se da nici o explicaţie, ei vor deveni mari vrăjitori, însă slabi vizionari, cum erau vechii tolteci.

— Femeile-luptâtoare, în special, căzeau pradă ispitei pe care o conţinea partea stângă, a spus el. Ele sunt atât de agere, încât îşi pol deschide cu uşurinţă partea stângă, deseori mult prea rapid ca să nu-şi facă râu.

După o lungă perioadă de tăcere, Genaro a aţipii. Atunci a început don Juan să vorbească. A spus că noii vizionari au fost obligaţi să inventeze o nouă terminologie, mult mai sugestivă pentru explicarea adevărului secund despre conştiinţă. Binefăcâtorul sau schimbase unii dintre termeni, alegându-i pe aceia care i se potriveau mai bine, iar el însuşi recursese la aceeaşi metodă, ghidat de convingerea vizionarilor conform căreia nu este important termenul folosit atâta vreme cât adevărurile au fost demonstrate prin intermediul vederii.

Eram curios să aflu ce termeni modificase el, însă nu ştiam cum să formulez mai bine întrebarea. A înţeles că aveam îndoieli în privinţa dreptului sau a capacităţii sale de a-i modifica şi mi-a explicat că, dacă termenii pe care îi sugerăm izvorăsc din raţiunea noastră, ei nu vor reuşi să transmită decât înţelegerea lumească a existenţei cotidiene.

L-am întrebat de ce simţise nevoia de a modifica terminologia.

— Este datoria nagualului să caute noi modalităţi de exprimare pentru o mai bună prezentare a lucrurilor, mi-a răspuns el. Curgerea timpului modifica lucrurile şi orice nou nagual este obligat să introducă termeni noi, idei noi, ca să descrie ceea ce vede.

— Vrei să spui că ideile nagualului sunt inspirate de existenţa cotidiană? l-am înlrebaL

— Nu. Ceea ce vreau să spun este ca nagualul vorbeşte despre vederea sa în forme şi termeni noi, a spus el. De pildă, asemenea nagualului din noua generaţie, tu ar trebui să afirmi că percepţia izvorăşte din conştiinţă. Deci tu vei susţine acelaşi lucru pe care l-a afirmat binefăcătorul meu, însă într-o formă diferită.

— Don Juan, ce reprezintă percepţia în accepţiunea noilor vizionari?

— Ei susţin că percepţia este o condiţie a alinierii. Emanaţiile din interiorul coconului intră în armonie cu cele din mediul exterior cu care au afinitate. Reglarea este cea care permite cultivarea stării de conştiinţă de către orice organism viu. Vizionarii fac

.: n afirmaţii fiindcă ei văd fiinţele VB aşa cum sunt în realitate: riinţe de lumină cu înfăţişarea unor bule de lumină alburie.

L-am întrebat cum stabilesc emanaţiile din interiorul coconului relaţia de afinitate cu cele ambiante, astfel încât să realizeze percepţia.

— Emanaţiile din interior şi cele din exterior sunt aceleaşi fascicule de lumină, a spus el. Fiinţele receptive senzorial sunt bule minuscule alcătuite din aceste fascicule, puncte luminoase de mensiuni microscopice, ataşate acestor emanaţii infinite.

A continuat explicându-mi ca luminozitatea unei fiinţe este creata de acea parte a emanaţiilor Vulturului pe care le conţine aleatoriu în coconul său de lumină. Când vizionarii văd percepţia, ei sunt martorii unui fenomen special: luminozitatea emanaţiilor Vulturului din exteriorul coconului unei fiinţe vii sporeşte luminozitatea emanaţiilor din interiorul coconului. Luminozitatea exterioară o atrage pe cea interioară; o prinde în capcană, daca se poate spune astfel, şi o fixează. Acest fenomen de fixare este conştiinţa specifica fiecărei fiinţe.

Vizionarii pot, de asemenea, vedea modul în care emanaţiile din afara coconului exercită o presiune specială asupra porţiunii corespunzătoare a emanaţiilor interioare. Această presiune determina gradul de conştiinţă pe care îl are o fiinţă.

L-am rugat să-mi explice cum exercită presiune emanaţiile Vulturului din afara coconului asupra celor din interior.

— Emanaţiile Vulturului sunt mai mult decât simple fascicule luminoase, mi-a răspuns el. Fiecare dintre ele reprezintă o sursă de energie nelimitată. Gândeşte-te în felul acesta: de vreme ce unele dintre emanaţiile din afara coconului sunt identice cu emanaţiile din interior, energiile lor se manifestă ca o presiune con-tinuâ. Insă coconul izolează emanaţiile din interiorul reţelei sale, în acest mod direcţionând presiunea.

Ţi-am spus la un moment dat că bătrânii vizionari erau maeştn incontestabili în arta manevrării conştiinţei, a continuat el. Ceea ce pot, în fine, adaugă acum, drept completare, este că ei erau maeştri şi stăpâneau această artă, fiindcă au învăţat să manipuleze structura coconului umaN. Îţi mai spuneam ca ei au desluşit misterul stării de concentrare. Prin aceasta voiam să spun că ei au văzut conştiinţa ca pe o lumină strălucind în interiorul coconului fiinţelor însufleţite. Ei au denumit-o, pe bună dreptate, strălucirea conştiinţei.

A mai explicat ca vechii vizionari au văzut conştiinţa omului ca pe o lumină strălucitoare de culoarea chihlimbarului, mult mai intensă decât restul coconului. Această strălucire este ca o banda îngusta, aşezata pe verticala în partea dreaptă a coconului şi pe toată lungimea lui. Arta bătrânilor vizionari consta în deplasarea luminii de la locul său originar, de la suprafaţa coconului, şi diseminarea sa spre interior, în toată masa sa.

S-a întrerupt şi l-a privit pe Genaro care era cufundai într-un somn profund.

— Lui Genaro puţin îi pasă de explicaţii, a spus el. El este un om al faptelor, nu al vorbelor. Binefăcătorul meu l-a îndemnat constant să înfrunte probleme nerezolvabile şi atunci a pătruns în partea stângă propriu-zisă, nemaiavând niciodată răgaz pentru meditaţie sau problematizări.

— Nu-i mai bine să fii aşa, don Juan?

— Depinde. Pentru el, este perfect. Pe tine sau pe mine nu ne-ar satisface aceasta postura, fiindcă noi suntem chemau să explicam. Genaro sau binefăcătorul meu seamănă mai mult cu vizionarii din vechime decât cu cei noi: ei pot controla lumina strălucitoare a conştiinţei şi o pot manevra cum doresc.

S-a ridicat de pe salteaua pe care şedeam şi şi-a dezmorţit braţele şi picioarele. L-am îndemnat să continue lecţia, însă mi-a spus, zâmbind, că aveam nevoie de odihnă, ca puterea de concentrare îmi slăbise.

S-a auzit o bătaie în uşă şi arunci m-am trezit. Se înnoptase. Eram atât de buimăcit, încât nu-mi aminteam unde mă aflu. O parte din mine era departe, ca şi când o parte a fiinţei mele încă dormita, cu toate că eram treaz de-a binelea. Prin fereastra deschişă luna arunca destulă lumină, ca să vad ce este în jur.

L-am văzut pe don Genaro ridicându-se şi îhdreptându-se spre uşă. Atunci mi-am dat seama că sunt la el acasă. Don Juan dormea dus pe o saltea aşezata direct pe podea. Aveam senzaţia clară ca toţi trei adormisem după ce ne întorsesem dintr-o excursie în munţi.

Don Genaro a aprins lampa cu petrol, iar eu l-am urmat în bucătărie. Cineva îi adusese o oală cu tocanâ fierbinte şi o stivă de lortillas.

— Cine ţi-a adus de mâncare? l-am întrebat. Ai vreo femeie care-ţi găteşte?

Don Juan venise şi el în bucătărie. M-au privit amândoi, zâmbând. Dintr-un motiv pe care nu mi-1 puteam explica, zâmbetul lor m-a îngheţat de spaimă. Mai aveam puţin şi începeam să ţip de teamă când don Juan mi-a dat o palmă pe spate, ajutându-mă să trec în starea de conştiinţă elevată. Atunci am priceput ca, poate, în timp ce dormeam, poale când mă trezisem, alunecasem înapoi în starea de conştiinţă obişnuită.

Îndată ce am revenit în starea de conştiinţă elevată, am resimţiţ o senzaţie stranie, un amestec de uşurare şi mânie, dar şi o tristeţe acuta. Eram uşurat că-mi revenisem, fiindcă începusem să percep acele stări de neînţeles ca formând adevăratul meu Eu. Explicaţia era foarte simplă: în acele stări mă simţeam împlinit, întreg, ca şi când nu mi lipsea nimic. Furia şi tristeţea erau reacţia la neputinţa. Eram mai conştient decât oricând de limitele fiinţei mele. L-am rugat pe don Juan să-mi explice cum era posibil să fac ceea ce făceaM. În starea de conştiinţa elevata eram capabil să arunc o privire spre trecutul imediat şi să-mi amintesc totul despre mine; puteam explica amănunţit tot ceea ce făcusem în starea normală sau de elevaţie; ţineam minte până şi neputinţa de a-mi amintI. Însă îndată ce reveneam la nivelul normal, de conştiinţă obişnuita, nu reuşeam să-mi amintesc nimic din experienţa trăită în starea de conştiinţă elevată, mei dacă viaţa mea ar fi depins de asta.

— Opreşte-te, opreşte-le, mi-a spus don JuaN. Încă nu ţi-ai amintit nimic. Starea de conştiinţă elevată este doar una intermediară. Sunt infinit de multe lucruri dincolo de ea, iar tu ai călătorit în aceste zone de nenumărate on. In acest moment, nu-ţi poţi aminti nimic, chiar dacă viaţa ta ar depinde de asta.

Avea dreptate. Nu pricepeam o iotă din ce-mi spunea. L-am implorat, aşadar, să-mi ofere o explicaţie.

— Vine şi explicaţia, mi-a spus. Procesul este lent, însă ajungem şi la el. Este lent, fiindcă noi doi ne asemănăm: ca şi ţie» îmi place să înţeleg. Eu sunt opusul binefăcătorului meu, care nu avea har pedagogic. Pentru el numai faptele erau valabile. Ii plăcea să ne dea câte o problema imposibil de înţeles, lăsându-ne apoi să ne frământăm şi să o rezolvam pe cont propriu. Unii dintre noţ n-au reuşit să dezlege niciuna, aşa că am sfârşit prin a împărtăşi soarta vizionarilor din vechime: fapte şi nici un strop de cunoaştere autentică.

— Acele amintiri sunt blocate în mintea mea? l-am întrebat.

— Nu. Lucrurile ar fi prea simple, mi-a răspuns el. Acţiunile vizionarilor sunt foarte complexe şi nu pot fi reduse la o înţelegere simplistă a fiinţei umane împărţite în minte şi corp. Nu-ţi aminteşti ce-ai făcut sau experienţa prin care ai trecut, fiindcă, atunci când trăiai ce ai uitat, vedeai.

L-am rugat pe don Juan să-mi traducă ceea ce spusese.

Mi-a explicai, fără să se grăbească, ca tot ceea ce nu reuşeam să-mi amintesc se petrecuse în stări în care conştiinţa mea obişnuită era intensificată, condiţie care confirma că alte zone ale fiinţei mele erau active în acel moment

— Ceea ce ai uitat, indiferent care ar fi natura sa, rămâne blocat în fiinţa ta împlinita, întreaga, a spus el. A folosi aceste zone înseamnă a vedea.

— Don Juan, sunt mai derutat decât oricând, i-am spus.

— Nu te învinuiesc pentru asta, mi-a răspuns. A vedea înseamnă să dezvălui esenţa a tot ceea ce exista, să fii martor al necunoscutului şi să prinzi cu coada ochiului o licărire a incognoscibilului. In această stare, vederea nu aduce alinare. In mod normal, vizionarii se smintesc afiând ca existenţa este un ansamblu imposibil de înţeles şi ca starea omenească de conştiinţă normală o strică cu limitările sale.

A repetat că trebuia să plonjez într-o stare de concentrare totală, că înţelegerea era de o importanţă hotărâtoare, că noii vizionari conferiseră valoarea cea mai mare înţelegerii profunde, care exclude afectul.

— De pildă, zilele trecute când ai înţeles limpede ce înseamnă orgoliul la Gordei şi al tău, a continuat el, în fapt nu ai înţeles rurnic. Ai avut o izbucnire emoţionala. Afirm acest lucru, fiindcă a doua zi vă dădeaţi din nou importanţa, fiecare de la înălţimea orgoliului sau, ca şi când nu aţi fi înţeles niciodată nimic.

Vechii vizionari au păţit acelaşi lucru. Le plăceau reacţiile afectivE. Însă când a sosit momentul să înţeleagă ceea ce văzuseră, ei nu erau pregătiţi şi au fost incapabili să mai înţeleagă ceva. Dacă îşi doreşte să înţeleagă, omul are nevoie de sobrietate, nu de emoiivitale. Fereşte-te de cei care plâng că au înţeles, fiindcă aceştia nu înţeleg nimic.

Pe calea cunoaşterii, nebănuit de multe capcane îi p în dese pe cei lipsiţi de înţelegere echilibrata, a continuat el. Nu fac decât să subliniez ordinea în care noii vizionari au organizat adevărurile despre cunoaştere, astfel încât să-ţi servească drept „îndrumar, un ghid pe care trebuie să-1 coroborezi cu ceea ce vezi, dar nu cu ochii. A urmat o pauză lungă. M-a fixat intens aşteptând în mod vădit să-i pun o întrebare. Toţi cad în greşeala de a crede că vederea este realizată cu ajutorul ochilor, a continuat el. Nu trebuie să te surprindă ca după atâţia ani nu ţi-ai dat încă seama că a vedea nu ţine de ochi. Este firesc să comiţi o asemenea eroare.

— Atunci ce este vederea? l-am întrebat.

Mi-a răspuns că vederea este aliniere, iar eu i-am atras atenţia că afirmase despre percepţie că este aliniere. Mi-a explicat ca alinierea emanaţiilor utilizate în mod curent reprezintă modalitatea de a percepe lumea cotidiană, în timp ce alinierea emanaţiilor, care nu sunt niciodată folosite în mod obişnuit, reprezintă vederea. Atunci când se produce o aliniere de acest tip, vezi. Vederea, de aceea, fiind produsă de o aliniere în afară de obişnuit, nu este ceva la care te poţi uita, pur şi simplu. Mi-a mai spus că, în ciuda faptului că am văzut de nenumărate ori, faptul nu se produsese pentru a ignora vederea fizică. Pur şi simplu, căzusem prada modului în care este descrisă vederea.

— Când vizionarii văd ceva explică totul pe măsura ce noua aliniere se produce, a continuat el. O voce le şopteşte la ureche ce reprezintă fiecare fenomen. Dacă această voce nu se manifestă, înseamnă că experienţa în care este antrenat vizionarul nu este vedere.

După o scurtă pauză a continuat să-mi explice ce este vocea vederii. Mi-a spus că e greşit să credem că a vedea este a auzi, fund infinit mai mult decât atât, dar ca vizionarii au optat pentru folosirea sunetului ca măsură pentru o nouă aliniere.

A denumit vocea vederii un lucru foarte misterios şi inexplicabil.

— Concluzia mea personala este ca vocea vederii aparţine doar omului, a spus el. Ea se produce deoarece vorbirea este specifică doar omului. Vechii vizionari credeau că vocea aparţine unei entităţi copleşitoare, intim legată

de umanitate, o forţă care fl protejează pe om. Noii vizionari au descoperit că aceasta enti-*. Aţe, pe care au denumit-o tiparul uman, nu este înzestrată cu capacitatea de a vorbi. Pentru noii vizionari, vocea vederii este ceva de neînţeles; ei susţin că ea este lumina conştiinţei care interpretează emanaţiile Vulturului, aşa cum harpistul interpretează o melodie pe coardele harpei sale.

A refuzat să-mi dea alte explicaţii, argumentând că mai târ-ziu, pe măsură ce-şi va continua prelegerile, totul se va limpezi în mintea mea.

Mă concentrasem atât de profund ascultând explicaţiile lui ui Juan, încât mi-a fost imposibil să-mi amintesc dacă şezusem a masă să mănânc. Când don Juan s-a oprit, am remarcat că aproape sfârşise de mâncat porţia de tocana.

Genaro mă fixa amuzat, cu un zâmbet luminos aşternut pe, hip. In faţa mea, pe masa, era farfuria goală. Rămăsese doar un rest minuscul de tocană, ca şi când atunci aş fi terminat. Nu-mi aminteam să mă fi atins de mâncare, cum nu-mi aminteam nici <â fi mers la masă, nici să mă fi aşezat pe scaun.

— Ţi-a plăcut tocana? m-a întrebat Genaro, ferindu-se să-mi întâlnească privirea.

I-am răspuns afirmativ, nedorind să recunosc că aveam probleme cu memoria.

— După gustul meu, a fost o idee prea condimentată, a spus Genaro. Tu nu eşti obişnuit cu mâncărurile picante şi sunt îngrijorat gândindu-mă că s-ar putea să-ţi facă râu. Ai exagerat cerând două porţii. Presupun că eşti mai lacom când eşti în stare de conştiinţă elevată, nu-i aşa?

I-am dat dreptate. Mi-a întins un ulcior mare, plin cu apa, să-mi sting setea şi să calmez arsura din gâtlej. Am băut-o pe toată dintr-o suflare şi atunci amândoi au izbucnit în hohote nestăvilite de ris.

Am înţeles deodată ce se petrecea. A fost aproape o senzaţie fizica, asemeni unui fulger cu lumina gălbuie ce m-a lovit între ochi, o străfulgerare, ca şi când un chibrit fusese aprins pe fruntea mea. Abia atunci am priceput ca Genaro glumea. De fapt, nu mâncasem nimic. Fusesem atât de absorbit de explicaţiile lui don Juan, încât uitasem de tot şi de toate. Farfuria aşezata pe masa, înaintea mea, era a lui Genaro.

După cină, don Juan a continuat să-mi ofere explicaţii despre conştiinţa elevata. Genaro era aşezat lângă mine şi asculta atent, de parcă atunci ar fi auzit explicaţiile pentru prima oară.

Don Juan a spus că presiunea emanaţiilor din afara coconului, denumite emanaţii aflate în stare de libertate, exercitata asupra emanaţiilor din interiorul coconului este egală la toate fiinţele înzestrate cu simţuri. Totuşi, rezultatele acestei presiuni sunt foarte diferite, deoarece coconii reacţionează la această presiune în toate chipurile imaginabile. Cu toate acestea, exista grade de uniformitate între anumite limite.

— Acum, a continuat el, când vizionarii văd presiunea emanaţiilor libere năpustindu-se asupra emanaţiilor din interior, care se afla în permanentă mişcare, fâcându-Ie să se oprească, ei ştiu că fiinţa luminoasă din acel moment este fixată de conştiinţă.

Când afirm că emanaţiile libere se năpustesc asupra celor din interiorul coconului, făcându-le să se oprească din mişcare, înseamnă ca vizionarii văd ceva imposibil de descris, un lucru al cărui înţeles îl recunosc fără umbră de tăgadă. Înseamnă că vocea vederii le-a transmis mesajul că emanaţiile din interiorul coconului sunt în repaus total şi că şi-au găsit perechea cu cele din exterior.

El a mai adăugat ca vizionarii susţin, în mod firesc, faptul că tarea de conştiinţă provine din extenor, ca adevăratul mister nu se afla în interiorul nostru. Cum, prin firea lucrurilor, emanaţiile libere sunt făcute să fixeze ce se afla în interiorul coconului, jiretlicul conştiinţei este de a lăsa emanaţiile de fixare să se con-: opească cu ceea ce se afla în interiorul nostru. Vizionarii cred ca, dacă lăsăm să se producă acest lucru, atunci devenim ceea ce <*mtem în realitate – un fluid în permanentă prefacere, etern.

A urmat un lung moment de tăcere. Privirea lui don Juan avea o strălucire intensă, părând că mă priveşte de foarte departe. Aveam sentimentul ca ochii sâi sunt două puncte luminoase, cu existenţă de sine stătătoare. O clipa, a părut că înfruntă o teribilă forţă invizibilă, un foc interior care era pe punctul de a-1 mistui. Momentul a trecut însă, iar el a continuat spun în d:

— Gradul de conştiinţa al fiecărei fiinţe senzitive este direct proporţional cu gradul în care aceasta reuşeşte să se lase purtată de presiunea emanaţiilor libere.

După o lungă pauză, don Juan a reluat firul explicaţiilor. El a spus că vizionarii au văzui ca, din chiar clipa în care suntem concepuţi se naşte conştiinţa, se îmbogăţeşte, prin procesul existenţei. A spus că vizionarii au văzut, de pildă, cum se dezvoltă conştiinţa unei insecte sau a unui om din momentul concepţiei, în forme uimitor de diferite, însă cu egala consecvenţa.

— Când începe sa se dezvolte conştiinţa, în momentul în care fiinţa a fost concepută sau la naştere? l-am întrebat.

— Conştiinţa se dezvolta din momentul conceperii, mi-a răspuns el. Ţi-am atras mereu atenţia ca energia sexuala este ceva ie o extrema importanţa şi ca ea trebuie folosita şi controlată cu deosebită grijă. Tu însă ai respins totdeauna ce ţi-am spus, cre-zând că mă refer la control în funcţie de moralitate, în timp ce eu im în minte economisirea şi recanalizarea energiei. Don Juan l-a privit pe Genaro care a înclinai din cap, în semn că-i aproba spusele. Genaro îţi va explica ce susţinea binefăcătorul nostru spiritual, nagualul Julian, despre păstrarea şi recanalizarea energiei sexuale, mi-a spus don Juan.

— Nagualul Julian susţinea că a face dragoste este o problemă de descărcare energetică, a început Genaro. De pildă, el n-a avut niciodată probleme după ce a făcut dragoste, fiindcă deţinea resurse inepuizabile de energiE. Însă i-a fost de ajuns o privire ca să-şi dea seama că penisul meu nu servea decât la făcut pipi. Mi-a spus că eu nu deţin suficientă energie pentru a face sex. Mi-a spus ca părinţii mei erau prea plictisiţi şi prea obosiţi când m-au conceput; că eram rezultatul unei partide de sex din plictis, cojida abumda. Că aşa mi-a fost dat să mă nasc, plictisit şi obosit. Nagualul Julian le recomanda oamenilor de soiul meu să nu facă niciodată dragoste, fiindcă numai aşa pot conserva stropul de energie cu care s-au născut.

Aceeaşi recomandare le-a făcut-o lui Silvio Manuel şi lui Emilito. El a văzut ca ceilalţi deţin suficienta încărcătura energetică, nefiind vlăstarul unei partide de sex din plictis. El le-a spus că pot folosi energia lor sexuală cum le trece prin minte, însă le-a atras atenţia să se controleze şi să înţeleagă porunca Vulturului că sexul este pentru folosirea luminii conştiinţei, l-am spus cu toţii că pricepusem.

Într-o bună zi, fără nici un avertisment, cu ajutorul binefăcătorului său, nagualul Elias, el a ridicat valul celeilalte lumi, obligându-ne pe toţi să pătrundem în ea, fără zăbavă. Cu excepţia lui Silvio Manuel, noi, ceilalţi, am fost cât pe ce să murim acolo. Nu aveam suficientă energie ca să rezistam impactului celeilalte lumi. Cu excepţia lui Silvio Manuel, niciunul dintre noi nu respectasem recomandarea nagualului.

— Ce este valul celeilalte lumi? I-am întrebat pe don Juan.

— Ce a spus Genaro – este un val, mi-a răspuns don Juan. Dar te îndepărtezi de subiect. Aşa faci lot timpul. Vorbeam despre porunca

Vulturului legata de sex. Porunca Vulturului este ca energia sexuală să fie folosita pentru a crea viaţa. Prin intermediul energiei sexuale, Vulturul dăruieşte conştiinţă. Aşadar, când fiinţele senzitive sunt angajate în actul sexual, emanaţiile din interiorul coconilor lor se străduiesc să transmită conştiinţă noii fiinţe dotate cu simţuri pe care o creează. \par A mai adăugat că în cursul actului sexual, emanaţiile închise în coconul fiecăruia din cei doi parteneri trec pnntr-o stare de mare agitaţie al cărei punct culminant este o contopire, o fuziune a două pârţi a luminii conştiinţei, una de la fiecare partener, care se desprind de coconul fiecăruia.

— Actul sexual este întotdeauna o dăruire de conştiinţă, chiar dacă dăruirea poate să nu fie confirmată, a continuat el. Emanaţiile din interiorul coconului uman nu iau în glumă actul sexual.

Din capul mesei unde era aşezat, Genaro s-a aplecat spre mine şi mi s-a adresat pe un ton scăzut, clătinând din cap pentru a da mai mare importanţă spuselor sale;

— Nagualul adevăr grăieşte, mi-a spus el, făcându-mi cu ochiul. Emanaţiile chiar nu ştiu.

Don Juan a făcut un efort să-şi înfrâneze râsul şi a adăugat ca marea eroare pe care o comite omul este aceea de a se comporta cu profund dispreţ faţă de marea tainä a vieţii şi de a crede că sublimul act de a da viaţa şi energie creatoare nu ar fi altceva decât o atracţie de ordin pur fizic pe care fiecare o poate manevra după bunul său plac.

Genaro a făcut câteva mici gesturi obscene, răsucindu-şi pelvisul de câteva ori. Don Juan a înclinat din cap, spunând ca la ista se referea. Genaro i-a mulţumit penlru a-i fi fost recunoscută jnica şi singura contribuţie la explicarea conştiinţei.

Amândoi s-au pus pe ris ca nişte proşti, spunând că, dacă aş fi ştiut că binefăcătorul lor lua în serios explicarea conştiinţei, m-aş fi amuzai col la cot cu ei.

L-am întrebai cu toată seriozitatea pe don Juan ce înţeles puteau să aibă toate aceste lucrun pentru un om obişnuit.

— Te referi la ce face Genaro? m-a întrebat el, prefăcându-se a fi serios.

Veselia lor era totdeauna contagioasă. Abia după multă vreme au reuşit să se potolească. Energia lor atinsese un nivel atât de înalt, încât prin comparaţie cu ei eu păream bătrân şi decrepit.

— Sincer să fiu, nu ştiu, a reuşit don Juan să-mi răspundă într-un târziu. Nu ştiu decât ce semnificaţie are pentru luptători. Ei ştiu că unica energie

autentică pe care o posedăm este energia sexuală creatoare de viaţă. Acest adevăr îi face să fie în permanenţă conştienţi de răspunderea pe care o au.

Dacă luptătorii doresc să aibă suficientă energie pentru a vedea, ei trebuie să-şi drămuiască energia sexuală. Aceasta a fost lecţia pe care ne-a transmis-o nagualul Julian. El ne-a împins în necunoscut, unde era cât pe ce să ne aflam cu toţii moartea. In-trucât toţi voiam să vedem, fireşte că ne-am abţinut să risipim lumina conştiinţei noastre.

Îl auzisem şi altă dată exprimându-şi aceasta convingere şi de fiecare data ajungeam la un conflict de opinii. De fiecare data mă simţeam obligat să protestez şi să ridic obiecţii la ceea ce socoteam a fi o atitudine puritana fata de sex.

Am ridicat din nou aceleaşi obiecţii. Cei doi au izbucnit în hohote de ris, pana le-au dat lacrimile.

— Ce poate fi făcut cu senzualitatea naturală a omului? l-am întrebat pe don Juan.

— Nimic, mi-a răspuns el. Nu-i nimic râu în senzualitatea umană. Greşită este ignoranţa şi dispreţul omului pentru natura sa magică. Este o greşeală să iroseşti necugetat forţa sexuală dătătoare de viaţă şi să nu ai copii, dar tot o greşeală este şi a nu conştientiza că. Pnn a avea coph, omul contribuie la lumina conştiinţei.

— Cum ştiu vizionarii ca a procrea înseamnă a-ţi aduce contribuţia la lumina conştiinţei? l-am întrebat.

— Ei văd ca la crearea unei progenituri, lumina conştiinţei, părinţilor scade, dar creşte cea a copilului. La părinţii foarte sensibili şi bolnăvicioşi, lumina conştiinţei aproape dispare. Pe măsură ce copilului îi sporeşte conştiinţa, în coconul luminos al părinţilor se dezvolta o pata mare, întunecata, chiar pe locul din i care a fost preluata luminA. Îndeobşte, acest loc este partea centrală a coconului Uneori, aceste pete pot chiar fi văzute supra-| puse pe corp.

L-am întrebat ce se putea face pentru a-i ajuta pe oameni să j înţeleagă mai bine lumina conştiinţei.

I -Nimic, mi-a spus el. Cel puţin, vizionarii nu pot face mie. Vizionarii caută sa fie liberi, să devină martori nepâr-toitori, incapabili să formuleze o părere; de altfel, ei ar trebui să-şi «urne răspunderea de a crea un ciclu adaptat mai sistematizat. Nimeni nu poate face asta. Noul ciclu, dacă urmează să vină, tre-taiie sa vina de la sine.

5. PRIMA ATENŢIE.

A doua zi în zori, după micul dejun, don Juan m-a ajutat să trec de la un nivel al conştiinţei la altul.

— Astăzi, sunt de părere să mergem într-un decor original, i-a spus don Juan lui Genaro.

— Neapărat, a zis Genaro pe un ton grav. M-a privit, apoi, coborând vocea de parca s-ar fi ferit să nu-1 aud, a zis: Chiar crezi ca el… poate că-1 depăşeşte… în câteva secunde, am fost cuprins de sentimente de teamă şi suspiciune care au atins cote de neînchipuit, insuportabile. Transpiram abundent, abia mai putând respira. Don Juan a venit lângă mine şi, cu o expresie de amuzament greu înfrânat, m-a liniştit spunându-mi ca Genaro se amuza pe seama mea şi ca, de fapt, urma să purcedem spre locul în care vieţuiseră vizionarii primordiali cu mii de ani în urma.

În timp ce îmi vorbea, fără voia mea, privirea mi-a alunecat spre Genaro. Acesta a clătinat uşor din cap, de la stânga la dreapta. Gestul era aproape imperceptibil, ca şi când ar fi dorit să-mi spună că don Juan încearcă să mă amăgească. M-a cuprins o stare de agitaţie frenetică, învecinată cu isteria, de care am scăpat când Genaro a izbucnit în hohote de ris.

Am rămas uimit de uşurinţa cu care eram capabil să trec de la o stare la alta, emoţiile atingând înălţimi de neînchipuit pentru ca, îh clipa următoare, să scadă la zero, lăsându-mă gol de orice sentiment.

Don Juan, Genaro şi eu însumi am părăsit locuinţa lui Genaro în zorii zilei şi am purces într-o scurta călătorie prin ţinut, peste dealurile roase de vreme. Am zăbovit la un moment dat şi ne-am aşezat pe creasta unei stânci uriaşe, turtite, din mijlocuL. Inei pante terasate, într-un lan de porumb care părea a fi fost cules de puţin timp.

— Aceasta este obârşia, mi-a spus don Juan. Vom reveni în acest loc de două ori în cursul lecţiilor noastre.

— În cursul nopţii, aici se petrec lucruri bizare, mi-a spus Genaro. Nagualul Julian a prins aici un aliat. Sau, mai degrabă, icest aliat…

Don Juan a schiţat un gest vizibil din sprincene, făcându-1 pe Genaro să se oprească în mijlocul propoziţiei. Mi-a zâmbit.

— E prea devreme pentru poveşti de groază, a spus Genaro. Să aşteptam lăsarea nopţii.

S-a ridicat şi a început să meargă în jurul stâncii, parcă pe furiş, ocolind-o în vârful picioarelor, cu spinarea arcuită spre spate.

— Ce-a vrut să spună prin aceea ca binefăcătorul tău a prins aici un aliat? l-am întrebai pe don Juan.

Nu mi-a răspuns imediat. Părea să fi intrat în transa în timp ce urmărea mişcările aproape rituale ale lui Genaro.

— Se referea la folosirea rafinată a conştiinţei, mi-a răspuns el, în cele din urmă, fără a-şi desprinde privirea de la Genaro.

Genaro înconjurase st în ca şi revenise pentru a se aşeza lângă mine. Respira cu greutale, aproape gâfâind.

Don Juan părea fascinat de prestaţia lui Genaro. Din nou, am avut senzaţia că cei doi se amuza pe seama mea, că puneau la cale ceva ce mie îmi scapă.

Deodată, don Juan şi-a început prelegerea, vorbindu-mi pe un ton care m-a liniştii imediat. Mi-a spus că, după truda îndelungată, vizionarii au ajuns la concluzia că conştiinţa oamenilor ajunşi la maturitate, împlinită în urma procesului evolutiv, nu mai poate fi numită conştiinţă, deoarece s-a transformat într-o formă mult mai intensă şi complexă, pe care vizionarii au denumit-o atenţie.

— Cum ştiu vizionarii ca conştiinţa umană este cultivată şi că evoluează? l-am întrebat.

El a spus că, într-un anume moment al dezvoltării fiinţei umane, fâşia de emanaţii din interiorul coconului devine extrem de strălucitoare; pe măsură ce persoana acumulează experienţa, ea începe să strălucească. În anumite situaţii, strălucirea acestor emanaţii este atât de puternică, încât tinde să devină incandescentă, aprinzându-se la contactul cu emanaţiile din exterior. Vizionarii care asistă la o evoluţie de asemenea proporţii sunt obligaţi să presupună că conştiinţa este materia primă, iar atenţia, produsul finit al maturizării.

— Cum descriu vizionarii atenţia? l-am întrebat.

— Ei spun că atenţia este cea care stăpâneşte şi stimulează conştiinţa spre evoluţie prin însuşi procesul vieţii.

A adăugat ca pericolul de a furniza definiţii este că simplifică lucrurile, cu scopul de le face inteligibile; în acest caz, în definirea atenţiei, riscăm să transformăm o realizare magică, miraculoasă, într-un lucru comun. Atenţia este cea mai de preţ, poate unica împlinire umană. Ea evoluează pornind de la starea de conştiinţă animalică până ajunge să acopere întreaga paletă a alternativelor umane. Vizionarii o împing spre perfecţiunE. Încât ajunge să acopere întregul spectru al posibilităţilor umane.

Am vrut să aflu dacă alternativele şi resursele umane aveau, în. Accepţiunea vizionarilor, o semnificaţie aparte.

Don Juan rru-a răspuns că alternativele umane reprezintă tot ceea ce ţine de puterea noastră de a alege ca persoane. Ele au de i face cu nivelul stării noastre cotidiene, cu alte cuvinte, ceea ce ->te cunoscut, şi tocmai de aceea sunt limitate ca număr şi fina-ilate. Resursele umane aparţin necunoscutului. Ele nu reprezintă ceea ce putem noi alege, ci lucrul la care am putea aspira. Mi-a >pus ca un exemplu de alternativa umană este convingerea, pe care noi înşine am adoptat-o, conform căreia corpul uman este an obiect printre alte obiecte ale lumii materiale. Un exemplu de posibilităţi umane este extraordinara realizare a vizionarilor care percep corpul ca pe o fiinţă luminoasă de forma ovoidala. Cu corpul perceput ca obiect, omul abordează cunoscutul, iar cu corpul ca ou luminos, el cercetează necunoscutul; de aceea,. Ima posibilităţilor omeneşti este inepuizabilă.

— Vizionarii susţin ca exitâ trei tipuri de atenţie, a continuat ion Juan. Când spun acest lucru, se referă numai la oameni, nu şi la celelalte fiinţe vii. Cele trei nu sunt simple tipuri de atenţie, ci, mai degrabă, trei niveluri ale desăvârşirii prin cunoaştere. Exista primul, al doilea şi al treilea tip de atenţie, fiecare cu domeniul său distinct, de sine stătător.

Mi-a explicat ca primul tip de atenţie la om este conştiinţa de animal, care s-a dezvoltat prin procesul acumulării de expe-nenţâ într-o facultate evoluată, complexă şi extrem de fragilă, ce are grijă de relaţia cu lumea cotidiană sub nenumăratele salE. Ispecte. Cu alte cuvinte, toate lucrurile pe care le conştientizam fac parte din prima atenţie.

— Prima atenţie ne conferă calitatea de oameni obişnuiţi, a continuat el. In virtutea ascendentului absolut pe care îl are asupra vieţii noastre, prima atenţie este, poate, cel mai de preţ „>un pe care îl deţinem, dacă nu poale chiar unicul.

S4

Ţinând cont de valoarea ei reala, noii vizionari au supus prima atenţie unui examen minuţios cu ajutorul vederii. Ceea ce au descoperit a fost de natura să le modeleze viziunea despre lume, pe care au transmis-o urmaşilor lor, aceştia şi-au însuşit-o chiar dacă majoritatea lor nu înţeleg exact ce au văzut cu adevărat vizionarii.

Mi-a atras atenţia, insistând asupra acestui punct, ca concluziile la care au ajuns noii vizionari în urma analizei lor mânuţioase au prea puţin de a face, dacă nu chiar deloc, cu raţiunea şi calitatea noastră de fiinţe raţionale, deoarece pentru a analiza şi explica ce reprezintă prima atenţie, omul

trebuie mai întâi să o vadă. Numai vizionarii sunt capabili de o asemenea performanţa. Este esenţial să poţi analiza ceea ce văd vizionarii în prima atenţie. Acest fapt acordă primei atenţii unica şansă pe care o poate avea de a conştientiza propriile-i lucrări.

— În raport cu ceea ce văd vizionarii, prima atenţie este lumina conştiinţei dezvoltata până la străluminare, A. Continuat el. Aceasta este o strălucire fixată la suprafaţa coconului, dacă se poate spune aşa. Este lumina care învăluie cunoscutul.

A doua atenţie este o stare de strălucire a conştiinţei mult mai complexă şi mai specializată. Ea are de a face cu necunoscutul. Ea se produce dacă recurgem la emanaţiile nefolosite din interiorul coconului uman.

Explicaţia pentru care susţin ca cea de-a doua atenţie este specializată este aceea ca pentru a apela la emanaţiile nefolosite de care pomeneam, omul face uz de tactici elaborate şi mai puţin obişnuite, care impun disciplină şi o concentrare supremă.

Mi-a spus că, după cum amintea anterior în şedinţele ini-ţiatice în arta visatului, concentrarea necesară omului spre a-l aviza că visează este etapa premergătoare sau pregătitoare a celei de-a doua atenţii; concentrarea este o formă a conştiinţei care nu se circumscrie aceleiaşi categorii căreia i se supune conştiinţa ce ac ajută să facem faţă lumii cotidiene.

A spus că cea de-a doua atenţie mai este numită şi conştiinţa «ungă şi că este cel mai vast univers pe care şi-1 poate omul închipui, atât de vast, încât este nelimitaL

— Ultimul lucru pe care mi-1 doresc ar fi să mă rătăcesc acolo, a continuat el. Este un hăţiş atât de întortocheat şi de străniu, încât vizionarii lucizi care pătrund pe acest teritoriu o fac numai în cunoştinţa de cauză şi respectând cele mai severe condiţii.

Problema este că a pătrunde în teritoriul celei de-a doua enţii este un lucru uşor, însă atracţia pe care o exercită apoi Mipra ta este irezistibilă. * v- «

Mi-a spus că vechii vizionari, maeştri ai conştiinţei, au aplicat cunoştinţele iniţiatice la propria aură a conştiinţei, făcând-o să se extindă la dimensiuni greu de cuprins cu mintea omeneasca. Scopul lor a fost acela de a aprinde toate emanaţiile din interiorul coconului, fâşie cu fâşie. Ei au reuşit, dar însuşi faptul de a fi aprins pe rând o fâşie după alta a fost un proces esenţial, de natură să-i transforme în prizonierii hăţişului celei de-a doua atenţii

— Noii vizionari au corectat această eroare, a continuat el, lăsând măiestria conştiinţei să evolueze firesc, adică permiţând extinderea

strălucirii aurei dincolo de graniţele coconului luminos, dintr-o singură încercare.

Cea de-a treia atenţie este atinsă atunci când strălucirea aurei se transformă în foc interior: este o strălucire orbitoare care nu trezeşte o bandă o dată, ci aprinde toate emanaţiile Vulturului cuprinse în coconul uman.

Don Juan şi-a exprimat respectul pentru efortul noilor vizionări de a atinge cel de-al treilea tip de atenţie cât timp sunt în viaţă şi conştienţi de propria lor individualitate.

Nu a considerai că menlâ să discutam despre acele rare cazuri de oameni sau fiinţe dotate cu sensibilitate care pătrund pe tărâmul necunoscutului sau pe tărâmul a ceea ce nu poate fi cunoscut, fără a fi conştienţi de aceasta; el s-a referit la aceasta experienţa numind-o darul pe care ţi-1 face Vulturul. El a susţinut ca har este şi putinţa noilor vizionari de a pătrunde pe teritorâul celei de a treia atenţii, dar aceasta are un sens diferit. Este mai mult o răsplată a împlinirii.

El a adăugat ca, în clipa morţii, oamenii pătrund pe tărâmul incognoscibilului şi că unii abia atunci ating a treia atenţie, însă procesul este foarte rapid şi se produce numai pentru a purifica hrana Vulturului.

— Împlinirea suprema a omului, a spus el, este de a atinge acest nivel de atenţie când este încă în deplinătatea forţelor sale omeneşti, nu când devine conştiinţa dematerializata, mişcându-se ca o scânteie care pluteşte spre ciocul Vulturului, aşteptând să fie devorata.

Ascultând explicaţiile lui don Juan, am pierdut din nou complet contactul cu lumea înconjurătoare. Probabil, între timp, Genaro se ridicase şi plecase de lângă noi, fiindcă nu se vedea nicăierI. Într-un chip inexplicabil, m-am surprins stând ghemuit pe stâncă, cu don Juan pe Vine lângă mine, ţinându-mă în această poziţie şi împingându-mă uşurel de umeri. M-am întins pe piatră şi am închis ochii. Dinspre apus, adia o briză blândă.

— Să nu adormi, mi-a spus don Juan. Sub nici o formă nu trebuie să adormi pe piatra asta. M-am ridicat. Don Juan mă privea cu insistentă. Destinde-te, a continuat el. Şi lasă să se stingă ecourile dialogului interior.

Întreaga mea putere de concentrare era orientată spre spu-”sele lui, când, deodată, am simţit o împunsătura de spaimă. La început nu am înţeles ce este, ba am crezut că trec prinr-o scurtă criză de neîncredere. Apoi am înţeles deodată, ca pe o împunsâturâ în inimă, că era după-amiaza târziu. Ceea ce crezusem a fi fost o discuţie de o oră se dovedea a fi consumat rulă ziua… v i… *:<, -, – –: …

Am ţâşnit speriat în picioare, total conşuent de ciudăţenia si-
: iei, neputând-mi explici ce se Mtnplase cu nune. Don Juan m-a prins din zbor, încereând să mă tempereze cu forţa. Ne-am – >togolil laolaltă pe paminiul moale, iar uri m-a reţinut cu o fccleştare de fier. Nu-mi imaginasem până atunci ca don Juan. Ea atâta forţă fizică. – v… r, :. ' ';

Tremuram violent din tot corpul. Mâinile mi se bălăbăneau controlabil cu fiecare convulsie. Treceam prin ceva ase-anâtor unei crize de epilepsie. Cu ţoale acestea, o parte a fiinţei ele era detaşată în asemenea măsură, încât urmărea aproape cu iscinade trupul care vibra, se scutura, se răsucea. «>

Într-un târziu, convulsiile s-au potolit, criza s-a calmat, iar flon Juan mi-a dat drumul. Gâfiia în urma efortului depus. Mi-a ^gerat să ne căţărăm înapoi pe stâncă şi să zăbovim acolo până îmi voi reveni. Nu m-am putui abţine să insist, punându-i obişnuita mea întrebare: Ce mi se-ntâmplase? Mi-a răspuns că, în Tip ce-mi vorbea, trecusem de o anumită limita, pătrunzând profund în partea stângă. El şi Genaro mă urmaseră. Apoi am părăsit acea zonă la fel de brusc după cum intrasem.

— Te-am prins la timp, mi-a spus. Altfel, ţi-ai fi revenit, re-sindu-ţi direct eul tău obişnuit.

Eram de-a dreptul buimăcit. Mi-a explicat ca toţi trei ne ju-casem puţin cu conştiinţa. Probabil mă speriasem şi îi părăsisem kiainte de a se sfârşi.

— Genaro este un adevărat maestru al conştiinţei, a continuat; on Juan. Silvio Manuel este as în controlul voinţei. Amândoi ii fost împinşi fără milă în necunoscut. Binefăcătorul meu a TTocedat cu ei aşa cum procedase înainte binefăcătorul lui cu el. In anumite privinţe. Genaro şi Silvio Manuel seamănă foarte ss (ARI OS CASTANEDA mult cu vechii vizionarI. Îşi cunosc puterile, însă nu sunt preocupaţi peste măsură sa afle cum ajung să facă anumite lucruri. Astăzi, Genaro n-a scăpat prilejul sa forţeze puţin nota, solicitând aura ta, şi ne am pomenit toţi trei prinşi în strania zona a necunoscutului.

L-am implorat să-mi spună ce se petrecuse în zona necunoscutului.

— Asta va trebui să-ţi aminteşti singur, mi-a şoptit un glas la ureche.

Am fost atât de sigur că era vocea vederii, încât nu m-am simţit speriat. Nici măcar n-am simţit nevoia de a ceda imboldului să întorc capul să mă conving.

— Da, sunt vocea vederii şi ţin să-ţi spun că eşti un nătărăU. S-a făcut din nou auzita vocea, de asta data chicotind.

Am întors capul şi l-am văzut pe Genaro aşezat în spatele meu. Am fost atât de surprins, încât am izbucnit în ris, cu o idee mai isteric decât ei.

— Se întuneca, mi-a spus Genaro. După cum ţi-am promis ceva mai devreme astăzi, vom avea un festin aici.

Don Juan l-a întrerupt, spunând că ar trebui să ne oprim aici, că era suficient pentru o singură zi şi ca eu eram genul de nătărău de la care te poţi aştepta să moara de frică.

— Nu, n-are nimic, a răspuns Genaro, bătându-mă afectuos pe umăr.

— De ce nu-l întrebi pe el? i-a spus don Juan lui Genaro.

— Chiar eşti un nătărău? m-a întrebat Genaro, încruntându-se. Nu i-am răspuns, iar reacţia mea i-a făcut pe cei doi să se tăvălească de ris. Genaro s-a rostogolit de pe stâncă şi a căzut pe pământ.

— L-am prins, i-a spus Genaro lui don Juan, referindu-se la mine, după ce don Juan a sărit în picioare şi l-a ajutat sa se ridice. N-o să recunoască niciodaia ca este un nătărău. E prea mândru să recunoască aşa ceva, dar îi tremură cămaşa pe el de încă, gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă ar recunoaşte că-i prost.

Privindu-i cum rid cu aiâta pofiâ, mi-am spus ca numai indienii sunt în stare să se amuze cu o asemenea bucurie. Totuşi, eram convins că exista o mare doza de maliţiozitate în râsul lor. Se amuzau pe seama unuia care nu era indian.

Don Juan a simţit imediat ce sentimente mă încearcă.

— Nu te lăsa copleşit de importanţa de sine, mi-a spus el. Nu eşti cu nimic special, din nici un punct de vedere. Nici un om, fie el indian sau nu, nu este deosebit. Nagualul Julian şi binefăcătorul sau şi-au prelungit viaţa cu mulţi ani amuzându-se dc seama noastră.

Genaro s-a cocoţat vioi înapoi pe stâncă şi s-a aşezat lângă mine.

— Dacă aş fi în pielea ta, m-aş simţi atât de îngrozitor de jenat, încât aş plânge, mi-a spus el. Hai, plângi, plângi. Lasă-te în voia lacrimilor şi-ai să vezi că te vei simţi mai bine.

Spre marea mea uimire, am început sa plâng ca un copiL. În clipa următoare, m-am înfuriat atât de cumplit, încât am început să urlu. Abia atunci am început să mă simt ceva mai bine.

Don Juan m-a bătut cu blândeţe pe spate. Mi-a spus că, de obicei, furia te ajuta să-ţi vii în fire, alteori teama sau chiar râsul. Eram astfel alcătuit, încât datorită firii mele violente nu puteam reacţiona decât la mânie.

El a adăugat ca o trecere brusca în strălucirea conştiinţei ne slăbeşte. Ei încercaseră să mă întărească, să mă susţină şi încurajeze. După toate aparenţele, Genaro nu reuşise decât să-mi stâmească funa.

Intre timp se înserase. Deodaiâ, Genaro ne-a arâlat cu degetul o seânteiere în aer la nivelul ochilor. In lumina amurgului părea a fi o molie unasâ care se răsucea în zbor în jurul locului pe care stăteam.

— Fii foarte atent cu firea ta exagerata, mi-a spus don Juan. Nu fi atât de aprig Ia mânie. Lasâ-1 pe Genaro sa te călăuzească. Şi nu-ţi desprinde privirea de pe acel punct luminos.

Punctul care tremura în lumină era, fără îndoiala, o molie. Ii distingeam cu claritate fiecare trăsătură. I-am urmărit atent zborul spiralat, obosit, până când am reuşit să-i văd fiecare firicel de praf de pe aripi.

Ceva m-a smuls din starea de cocentrarea totala. Am simţit, mai mult intuind, în spatele meu, o rafala de zgomot mut, dacă aşa ceva este posibil. M-am întors şi am văzut un şir de oameni pe celalalt versant al stâncii puţin mai înalt decât cel pe care eram noi aşezaţi. Mi-am spus ca, probabil, localnicii trebuie să fi devenit bănuitori faţă de prezenta noastră prelungită acolo toată ziua şi se suiseră pe stânca să ne facă râu. Am ştiut imediat că aveau intenţii rele.

Don Juan şi Genaro au coborât iute de pe stâncă şi mi-au spus să mă grăbesc. Am plecat imediat de acolo, fără a mai arunca măcar o privire înapoi să vedem dacă oamenii aceia ne urmăresc sau nu. Pe drumul de întoarcere acasă la Genaro, nici don Juan, nici Genaro nu a scos o vorbă. Ba chiar am fost redus la tăcere de don Juan care şi-a dus degetul la buze, făcându-mi semn să tac şi însoţindu-şi gestul de un sunet ameninţător.

Genaro nu a intrat cu noi în casa, ci a plecat mai departe în timp ce don Juan m-a tras înăuntru.

— Cine erau oamenii aceia, don Juan? l-am întrebat după ce ne-am instalat în siguranţa înăuntru şi am aprins lampa.

— Aceia nu erau oameni, mi-a răspuns el sec.

— Zău aşa, don Juan, nu-ncerca să mă păcăleşti, i-am spus. Erau bărbaţi, doar i-am văzut cu ochii mei.

— Fireşte, i-ai văzut cu ochii tai, mi-a răspuns el, numai că asta nu înseamnă mare lucru. Ochii le-au înşelat. Aceia nu erau t-1- – — oameni şi ne urmăreau. Genaro se ocupă acum de ei, să-i îndepărteze de pe urmele tale.

— Bine, dar, dacă nu sunt oameni, atunci ce sunt?

— Oh, păi tocmai aceasta este marea taină, a spus el. E unul dintre marile mistere ale conştiinţei, care nu poate fi rezolvat pe cale raţională, prin simple explicaţii. Putem doar fi martori ai manifestării unui mister, însă nu ni-l putem explica.

— Atunci, de ce nu mă laşi să-i fiu martor? i-am spus.

— Dar asta ai făcut, de două ori într-o singură zi, mi-a spus el. In clipa asta nu-ţi aminteşti, însa ai să-ţi aminteşti când se vor redeştepta în tine emanaţiile care au strălucit când ai fost martor marele mister al conştiinţei la care mă refeR. Între timp, hai mai bine să revenim la lecţiile noastre despre conştiinţă.

A reluat explicaţiile, spunându-mi ca conştiinţa începe să se manifeste cu o tensiune permanentă pe care o exercita emanaţiile din univers asupra celor închise în interiorul coconului. Această presiune da naştere primului act de conştientizare; ea opreşte mişcarea emanaţiilor din interior care lupta să străpungă carapacea coconului, care luptă să moara.

— In accepţiunea vizionarilor, adevărul suprem este ca fiinţele vii lupta să moară, a continuat el. Ceea ce ţine moartea pe loc este conştiinţa.

Don Juan mi-a spus că noii vizionari sunt profund tulburaţi Je faptul că conştiinţa poate preîntâmpina moartea, dar, îh acelaşi timp, ea o poate provoca, fumizând astfel hrană spirituală Vulturului. Cum nu puteau explica acest lucru, deoarece nu exista cale raţionala de înţelegere şi explicare a existenţei, vizionarii şi-au dat seama că cunoaşterea este constituită din alternative contradictorii…

— De ce au dezvoltat un sistem de contradicţii? l-am întrebat.

— Nu au dezvoltat nimic, mi-a răspuns. Au descoperit adevăruri incontestabile cu ajutorul vedem lor. Aceste adevăruri sunt organizate în sensul unor contradicţii în aparenţa evidente, asta-i lot.

Să-ţi dau un exemplu. Se presupune că vizionarii ar trebui să fie fiinţe raţionale, riguroase, adevărate modele de cumpătare, numai că, în acelaşi timp, ei trebuie să se ferească tocmai de aceste calităţi, peniru a se elibera interior şi a rămâne permanent deschişi la miracolele şi misterele existenţei.

Exemplul lui m-a năucit, deşi nu complet. Înţelegeam la ce se referă. El însuşi îmi îndrumase raţionalitatea, dar în scopul de a o înăbuşi, de a determina totala sa absenţa. I-am explicat cum percep punctul lui de vedere.

— Doar sentimentul de cumpătare supremă poate arunca o punte de legătură între aceste contrarii, mi-a spus.

— Atunci, don Juan, am putea spune că arta constituie o asemenea punte?

— Poţi numi puntea care leagă contradicţiile cum vrei – arta, afect, cumpătare, dragoste şi chiar bunătate.

Don Juan şi-a continuat explicaţiile spunând că, după ce au examinat prima atenţie, noii vizionari au înţeles că toate fiinţele organice, cu excepţia omului, încearcă să calmeze propriile emanaţii prinse în interior şi în permanentă stare de agitaţie, pentru a le armoniza cu emanaţiile exterioare cărora le corespund. Fiinţele umane nu procedează în acelaşi mod; atenţia lor primă face inventarul emanaţiilor Vulturului, care se afla în interiorul coconului.

— Ce este acela un inventar, don Juan? l-am întrebat.

— Oamenii observă emanaţiile pe care le au în interiorul coconului, mi-a răspuns el. Nici o altă fiinţă nu este capabila de înţelegere. Din clipa în care presiunea exercitata de emanaţiile aflate în libertate fixează emanaţiile din interior, se declanşează prima atenţie care începe sa se supravegheze pe sine. Remarcă aţe transformările prin care trece sau, cel puţin, încearcă sa le ne, prin ţoale modalităţile mai mub sau Oftai puţin aberante it care este capabilă. Acesta este procesul pe care vizionarii l-au renumit inventariere.

Nu vreau să spun că oamenii au libertatea de a alege sau respinge ideea de a face o inventariere. Inventarierea este po-nca Vulturului. Ceea ce ţine de voinţa umană este maniera în j-e dai ascultare acestei porunci.

Mi-a spus că, oricât i-ar displăcea să numească emanaţiile porunci, exact asta sunt ele: porunci de la care nu te poţi sustrage. Calea de a scăpa de aceste porunci este una singură: aceea de a k da ascultare.

A

— In cazul inventarierii primei atenţii, a continuat el, vizionarâi o fac fiindcă le este imposibil să nu i se supunĂ. Însă îndată ce au adoptat-o, o şi reneagă. Vulturul nu ne comandă să eamârim propriul inventar, ne porunceşte doar să-1 facem.

— Cum văd vizionarii ca omul face un inventar? l-am întrebat

— Emanaţiile din interiorul coconului uman nu sunt calmate în scopul de a le armoniza cu cele din exterior, mi-a răspuns el. Acest lucru devine evident după ce ai văzut cum se comportă alte fiinţe. In momentul în care se liniştesc, unele dintre ele se contopesc cu cele aflate în stare liberă şi se deplasează cu ele. Vizionarii pot vedea, de pildă, lumina emanaţiilor scarabeilor mânndu-se până la dimensiuni enorme.

Oamenii temperează mişcarea propriilor emanaţii, apoi reflectează asupra lor. Emanaţiile se concentrează practic asupra jor însele.

El a mai spus că oamenii îndeplinesc comanda de a face evaluarea emanaţiilor, împingând-o la extrema sa logica şi ne-socound orice altceva. O dală ce s-au cufundai în analiza, se pot petrece două lucruri. Fie ignoră impulsurile pe care le transmit emanaţiile în stare liberă, fie le folosesc într-un mod specializat.

Rezultatul ignorării acestor impulsuri, după ce s-a realizat inventarierea, este o stare unică cunoscută drept raţiune. Rezultatul obţinut în urma folosirii specializate a fiecărui impuls este cunoscut drept cufundare în gânduri.

Raţiunea umană se prezintă vizionarului sub forma unei lumini estompate, neobişnuit de omogene, care arareori reacţionează la presiunea constantă exercitată de emanaţiile libere – o lumină care face ca cochilia ovoidală să se întărească, devenind în acelaşi timp mai fragilă.

Don Juan a remarcat că raţiunea care caracterizează specia umană ar trebui să fie generoasa, însă ea este, în realitate, foarte rară. Majoritatea fiinţelor umane recurg la cufundare în gânduri.

El a afirmat că conştiinţa tuturor fiinţelor vii se caracterizează printr-un grad de meditaţie, prezentă pentru a face posibilă interacţiunea. Nici o altă fiinţă în afara primei atenţii nu prezintă un asemenea grad de cufundare în gânduri. Spre deosebire de oamenii raţionali, care ignoră impulsurile emanaţiilor libere, indivizii care se concentrează profund asupra lor folosesc fiecare impuls transformându-1 într-o forţa care să pună în mişcare emanaţiile prinse în interiorul coconului.

În urma studierii acestor situaţii, vizionarii au ajuns la o concluzie pragmatica. Ei au văzut ca oamenii dominaţi de raţionalitate tind să trăiască mai mult fiindcă, nesocotind impulsul emanaţiilor libere, ei reuşesc să tempereze agitaţia din interiorul coconului uman. Pe de altă parte, indivizii preocupaţi de propriul Eu îşi scurtează viaţa tocmai fiindcă folosesc impulsul emanaţiilor libere pentru a crea o şi mai mare agitaţie în interior.

— Ce văd vizionarii când se uită la fiinţe preocupate de propriul Eu? l-am întrebat.

— Le văd ca pe explozii de lumina puternica, urmate de lungi. I/e de întuneric, mi-a spus.

Don Juan s-a oprit din expunere. Nu mai aveam alte în-ebâri de pus sau poate că eram prea obosii să mă mai intereseze aeva. S-a auzit un trosnet puternic care m-a făcut să tresar. Uşa m deschis până la perete, iar Genaro a

intrat în încăpere, gâfiind. Va prăbuşit pe saltea, acoperit din cap până în picioare de trans-nraţie.

— Ii vorbeam despre prima atenţie, i-a spus don Juan.

— Prima atenţie nu funcţionează decât în cazul a ceea ce este . Noscut, a spus Genaro. Dar nu alorea/a nici o ceapa degerata cazul necunoscutului.

— Nu ai dreptate, i-a răspuns don Juan. Prima atenţie funcneazâ perfect în zona necunoscutului. II blochează; îl neaga ai o asemenea tărie, încât necunoscutul sfârşeşte prin a-şi încheia existenta pentru prima atenţie.

— Făcând inventarierea, devenim invulnerabili. Acesta-i şi otivul pentru care a apărut inventarierea de la bun început.

— Despre ce vorbeşte? i-am întrebat pe don Juan.

Nu mi-a dat nici un răspuns. L-a privit, în schimb, pe Genaro, de parcă aştepta răspunsul de la el.

— Dacă deschid uşa, a spus Genaro, crezi că prima atenţie va reuşi să stăpânească ceea ce va intra?

— A mea sau a ta nu va reuşi, dar a lui va reuşi în mod sigur, a spus don Juan, arătând spre mine. Hai să facem o încercare.

— Chiar dacă el este acum în stare de conştiinţa elevata? l-a întrebat Genaro pe don Juan.

— Pâi, tocmai în asta consta deosebirea, i-a răspuns don Juan. Genaro s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a deschis-o larG. Smunnd-o. Imediat s-a ferit, sărind înapoi. In încăpere a pătruns o rafală de aer rece. Don Juan şi Genaro s-au postai lângă mine. Amândoi m-au privit uimiţi.

Am vrut să închid uşa, fiindcă frigul care pătrunsese în casă mă făcea să nu mă sunt în largul meU. În timp ce mâ-ndreplam spre uşă, don Juan şi Genaro mi-au sânt în fata, barindu-mi drumul.

_ Remarci ceva neobişnuit în încăpere? m-a întrebat Genaro. _ Nu, i-am răspuns cu sinceritate.

În afara vântului rece care se strecura înăuntru prin uşa deschişă, nu se petrecuse nici o alta schimbare demnă de remarcat.

— Când am deschis uşa, înăuntru au pătruns fiinţe ciudate, mi-a spus el. Chiar nu observi nimic?

Ceva în glasul lui mi-a atras atenţia, dându-mi de înţeles că, de dau asta, nu glumea.

Toţi trei am ieşit din casa, eu încadrat de don Juan şi Genaro. Don Juan a luat cu el lampa cu petrol, iar Genaro a încuiat uşa. Am urcat în maşină,

intrând prin dreapta. M-au împins pe mine primul, după care ne-am îndreptat spre casa lui don Juan care se afla în orăşelul învecinat.

6. FIINŢE ANORGANICE.

A doua zi i-am cerut insistent lui don Juan să-mi explice de ce plecasem într-o asemenea graba de la Genaro. A refuzai însă să pomenească măcar de incident. Nici Genaro nu s-a arătat mai cooperant. De fiecare dată când îl întrebam ce se petrecuse, îmi făcea complice cu ochiul şi zâmbea prosteşte.

În după-amiaza aceleiaşi zile, don Juan mi s-a alăturat în curtea din spatele casei, unde stăteam de vorbă cu ciracii lui. Ca la un semnal, toţi învăţăceii novici s-au ndicat şi au plecat.

Don Juan m-a apucat de brat şi m-a luat la plimbare pe olarul care înconjura curtea interioară. N-a scos o vorbă în timp ce ne plimbam cu paşi mari, fără grabă, ca şi când ne-am fi aflat plimbare într-o grădina publică.

Don Juan s-a oprit brusc şi s-a întors spre mine. M-a cântărit iin cap până-n picioare, scrutându-mă cu atenţie. Mi-am dat sea-*na că mă vedea. M-am simţit cuprins de o stare de oboseala *: ranie, o moleşeală care nu m-a părăsit decât când şi-a mutat privirea de la mine. A început să vorbească pe neaşteptate.

— Motivul pentru care şi eu, şi Genaro am refuzat să dăm mportanţâ incidentului de ieri seară, a început ei, este că ai fost oarte speriat cât timp le-ai aflat în zona necunoscutului. Genaro te-a obligat să pătrunzi pe acest tărâm unde ţi s-au întâmplat multe lucruri.

— Ce fel de lucruri, don Juan?

— Lucruri pe care îmi este greu, daca nu chiar imposibil, să ţi le explic în clipa de faţa, mi-a răspunS. Încă nu ai acumulat surplusul de energie necesar pentru ca, o dată pătruns în necunoscut, să-1 poţi înţelege. Când noii vizionari au ordonat adevărurile despre conştiinţă, ei au văzut că prima atenţie consumă toată energia luminoasă de care dispune omul, vlâguindu-1, nelăsându-i un strop. Asta-i problema cu care te confrunţi acum. Aşa ca vizionarii le-au sugerat luptătorilor ca, atunci când pătrund în necunoscut, să economisească energie. Se pune întrebarea, de unde vor primi ei energie de vreme ce toată le este luată? O vor primi, spun noii vizionari, dacă se debarasează de obiceiurile inutile.

S-a oprit, aşteptând să-i adresez întrebări. Am vrut să aflu dacă eradicarea obiceiurilor inutile nu avea o influenţă oarecare asupra luminii conştiinţei.

Mi-a răspuns că acest proces face posibilă detaşarea conştiinţei de reflectarea de sine, ceea ce îi oferă libertatea de a se concentra asupra altor

lucruri.

— Necunoscutul este veşnic prezent, a continuat el, dar el depăşeşte posibilitatea conştiinţei noastre normale. Necunoscutul reprezintă partea superflua a omului obişnuit. Şi este superfluă deoarece omul obişnuit nu are suficientă energie pentru a-1 înţelege.

După perioada petrecută pe teritoriul luptătorului, cred că dispui de suficientă energie liberă, încât să sesizezi necunoscutul, dar nu destulă, încât să-1 înţelegi sau măcar să-ţi aminteşti de el.

Mi-a explicat ca la locul de pe stânci pătrunsesem profund în necunoscut. Dar mă lăsasem pradă fini mele exagerate şi mă înfricoşasem, ceea ce reprezenta cel mai râu lucru care i se poate întâmpla cuiva. Aşa că dădusem buzna afară din partea stângă, aşa cum un liliac scapa din iad; din nefericire, târând după nune o cohortă de lucruri bizare.

I-am spus lui don Juan că se îndepărtează de la subiect, că ar trebui să fie ceva mai deschis şi să-mi spună exact ce înţelege printr-o cohorta de lucruri bizare.

M-a luat de braţ şi a continuat să mă conducă cu paşi mari prin curte.

— Când încerc să-ţi explic despre conştiinţă, a spus el, plec de la premisa că toate lucrurile, sau aproape toate, sunt aşezate la locul lor. Hai să discutam puţin despre vechii vizionari. După cum ţi-am mai spus, Genaro seamănă foarte mult cu ei. M-a condus apoi în sala mare a casei, unde, după ce ne-am aşezat, a început să-mi dea explicaţii lămuritoare. Noii vizionari erau, pur şi simplu, înspăimântaţi de cunoştinţele pe care le acumulaseră vechii vizionari de-a lungul anilor, a spus don Juan. Lucru lesne de-nţeles. Noii vizionari erau conştienţi de faptul că cunoaşterea conduce doar la distrugerea totală. Totuşi, ei nu se puteau abţine şi erau fascinaţi de aceasta, mai cu seamă de practicile pe care le impunea.

— Cum de ştiau noii vizionari care erau aceste practici? l-am întrebat

— Ele sunt lăsate moştenire de străvechea civilizaţie toltecă, mi-a spus. Noii vizionari afla despre existenţa lor şi şi le însuşesc din mers. Nu le pun niciodată în practică, însă ele sunt o parte a cunoaşterii lor.

— Ce fel de practici sunt acestea, don Juan?

— Sunt formule magice, incantaţii, procedee laborioase care au legătura cu stăpânirea unei forţe misterioase. Cel puţin, pentru vechii tolteci ea era misterioasă, aceştia disimulând-o şi fă-când-o mai înspăimântătoare decât este în realhate.

— Ce este aceasta forţa misterioasa? l-am întrebai.

— Este o forţa prezenta în lot ceea ce exista, a spus el. Vechii vizionari n-au încercat niciodată să descifreze misterul forţei care i-a ajutat să elaboreze practicile misterioase, preferind s-o accepte ca pe ceva sacru. Noii vizionari au cercetat-o cu atenţie, denumind-o voi/70, voinţa emanaţiilor Vulturului sau intenţie.

Don Juan şi-a continuat explicaţiile, spunându-mi ca toltecii au împărţit cunoaşterea sacră în cinci grupe constând fiecare din două categorii: pământul şi întunericul, focul şi apa, sus şi jos, sonor şi tăcut, mişcare şi staţionare. El a făcut câteva speculaţii exprimându-şi opinia că trebuie sa fi fost mii de tehnici diferite care au devenit tot mai complexe o dată cu trecerea vTernii.

— Cunoaşterea secretă a pământului, a continuat el, se referă la tot ce se afla pe sol. Existau diverse seturi specifice de mişcări, cuvinte, unguente, noţiuni care se aplicau oamenilor, animalelor, insectelor, plantelor, pietrelor, solului.

Existau tehnici cu ajutorul cărora vechii vizionari se puteau transfigura, transformându-se în fiinţe înspăimântătoare. Ei îşi foloseau cunoştinţele sacre despre pământ fie pentru a stimula, fie pentru a distruge lot ce exista pe pământ.

Opusul pământului este întunericul şi zonele de umbră. Practicile legate de acestea erau cele mai penculoase, deoarece recurgeau la entităţi fără viaţă organică, fiinţe vii care sunt prezente pe pământ, populându-l împreună cu toate fiinţele organice.

Indubitabil, cea mai valoroasa descoperire a vechilor vizionări, mai cu seamă pentru ei, a fost aceea că viaţa organică nu este unica formă de viaţă de pe pământ.

Nu am înţeles foarte bine ce voise să spună şi am aşteptat să-mi dea lâmurin asupra afirmaţiilor sale.

— Fiinţele organice nu sunt unicele creaturi de pe pământ care au viaţă, a spus el, după care s-a oprit, parca spre a-mi da timp să diger spusele sale.

L-am contrazis, oferindu-i o ampla argumentaţie conţinând definiţii ale vieţii şi fiinţelor vii. I-am vorbit despre reproducere, metabolism, creştere şi dezvoltare, procese care fac distincţia între organismele vii şi lucrurile neanimate.

— Exemplele tale se inspira din lumea organica, a spus el, însă aceasta este doar una dintre ipostaze. Nu-i bine sa te referi exclusiv la o categorie.

— Cum altfel ar putea sta lucrurile? l-am întrebat.

— Din punctul de vedere al vizionarilor, a fi viu este sinonim cu a avea conştiinţa trează, mi-a răspuns el. Pentru omul obişnuit, a avea conştiinţa trează înseamnă a fi un organism. Pentru ei, a fi conştient înseamnă că emanaţiile care produc conştiinţa sunt prinse în interiorul unui receptacul.

Fiinţele organice vii au un cocon în care sunt cuprinse aceste emanaţii. Însă există şi alte creaturi, ale căror receptacule nu au aspectul unui cocon pentru vizionari. Cu toate acestea, ele conţin emanaţiile conştiinţei şi caracteristicile vieţii, însă altele decât reproducerea şi metabolismul.

— Ca de pildă, ce, don Juan?

— Ca de pildă, dependenţa afectiva, tristeţea, bucuria, mânia, şi aşa mai departe. Dar am uitat ceea ce era mai important: iubirea, un soi de iubire pe care omul nu-l poate concepe.

— Vorbeşti serios, don Juan? l-am întrebat sincer uimiL

— Foarte serios, mi-a răspuns el cu prefăcuta seriozitate, după care a izbucnit în hohote de ris. Dacă acceptam ceea ce văd vizionarii, a continuat el, atunci viaţa este cu adevărat extraordinara.

— Dacă acele fiinţe sunt vii, de ce nu se fac cunoscute omului? l-am întrebat.

— Asta şi fac, tot timpul. Ele nu-şi dezvăluie existenţa numai vizionarilor, ci şi oamenilor obişnuiţi. Problema este că întreaga energie de care dispunem este consumată de prima atenţie. Nu numai ca inventarul uman înghite tot, mai mult el întăreşte coconul până la a-l face inflexibil. In asemenea condiţii, nu este posibilă nici o interacţiune.

Don Juan mi-a amintit de nenumăratele momente ale uceniciei mele când, încereând să-mi transmită cunoştinţele sale, am avut viziuni directe ale unor fiinţe anorganice. I-am răspuns că, la vremea aceea, încercasem să explic şi să disec aproape fiecare dintre aceste cazuri. Formulasem chiar ipoteza că învăţăturile sale, pe care le însoţise de administrarea unor plante halucinogene, erau orientate spre smulgerea recunoaşterii din partea ucenicului a unei interpretări primitive asupra lumii. I-am spus că nu o denumisem formal interpretare primitivă, că folosisem, în schimb, o terminologie antropologica, etichetând-o drept „viziune asupra lumii mai adecvată tipurilor de societate în care oamenii se îndeletniceau cu vânătoarea şi culesul”.

Don Juan a izbucnit în hohote şi a ris până şi-a pierdut suflul.

— Zău ca nu ştiu dacă eşti mai prost în starea normală de conştiinţă sau când eşti în stare de conştiinţă elevată, mi-a spus eL. În stare normală nu

mai eşti bănuitor, însă devii supărător de raţional. Cred că-mi placi mai mult când eşti adânc cufundat în ' partea stângă, în ciuda faptului că atunci te sperie orice, aşa cum s-a întâmplat ieri.

Înainte de a apuca să-i răspund, mi-a spus că îi compătimea pe vechii vizionari pentru că respinseseră realizările noilor vizionari, ca un soi de contrapondere, cu ajutorul cărora intenţiona să-mi ofere o imagine mai cuprinzătoare a pericolelor la care eram expus.

A continuat apoi seria explicaţiilor pe marginea practicilor iniţialice pe care le-au exersat vechii vizionari. Mi-a spus că o altă descoperire măreaţă pe care o făcuseră era legata de următoarea categorie a cunoaşterii secrete: focul şi apa. Ei au descoperit calitatea excepţionala a flăcării, aceea că ea poate transporta fizic omul, aşa cum o face apa.

Don Juan a numit-o descoperire genială. I-am atras atenţia ca legile fundamentale ale fizicii demonstrează cu exactitate imposibilitatea acestui fenomen. M-a rugat să am răbdare şi să-i ascult până la capăt explicaţiile înainte de a trage concluzii pripite. Mi-a atras atenţia că ar trebui să-mi înfrânez raţionalitatea excesivă, fiindcă ea se pare că-mi afectează constant starea de conştiinţă elevată. Nu era vorba de a reacţiona la influenţele venite din exterior, ci de a mă lăsa în seama propriilor mele impresii.

A continuat spunându-mi ca vechii tolteci, deşi aveau capacitatea de a vedea, nu înţelegeau ceea ce vedeau. Ei se mulţumeau să facă uz de descoperirile lor, fără a încerca să le încadreze într-un tablou mai amplU. În cazul categoriei foc şi apa, ei au divizat focul în căldură şi flacără, iar apa în umiditate şi curgere. Ei au stabilit legătura dintre căldură şi umiditate de-numindu-le proprietăţi inferioare. Considerau flacăra şi curgerea drept proprietăţi superioare, magice, şi le-au folosit drept mijloc de transport corporal spre tărâmul vieţii anorganice. Prinşi în hăţişul unei viziuni de acest tip asupra vieţii şi a practicilor care utilizau apa şi focul, vechii vizionari au ajuns într-un impas din care le-a fost imposibil să scape.

Don Juan m-a asigurat că noii vizionari au recunoscut caracterul extraordinar al descoperirii fiinţelor anorganice, însă într-o manieră difentâ de cea a vechilor vizionari. Descoperind că pot stabili o relaţie intima, de egalitate cu un alt lip de viaţă, vechii vizionari au căpătat o siguranţă de sine şi un fals sentiment de invulnerabilitate care le-a atras blestemul.

L-am rugat să-mi explice mai amănunţit tehnicile prin care erau folosite focul şi apa. Mi a răspuns că cunoaşterea vechilor vizionari era pe cât de

complexa pe atât de mutila şi că nu avea să insiste asupra acestui aspect, ci doar ţinea să sublinieze faptul.

În continuare, mi-a expus pe scurt practicile pentru lumea de deasupra şi cea subterană. Lumea de deasupra consta din cunoştinte sacre despre vânt, ploaie, fulgere, nori, tunet, lumina zilei şi soarele. Lumea de jos se referea la ceaţă, apa izvoarelor subterane, mlaştini, cutremure, noapte, lumina selenară şi lună.

Lumea sunetului şi cea a liniştii erau o categorie a cunoaşterii secrete care avea legătură cu stăpânirea sunetului şi a tăcerii. Lumea mişcării şi cea a staţionării erau practici legate de aspectele misterioase ale mişcării şi repausului.

L-am întrebat daca poate exemplifica vreuna din tehnicile pe care tocmai le expusese. Mi-a răspuns ca, de-a lungul anilor, îmi dăduse zeci de asemenea exemple. Am insistat, spunându-i că ştersesem toate amintirile pe care mi le inoculase.

Nu mi-a răspuns. Fie era supărat fiindcă insistam cu atâtea întrebări, fie se străduia să găsească un exemplu bun. După o vreme, a surâs, spunându-mi că vizualizase un exemplu potrivit'

— Tehnica ce mi-a venit în minte trebuie pusă în practică pe fundul unui curs de apă adânc, mi-a spus. Este o apă lângă casa lui Genaro.

— Ce va trebui să fac?

— Trebuie să faci rost de o oglindă de mărime medie.

Am fost surprins de cererea lui şi nu m-am putut abţine să nu remarc că toltecii nu aveau oglinzi.

— Aşa este, nu aveau, mi-a spus el zâmbind. Oglinda este contribuţia personala a binefăcătorului meu la perfecţionarea acestei tehnici. Vizionarii din antichitate foloseau o suprafaţa reflectorizanta.

Mi-a explicat că tehnica consta în scufundarea unui obiect cu suprafaţă lucioasă pe fundul unei ape curgătoare. Putea fi folosit orice obiect cu suprafaţă plată capabil să reflecte imagini.

— Te rog să construieşti, dinlr-o foaie de metal, o ramă solidă pentru o oglindă de mărime medie, a spus el. Apa nu trebuie să treacă prin ea, aşa că va trebui s-o faci etanşa folosind smoala. Trebuie s-o realizezi cu mtinile tale. După ce o vei fi terminat, te rog s-o aduci Ia mine şi atunci vom trece la fapte.

— Ce se va-ntâmpla, don Juan?

— Nu mai fi aşa de curios. Tu însuţi m-ai rugat să-ţi dau un exemplu de tehnică folosită de tolteci. Eu i-am adresat aceeaşi rugăminte binefăcătorului meu. Cred că fiecare cere câte un exemplu la un moment dat Binefăcătorul meu mi-a mărturisit că şi el a făcut-o în tinereţe. Binefăcătorul sau, nagualul Elias, i-a dat un exemplu, acelaşi pe care mi l-a dat, la rândul său, binefacătorul meu şi pe care urmează să ţi-1 dau eu ţie.

La vremea la care binefăcătorul meu mi-a dat acest exemplu nu ştiam cum a făcut-o, însă acum mi-e clar. Va veni ziua în care şi tu vei înţelege cum funcţionează această tehnică. Cu alte cuvinte, abia atunci vei înţelege ce se ascunde în spatele acestei demonstraţii.

La început, am crezut că don Juan se aştepta să mă-ntorc acasă, la Los Angeles, şi acolo să construiesc rama pentru oglindă. I-am spus că-mi va fi imposibil să-mi amintesc ce am de făcut dacă ies din starea de conştiinţă elevată.

— Sunt două nereguli în comentariul tău, mi-a spus. Primul, că va fi imposibil să rămâi în starea de conştiinţă elevată, fiindcă nu vei putea să-ţi continui existenţa decât dacă eu sau Genaro, sau oricare dintre luptătorii grupului nagualului te îndrumă clipa de clipă, aşa cum fac eu acum. A doua este ca, în Mexic, nu sântem pe Luna. Şi-aici sunt magazine cu obiecte de fierărie. Mergem la Oaxaca şi poţi cumpăra acolo tot ce-ţi trebuie.

A doua zi ne-am dus cu maşina până în oraş şi am cumpărat toate obiectele de care aveam nevoie. Contra unei sume nesemnificative, am reuşit să le asamblez eu însumi în Ir-un atelier mecanic. Don Juan m-a rugat să pun rama în portbagajul maşinii mele. Abia dacă s-a obosit să-i arunce o privire.

După-amiază târziu, m-am suit în maşină şi am pornit spre casa lui Genaro, unde am ajuns abia a doua zi în zori. L-am căutat peste tot pe Genaro, însă nu era nicăieri. Iar casa părea părăsita.

— De ce păstrează Genaro casa? l-am întrebat pe don Juan. Doar stă cu dumneata, nu-i aşa?

Don Juan nu mi-a răspuns. S-a mulţumit doar să-mi arunce o privire ciudată, după care s-a dus să aprindă lampa cu petrol şi m-a lăsat singur în camera întunecată. M-am simţit deodată cuprins de o imensă oboseală pe care am atribuit-o drumului lung, în serpentine, pe care îl străbătusem noaptea urcând muntele. M-am dus să mă întinD. În bezna din jurul meu nu puteam vedea unde pusese Genaro saltelele şi m-am împiedicat de o stivă de saltele. Atunci am înţeles de ce nu renunţa Genaro la această casă: îi supraveghea pe ucenicii sâi Pablito, Nestor şi Benigno care stăteau aici de

câte ori treceau printr-o experienţă transcendentală şi intrau în starea de conştiinţa elevata.

M-a cuprins o stare de beatitudine, iar oboseala s-a risipit o data cu apariţia ei. I-am împărtăşit revelaţia mea, însă n-a fost impresionat, spunându-mi ca nu are importanţă, deoarece, oricum, nu-mi voi mai aminti nimic în scurt timp.

Mi-a cerut, în schimb, să-i arat oglinda. S-a arătat încântat, remarcând că era uşoară şi solidă în acelaşi timp. A observat că folosisem şuruburi metalice pentru a fixa cadrul din aluminiu pe o placă de metal ce servea drept suport pentru oglinda cu o lungime de 46 de centimetri şi o lăţime de 36 de centimetri.

— Eu am confecţionat un cadru din lemn pentru oglinda mea, mi-a spus don Juan. A ta arată mai bine decât aceea. Oglinda pe care am folosit-o eu era mai grea şi, în acelaşi timp, mai fragila.

Acum îţi voi explica ce vom face, a continuat el după ce examinase oglinda. Sau, poate, ar fi mai potrivit să spun ce vom încerca să facem. Noi doi vom aşeza oglinda pe suprafaţa apei care curge pe lângă casă. Râul este destul de lat şi de adânc pentru scopul pe care ni l-am propus.

Ideea este să lăsăm curgerea apei să exercite presiune asupra noastră, să ne lăsam purtaţi de ea.

Aânainte să apuc să fac vreun comentariu sau să-i pun vreo mtrebare, mi-a amintit ca, în trecut, folosisem un curs de apă asemânător şi că realizasem extraordinare performanţe de percepţie. S-a referit la urmările ingerării plantelor halucinogene prin care trecusem în mai multe rânduri în timp ce mă aflam cufundat în analul de irigare din spatele casei lui din nordul Mexicului.

— Ai răbdare şi nu-ţi uita întrebările până-ţi explic ce ştiau vizionarii despre conştiinţa, mi-a spus el. Cred că după aceea vei înţelege într-o altă lumina tot ce ne străduim să faceM. Însă, mai fruâi, trebuie să continuăm cu însuşirea tehnicii.

Ne-am dus la râul din apropiere şi am ales un loc cu stânci plate care ieşeau din apă. Mi-a spus ca apa era suficient de adâncă pentru a ne sluji scopul.

— Ce speri să se petreacă? l-am întrebat, cuprins de o nedumerire tot mai mare.

— Nici eu nu ştiu prea bine. Ştiu însă ce vom încerca să facem. Vom ţine oglinda foarte strâns, atenţi să nu ne scape. Apoi o vom aşeza pe suprafaţa

apei şi o vom lăsa să se scufunde. Ea se va lăsa la fund, iar noi o vom menţine acolo. Fii liniştit, am verificat. Este destul mâl pe fund, aşa că nu va fi nici o problemă să ne afundăm degetele sub oglindă, să o prindem bine şi să o unem strâns.

M-a rugat să mă întind pe burtă pe slânca plată care se iţea din mijlocul puiului cu apă lina şi să ţin oglinda strâns, pnn-zând-o cu ambele mâini de colturile uneia dintre laturile sale.

După care s-a întins şi el, cu faţa spre mine, şi a pnns oglinda în acelaşi fel. Apoi, cu mare băgare de seamă, am lâsal oglinda să se scufunde în apa, fără a*i da o cbpâ drumul, şi am susţinut-o vârându-ne mâinile în apă până la coate.

Don Juan mi-a poruncit să-mi golesc mintea de gânduri şi să nu-mi dezlipesc privirea de pe suprafaţa oglinzii. A insistat, spunându-mi ca secretul acestei experienţe era să nu mă gândesc la nimic. Am fixat intens luciul oglinzii. Curentul blând al apei o legăna tulburând uşor imaginea chipurilor noastre reflectate în oglindă. După câteva minute, timp în care am fixat atent oglinda, fără a-mi desprinde o clipă privirea de pe ea, am căpătat senzaţia că, treptat, chipurile noastre reflectate prindeau un contur tot mai precis şi că trăsăturile noastre erau mai clare. Mi s-a părut chiar ca oglinda se mărise, ajungând aproape de un metru pătrat Deodată, curgerea apei a părut să se fi oprit, iar cele două chipuri reflectate au devenit atât de clare, încât am avut sentimentul că oglinda nu mai era pe fund, ci la suprafaţa apei. Încă şi mai ciudata mi s-a părut claritatea cu care se reflectau trăsăturile noastre, parcă mai conturatE. Îmi percepe am propriul chip ca şi cum ar fi fost pus sub o lupa, dar nu în sensul că ar fi fost mărit ci că trăsăturile mele prinseseră un contur foarte preciS. Îmi vedeam cât se poate de limpede fiecare por de pe frunte.

Don Juan mi-a şoptit să nu fac greşeala să mă privesc în ochi, nici să mă uit în ochii lui, ci să-mi las privirea să rătăcească asupra trăsăturilor noastre reflectate de oglindă, fără a o fixa cu adevărat pe niciuna.

— Fixează cu atenţie un punct, uită-te, dar încearcă să nu vezi! mi-a repetat el în şoapta, vorbindu-mi pe un ton poruncitor.

M-am conformat imediat recomandării sale, neputându-mă totuşi abţine să nu remarc în treacăt că afirmaţia sa conţinea o contradicţie aparentA. În chiar clipa în care aceasta părere îmi trecea prin minte, am avut senzaţia că ceva din interiorul fiinţei mele prindea contur reflectându-se în oglinda şi

atunci am înţeles ^nsu/ascuns a ceea ce mi se păruse înainte a fi o contradicue.

— Łste posibil să priveşti un lucru fără a-1 vedea cu adevărat!", midKspus toca, cfc etapa cast ÎCtSV %YMi $ţTVŁ& Yft conştiinţa mea, în oglinda să se ivească un al treilea chip alături de al meu şi de al lui don Juan, în partea de jos a ogiinzii, chiar în stânga mea.

Am început să tremur din toate încheieturile. Don Juan mi-a şoptit să nu mă las copleşii de teamă, nici de surprindere. Mi-a repetat pe un ton poruncitor să nu-mi desprind privirea de pe chipul celui nou-venit dar să încerc să nu-I văd cu adevărat Cu un efort de voinţă inimaginabil, m-am străduit să nu tresar şi să nu scap oglinda din mâini. Don Juan mi-a repetat, murmurând, să nu mă pierd cu firea, să-ncerc să mă stăpânesc. M-a înghiontit de câteva ori cu umărul.

Încet-încet, am reuşit să-mi stăpânesc spaima. Am fixat cu insistenţă cel de-al treilea chip care se reflecta în oglindă, cernind imaginea sa printre gene, şi, treptat mi-am dat seama că nu era nici chip omenesc, nici de animal. De fapt, nu era un cap. Era o forma inertă, lipsită de orice mobilitate sau vitalitate interioara. In clipa în care acel gând a prins contur în mintea mea, am înţeles deodată ca gândul nu-mi aparţinea. Conştientizarea aceasta nu venea din interiorul meu: gândul îmi fusese transmis. Preţ de o clipă, o imensă nelinişte a pus stăpânire pe mintea mea, apoi un lucru de neînţeles mi-a devenit familiar. Ceea ce crezusem a fi fost gânduriie mele era o voce care îmi murmura la ureche.

— Văd! am exclamat în engleza, fără a emite însă vreun sunetv -' …4 – v-.

— Da, vezi, mi-a şoptit vocea la ureche, exprimându-se în spaniola.

În acea clipă, m-am simţit prizonierul unei forţe cu mult mai puternice decât fiinţa mea, m-am simţit înrobit. Nu simţeam durere, nici măcar teamă. De fapt, nu mai simţeam nimic. Ştiam cu certitudine, fără umbră de îndoială, fiindcă acesta era mesajul pe care mi-1 transmitea vocea, că nu mă puteam elibera din încleştarea acestei forte prin nici un act de voinţa sau de forţă fizică. Ştiam că mă pierd, că mor. Instinctiv, am ridicat privirea spre don Juan, iar când ochii ni s-au întâlnit, acea forţa mi-a dat drumul. Eram eliberat. Don Juan îmi zâmbea, parcă ştiind prin ce trecusem. \par Abia atunci mi-am dat seama că stau în picioare. Don Juan ţinea oglinda sprijinind-o pe cant, pentru a lăsa apa să se scurgă de pe ea.

Ne-am întors împreună acasă, fără a scoate o vorbă pe drum.

— Toltecii erau, pur şi simplu, fascinaţi de descoperirile pe care le-au făcut, mi-a spus don Juan.

— Acum înţeleg de ce, i-am răspuns.

— Şi eu, mi-a răspuns don Juan.

Forţa care mă ţinuse încătuşat fusese atât de puternică, încât mă sleise de puteri şi, preţ de câteva ore de la acea experienţă, am fost incapabil să scot o vorbă, cu atât mai puţin să formulez vreun gând coerent. Mă imobilizase, privându-mă de orice seân-teie de voinţă. După atâta vreme, nu reuşisem să-mi revin decât parţial.

— Fără să fi intervenit în mod deliberat, a continuat don Juan, am împărţit special pentru voi tehnica vechilor tolteci în două etape. Prima este suficientă să vă familiarizeze cu ceea ce se petrece, iar în cadrul celei de-a doua, vom încerca să desăvârşim ceea ce au încercat să descopere vizionarii anticL

— Ce s-a petrecut cu adevărat acolo, don Juan? l-am întrebat

— Există două variante. Mai întâi, îţi voi prezenta versiunea vechilor vizionari. Ei au considerat ca suprafaţa unui obiect strălucitor introdus în apă şi reflectata de aceasta sporeşte puterea apei. Ceea ce au făcut ei a fost să privească atent corpuri de apa.

Iar suprafaţa care se reflecta i-a ajutai la accelerarea procesului. Ei credeau cu tărie ca ochiul omenesc este cheia cu care poţi pătrunde în universul necunoscutului. Fixând atent apa, ei au permis, practic, ochiului şi vederii fizice să deschidă o cale.

Don Juan a spus că vechii vizionari au remarcat un lucru extraordinar: umiditatea apei sporeşte sau scade, doar fluiditatea apei este în continuă prefacere. Ea curge, au conchis ei, în căutarea altor niveluri care se afla în străfundul nostru. Ei considerau ca apa nu ne-a fost dată doar pentru a întreţine viaţa, ci şi ca o vengâ de legătura, o cale pe care să putem accede Ia nivelurile profunde ale fiinţei noastre.

— Sunt multe nivelurile din străfundul fiinţei omeneşti? l-am întrebat

— Vechii vizionari au descoperit şapte niveluri, mi-a răspuns el.

— Don Juan, dumneata le cunoşti pe toate?

— Ca vizionar, eu aparţin noului ciclu şi, prin urmare, viziunea mea este diferita, mi-a spus el. Acum, nu fac decât să-ţi prezint ce au făcut vechii vizionari şi să-ţi explic la ce convingeri au ajuns.

A afirmat că simplul fapt de a fi avut o altă viziune nu presupunea neapărat ca practicile bătrânilor vizionari nu ar fi fost valabile; poate interpretarea lor

să fi fost eronată, însă adevărurile descoperite aveau o valoare pragmatică pentru eI. În ceea ce priveşte practicile legate de apă, aceştia erau convinşi că este posibil, din punct de vedere omenesc, ca fluiditatea apei să transporte corpul fizic oriunde între nivelul nostru obişnuit şi oricare din celelalte şapte niveluri profunde; sau că putem fi transportaţi la nivelul esenţei oriunde în spaţiul acestui nivel, pe firul apei, fie spre izvor, fie spre vărsare.

În consecinţa, foloseau apa curgătoare pentru a fi transportaţi la acest nivel al nostru şi la cel al lacurilor adânci sau al văilor cu apă, ca să fie transportaţi în profunzime.

— Ceea ce urmăreau prin tehnica pe care ţi-o prezint, îmbrăca două aspecte, a continuat el. Pe de-o parte, foloseau fluiditatea apei pentru a fi transportau la primul nivel. Iar pe de alta, o foloseau pentru a avea o întâlnire faţa-n faţă cu o fiinţă de la primul nivel. Forma de cap din oglindă era una dintre acele creaturi care venise să se uite la noi.

— Deci există în realitate! am exclamat eu.

— Bineînţeles că exista, mi-a răspuns el. *\par A spus că vechii vizionari au fost afectaţi de aberanta lor insistenţă de a rămâne lipiţi de procedurile lor, dar acceptau indiferent ce întâlneau. Au descoperit că cel mai sigur mod de a întâlni una dintre acele creaturi este prin intermediul apei. Nu contează mărimea apei; este la fel de bun şi un ocean, şi un iaz. El alesese un mic pârâu, pentru că nu-i plăcea să se ude. Am fi obţinut aceleaşi rezultate într-un lac sau un râu mai mare.

— Cealaltă viaţă vine să descopere ce se petrece când fiinţele umane cheamă, a continuat el. Acea tehnică toltecă este ca o bătaie la uşa lor. Vechii vizionari au spus că suprafaţa lucioasă de pe fundul apei a servit drept momeală şi fereastră. Prin urmare, oamenii şi acele creaturi se întâlnesc la o fereastră.

— Asta mi s-a întâmplat mie acolo? am întrebat.

— Vechii vizionari ar fi spus ca ai fost tras de forţa apei şi forţa primului nivel, plus influenţa magnetică a creaturii de la fereastră.

— Dar am auzit o voce în urechea mea, spunând că eram pe moarte, am spus eu.

— Vocea avea dreptate. Erai pe moarte şi ai fi murit, dacă n-aş fi fost eu acolo. Acesta este pericolul practicării tehnicilor toltecilor. Sunt extrem de eficiente, dar, de cele mai multe ori, letale.

I-am spus că mârtunsesc cu ruşine că m-am speriat. Faptul că am văzut acea formă în oglindă şi am simţit forţa aceea învâ-

— Îtoare în jurul meu, se dovedise a fi prea mult pentru mine cu o zi înainte.

— Nu vreau să te sperii, mi-a declarat el, dar încă nu ţi s-a întâmplat nimic. Dacă ţi se va întâmpla ce mi s-a întâmplat mie,: regâteşte-te pentru şocul vieţii tale. E mai bine să tremuri de? aimâ acum decât să mori de frica mâine.

Teama mea era atât de cumplita, încât nu puteam nici măcar – dau glas întrebărilor care-mi veneau în mintE. Îmi venea greu >ă înghit Don Juan a ris pana l-a apucat tuşea şi s-a înroşit la fată. Când mi-am recăpătat glasul, fiecare din întrebările mele l-au făcut să se zguduie de ris.

— Nici nu-ţi dai seama ce nostim este pentru mine, mi-a spus el, în cele din urmă. Nu rid de tine, ci de situaţie. Binefăcătorul neu m-a făcut să trec prin aceleaşi etape şi, când mă uit la tine, mă văd, fără să vreau, pe mine.

I-am spus că-mi este râu de la stomac. A spus că era normal să-mi fie frică şi că era greşit şi lipsit de sens să-mi stăpânesC. Eama. Vechii vizionari au căzut în capcana, pentru că şi-au suprimat spaima când ar fi trebuit să fie îngroziţi pânâ-n măduva oaselor. Deoarece nu au vrut să-şi stopeze căutările sau să-şi andoneze conceptele, şi-au stăpânit, în schimb, teama.

— Ce vom mai face cu oglinda? m-am interesat

— Oglinda aceea va fi folosită la o întâlnire faţa-n faţa între îne şi creatura pe care de-abia ai întrezărit-o ieri.

— Ce se întâmplă într-o întâlnire faţa-n faţă?

— Se întâmpla câ o formă de viaţă, cea omenească, întâlneşte iltâ forma de viaţă. Vechii vizionari spun că, în acest caz, aceasta? ste o creatură de la primul nivel al fluidităţii apei.

Mi-a explicat ca vechii vizionari au presupus ca cele şapte ruveluri de sub noi erau niveluri ale fluidităţii apei. Pentru ei, un izvor avea o semnificaţie nebănuită, deoarece credeau că, într-un temenea caz, fluiditatea apei se inversează şi merge din adânc spre suprafaţă. Considerau ca acesta este mijlocul, în timp ce creaturile de Ia celelalte niveluri, aceste alte forme de viaţă, vin în planul nostru să se zgâiască la noI. Să ne observe.

— În aceasta privinţă, acei vechi vizionari nu se înşelau, a continuat el. Ei au pus punctul pe i. Entităţi pe care nou vizionari le numesc aliaţi apar într-adevăr în jurul apelor.

— Creatura din oglindă era un aliat?

— Bineînţeles, dar nu unul care poate fi folosit. Tradiţia aliaţilor, cu care le-am obişnuit în trecut, vine direct de Ia vechii vizionari. Făceau minuni cu aliaţii, dar nimic din ce făceau nu avea valoare când apărea adevăratul inamic: ceilalţi oameni.

— Întrucât acele creaturi sunt aliaţi, înseamnă că sunt foarte periculoase, am spus eu.

— La fel de periculoase pe cât suntem şi noi, oamenii, nici mai mult, nici mai puţin.

— Ne pol ucide?

— Nu direct, dar ne pot speria de moarte, în mod sigur. Pot traversa chiar hotarele sau pot veni, pur şi simplu, prin oglindă. După cum ţi-ai dat seama, probabil, până acum, străvechii ţolteci nu s-au oprit nici ei la fereastră. Au găsit cai ciudate de a se duce dincolo de ea.

Cea de-a doua etapă a tehnicii a început la fel ca prima, doar că mi-a trebuit de două ori mai mult timp să mă relaxez şi să-mi opresc frământarea interioară. Când am făcut asta, reflecţia feţei lui don Juan şi a mea au devenit brusc clare. M-am uitat când la el, când la mine timp de aproape o oră. Mă aşteptam ca aliatul sa apară în orice clipa, dar nu s-a întâmplat nimic. Mă durea gâiuL. Îmi înţepeniseră picioarele şi spatelE. Îmi venea să îngenunchez pe stâncă, să-mi alin durerea de şale. Don Juan mi a şoptit că, în clipa în care aliatul îşi va arăta forma, neliniştea mea va dispărea.

A avut perfecta dreptate. Şocul trăit când am văzut capul rotund la marginea oglinzii a risipit orice nelinişte.

— Acum ce facem? am şoptit.

— Relaxează-te şi nu te uita fix nicăieri, mi-a răspuns el. Uită-te la tot ce apare în oglinda. Uită-te, fără să te holbezi.

L-am ascultat. M-am uitat la tot ce era în cadrul oglinzii. Aveam un zumzet ciudat în urechi. Don Juan mi-a şoptit că ar trebui să-mi mişc ochii în direcţia acelor de ceasornic, dacă simţeam că sunt învăluit de o forţa neobişnuită; dar, în nici un caz, a subliniat el, nu trebuia să ridic capul să-l privesc.

După o clipă, am observat ca oglinda reflecta mai mult decât imaginea feţelor noastre şi forma rotundă. Suprafaţa ei se întunecase. Apăruseră puncte de lumină violeta, care se măreau. Erau, de asemenea, puncte negre. Apoi s-a transformat în ceva care semăna cu un cer noros, nocturn, în lumina lunii. Deodată, întreaga suprafaţă a venit în prim plan, de parca ar fi

fost o imagine în mişcare. Era o privelişte tridimensionala a adâncurilor, care-ţi tăia respiraţia.

Ştiam că-mi era imposibil să mă opun uriaşei atracţii a acelei privelişti. Mă duceam spre ea.

Don Juan mi-a şoptit cu hotărâre că ar trebui să-mi mut privirile, dacă-mi era draga viaţa. Mişcarea mi-a adus imediat alinare. Am putut din nou să disting reflecţiile noastre şi pe cea a aliatului. Pe urmă, aliatul a dispărut şi a reapărut din nou, în capătul celalalt al oglinzii.

Don Juan mi-a poruncit să ţin oglinda cu toată puterea. M-a prevenit să fiu calm şi să nu fac mişcări bruşte.

— Ce-o să se întâmple? am murmurat

— Aliatul va încerca să iasă, mi-a răspuns el.

De îndată ce a spus asta, m-am simţit tras cu putere. Mă apucase ceva de braţe. Venea de sub oglindă. Era ca o forţă absorbantă, care crea o presiune uniformă peste tot în jurul cadrului.

— Ţine oglinda strâns, dar n-o sparge, mi-a poruncit don Juan. Nu te lăsa absorbit. Nu lăsa aliatul sa scufunde prea adânc oglinda.

Forţa care ne trăgea în jos era uriaşă. Am simţit ca o să mi se rupă degetele sau ca o să fiu zdrobit de stâncile de pe fundul apei. Don Juan şi cu mine ne-am pierdut amândoi echilibrul la un moment dat şi a trebuit să coborâm de pe pietrele plate. Apa era puţin adânca, dar zbaterea aliatului în jurul ramei oglinzii era la fel de înspăimântătoare ca şi când am fi fost într-un fluviu. Apa din jurul picioarelor noastre se rotea nebuneşte, dar imaginile din oglindă rămâneau netulburate.

— Atenţie! a strigai don Juan. Vine!

Trasul s-a transformat într-o împingere de dedesubt. Ceva trăgea de marginea oglinzii; nu de marginea exterioara a ramei, de care ţineam noi, ci de cea interioara, a sticlei. Era ca şi când suprafaţa ar fi fost, într-adevăr, o fereastră deschisă şi ceva sau cineva se caţăra prin ea.

Don Juan şi cu mine luptam cu disperare fie să împingem oglinda în jos, când era împinsă, fie s-o ridicăm, când era trasa. Stăteam aplecaţi şi ne mişcăm încet în aval faţă de locul iniţial. Apa era mai adâncă şi pietrele alunecoase.

— Să ridicam oglinda din apă şi să scăpăm de el, a spus don Juan pe un ton aspru.

Zbaterea continua neabâlutâ. Parca am fi prins cu mâimle goale un peşte enorm, care înota furios de jur împrejur.

M-am gândit ca oglinda era, de fapt, un chepeng şi o formă ciudată încerca să se caţăre prin el. Se sprijinea pe marginea chepengului cu toată greutatea şi era destul de mare ca să deplaseze reflecţia feţei lui don Juan şi a mea. Nu ne mai vedeam. Distingeam doar o masă care încerca să se ridice.

Acum, oglinda nu mai stătea pe fundul apei. Degetele mele nu mai atingeau pietrele. Se afla la jumătatea adâncimii, ţinută de forţele opuse ale mişcărilor aliatului şi ale noastre. Don Juan a spus că o să-şi întindă mâinile pe sub oglindă şi că eu trebuie să le apuc repede, ca s-o putem ridica mai bine, prin forţa braţelor noastre. Când i-a dat drumul, s-a înclinat în partea lui. M-am întins repede să-l prind de mâini, dar nu era nimic dedesubt. Am şovăit o secundă în plus şi oglinda a zburat din mâinile noastre.

— Apuc-o! Apuc-o! a strigat don Juan.

Am prins oglinda exact când era gata să aterizeze pe pietre. Am ridicat-o din apă, dar nu destul de repede. Apa semăna cu un clei. Când am tras oglinda, am tras şi o bucată de material greu, ca un cauciuc, care mi-a smuls, pur şi simplu, oglinda din mâini şi a căzut la loc, în apă.

Don Juan, dând dovadă de o extraordinara agerime, a prins oglinda şi a ridicat-o fără nici o greutate, cu marginea în sus.

Niciodată, în viaţa mea nu m-a mai cuprins o asemenea melancolie. Era o tristeţe fără o bază reală. Am asociat-o cu amintirea adâncurilor pe care le văzusem în oglinda. Era un amestec de dor după acele adâncuri şi teamă de răcoroasa lor singurătate.

Don Juan a remarcat că, pentru luptători era foarte natural să fii trist fără nici un motiv anume. Vizionarii spun că oul luminos, interpretat drept câmp de energie, simte destinaţia finală ori de câte ori se distrug hotarele cunoscutului. Este de ajuns să întrezăreşti eternitatea dincolo de cocon, pentru a tulbura comoditatea inventarului nostru. Melancolia care rezultă este uneori atât de intensă, încât poate duce la moarte.

A spus că. Cel mai bun mod de a scăpa de melancolie este s-o iei în ris. A comentat pe un ton glumeţ ca prima atenţie făcea totul pentru a reinslaura ordinea tulburată de contactul meu cu aliatul. Deoarece nu se putea reinstaura prin mijloace raţionale, prima atenţie o făcea concentrându-şi toate puterile asupra tristeţii.

I-am spus cĂ. În orice caz, melancolia era reală. Să te laşi prada eI. Să fii posomorit nu se potrivea cu sentimentul de singurătate pe care l-am resimţit când mi-am aminul de acele adâncuri.

— Ceva ajungE. În sfârşit, la tine, a spus el. Nimic nu este mai singuratic decât eternitatea. Şi nimic nu este mai comod pentru noi decâî faptul că siniem fiinţe umane. Aceasta este, într-adevăr, alta contradicţie – cum poate omul să se menţină în limitele umanităţii sale şi să se aventureze totuşi de bunăvoie în singurătatea absolută a eternităţii? Oricând vei rezolva această ghicitoare, vei fi gata pentru călătoria definitivă.

Am ştiut atunci cât se poate de sigur care era motivul tristeţii mele. Era un sentiment recurent, unul pe care nu-l voi uita niciodată, până când nu-mi voi da seama din nou de acelaşi lucru: nimicnicia umanităţii faţă de imensitatea acelui lucru în sine, pe care-l văzusem reflectat în oglinda.

— Fiinţele umane sunt, într-adevăr, un nimic, don Juan, am spus eu.

— Ştiu exact ce gândeşti, mi-a răspuns el.

— Sigur, suntem un nimic, dar tocmai asta este provocarea finală: aceea că noi, nişte nimicuri, putem înfrunta singurătatea eternităţii.

Apoi a schimbat brusc subiectul, lăsându-mă cu gura deschisă, fără să apuc să pun ultima întrebare. A început să discute despre confruntarea noastră cu aliatul. A spus că, mai întâi de toate, lupta cu aliatul nu fusese o glumă. Nu fusese chiar o problemă de viaţă şi moarte, dar nici ceva lipsit de importanţă.

— Am ales tehnica aceea, a continuat el, pentru că mi-a arâ-tat-o binefăcătorul meu. Când l-am rugat să-mi dea un exemplu din tehnicile vechilor vizionari, a fost cât pe ce să leşine de râs: rugămintea mea i-a amintit de propria sa experienţă. Binefăcătorul său, nagualul Elias, îi făcuse, de asemenea, o demonstraţie dură a aceleiaşi tehnici.

Don Juan a spus că, deoarece a confecţionat rama oglinzii sale din lemn, ar fi trebuit să-mi ceară să fac la fel, dar a vrut să >ue ce s-ar întâmpla dacă rama era mai solida decât a lui sau a binefăcătorului sau. Ramele lor s-au rupt şi aliatul a reuşit să iasă de fiecare dată.

Mi-a explicat că, în umpul propriei sale experienţe, aliatul a rupt rama. El şi binefăcătorul său au rămas cu două bucăţi de lemn în mână, în timp ce oglinda s-a scufundat şi aliatul a ieşit din ea.

Binefăcătorul lui ştia la ce probleme să se aşteptE. În reflecţia oglinzii, aliaţii nu sunt chiar înspăimântători, pentru că se vede numai o formă, o masă. Dar, când ies, în afară de faptul că arată înspâimântâlor, sunt o belea. A remarcat că, de îndată ce îşi părăsesc nivelul, este foarte greu să se mai întoarcă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru oameni. Dacă vizionarii se

aventurează la nivelul acelor creaturi, exista toate şansele să nu se mai audă niciodată de ei.

— Oglinda mea a fost sfărâmată de forţa aliatului, a spus el. Nu mai era nici o fereastră şi aliatul nu se mai putea întoarce, aşa că a venit după mine. De fapt, a luat-o la fugă după mine, rosto-golindu-se. M-am târât în patru labe, în cea mai mare viteză, urlând îngrozit. Am luat-o la fugă peste dealuri, de parcă eram posedat. Aliatul s-a aflat tot timpul la câţiva centimetri de mine.

Don Juan mi-a spus ca binefăcătorul sau a fugit după el, dar era prea bătrân şi nu se putea mişca destul de repede; a avut însă înţelepciunea să-i spună lui don Juan să se întoarcĂ. În felul acesta, a putut lua măsuri pentru a scăpa de aliat. A strigat că o să facă un foc şi ca don Juan trebuia să alerge în cerc, până era totul gala. A luat-o înainte, ca să adune crengi uscate, în timp ce don Juan a alergat pe un deal, înnebunit de frica.

Don Juan mi-a mărturisit că, în timp ce alerga în cerc, i-a trecut prin minle ca binefăcătorul sau savura, de fapt, situaţia. Ştia ca binefăcătorul sau era un luptător capabil să se bucure în once situaţie. De ce nu şi în aceea? Preţ de o clipa, s-a înfuriat atât de râu pe binefăcătorul sau, încât aliatul nu l-a mai urmărit, iar don Juan şi-a acuzat explicit binefăcătorul de răutate. Binefăcătorul nu i-a răspuns, dar a făcut un gest de groază când s-a uitat dincolo de don Juan şi aliat, care-i domina ameninţător pe amândoi. Don Juan a uitat de furia sa şi a început din nou să alerge în cerc.

— Binefăcătorul meu era, într-adevăr, un bătrân împieliţat, a spus don Juan rizânD. Învăţase să rida în sinea lui. Nu i se citea pe faţa, aşa că se putea preface că plânge sau că e furios când, în realitate, râdeA. În ziua aceea, în timp ce mă urmărea aliatul, binefăcătorul a stat şi s-a aparat de acuzaţiile mele. Am auzit doar frânturi din lunga sa conversaţie, de fiecare dată când alergam pe lângă el. Când a terminat cu asta, am auzit frânturi din altă explicaţie lungă: că trebuia să adune multe lemne, ca aliatul era mare, ca focul trebuia să fie la fel de mare ca aliatul, ca manevra putea să nu ţină.

— Numai frica mea înnebunitoare mă făcea să merg mai departe, în cele din urmă, şi-a dat seama, probabil, că era cât pe ce să cad răpus de epuizare; a făcut focul şi m-a apărat cu flăcările de aliat.

Don Juan a spus că au stat toată noaptea lângă foc. Cel mai râu era când binefăcătorul trebuia să plece să mai aducă crengi uscate şi-1 lăsa singur. Era atât de înspăimântat, încât i-a promis lui Dumnezeu că va părăsi calea cunoaşterii şi se va face fermier.

— Dimineaţa, după ce-mi epuizasem toată energia, aliatul a reuşit să mă bage-n foc şi m-am ars râu, a adăugat don Juan.

— Ce s-a întâmplat cu aliatul? m-am interesat.

— Binefăcătorul meu nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu el, mi-a răspuns. Dar cred că aleargă şi acum aiurea, fără ţintă, încercând să găsească drumul înapoi.

— Ce s-a întâmplat cu promisiunea ta făcută lui Dumnezeu?

— Binefăcătorul meu mi-a spus să nu mă îngrijorez. Fusese o promisiune bună, dar nu ştiam atunci că nu are cine să audă asemenea promisiuni, pentru că nu există Dumnezeu. Nu sunt decât emanaţiile Vulturului şi lor nu li se pot face promisiuni.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins aliatul? am întrebat.

— Poate că aş fi murit de frică. Dacă aş fi ştiut ce însemna să fiu prins, l-aş fi lăsat s-o facă. La vremea aceea, eram un om nechibzuit. Când te prinde un aliat, fie faci atac de cord şi mori de frică, fie te lupţi cu el. Pe urmă, după ce se zbate feroce, energia aliatului scade. Aliatul nu ne poate face nimic şi nici invers. Suntem separaţi de un abis.

Străvechii vizionari credeau că, în momentul în care energiile aliatului scad, acesta îşi preda toate puterile omului. Aiurea! Vechii vizionari aveau aliaţi care veneau din urechile lor şi puterea acestora nu însemna nimic pentru ei.

Don Juan mi-a explicat că noii vizionari fuseseră cei care a trebuit să lămurească această confuzie. Descoperiseră că singurul lucru care contează este impecabilul, adică energia eliberată. Au existat, într-adevăr, unii vizionari străvechi care au fost salvaţi de aliaţii lor, dar acest fapt nu avusese nimic de-a face cu puterea aliaţilor de a-i apăra de ceva; mai degrabă caracterul impecabil al oamenilor le permisese să folosească energia celorlalte forme de viaţa.

Noii vizionari au descoperit, de asemenea, cel mai important lucru despre aliaţi: ce anume îi face nefolositori sau folositori pentru om. Aliaţii nefolositori, care exista în număr mare, sunt aceia care au emanaţii interioare incomparabile cu emanaţiile noastre. Sunt atât de diferiţi de noi, încât nu ne putem folosi de ei. Alţi aliaţi, în număr foarte mic, se aseamănă cu noi, adică posedă emanaţii ocazionale care se potrivesc cu ale noastre»:. V ' v. *-, * «

— Cum este utilizat acest tip de aliat de către om? am întrebat

— Ar trebui să folosim alt cuvânl, nu „a utiliza”, a răspuns el. Aş spune că ceea ce are loc între vizionani şi aliaţii de acest tip este un schimb mutual de energie.

— Cum are loc acest schimb?

— Prin emanaţiile lor asemănătoare, mi-a răspuns el. Acele emanaţii aparţin, firește, conştiinţei stingi a omului; partea pe care omul obişnuit nu o foloseşte niciodată. Din acest motiv, aliaţii sunt total separaţi de lumea conştiinţei drepte, de partea raţională.

A afirmat ca emanaţiile asemănătoare furnizează amândouă o bază comună. Apoi, prin intermediul acestei familiarităţi, se stabileşte o legătură mai profundă, care permite ambelor forme de viaţa să profite. Vizionarii cauta calitatea eterica a aliaţilor, sunt foarte eficienţi ca cercetaşi şi paznici. Aliaţii, la rândul lor, cauta câmpul energetic mai puternic al omului, prin intermediul căruia se pot materializa.

M-a asigurat ca vizionarii experimentaţi se folosesc de aceste emanaţii comune, până le aduc în prin plan; în acel moment are loc schimbul. Străvechii vizionari nu au înţeles acest proces şi au creat tehnici complexe de a privi în adâncurile pe care le văzusem în oglindă.

— Vechii vizionari aveau un instrument foarte complicat, care-i ajuta să coboare, a continuat el. Era o frânghie răsucită în mod deosebit, pe care şi-o legau în jurul taliei. Avea un capăt moale, înmuiat în răşina, care se potrivea în bune, ca un dop. Vizionarii aveau unul sau mai mulţi asistenţi, care-i ţineau de frânghie, în timp ce se pierdeau în contemplarea adâncurilor. Sa priveşti direct reflecţia unui lac adânc şi limpede este, evident, mult mai copleşitor şi periculos decât ce am făcut noi cu oglinda.

— Dar oare chiar coborau cu trupul? am întrebat.

— Vei rămâne surprins să vezi de ce sunt capabili oamenii, mai ales dacă-şi stăpânesc conştiinţa, mi-a răspuns el. Vechii vizionari erau aberanţI. În drumurile lor spre adâncuri, au descoperit minuni. Era o rutină pentru ei să găsească aliaţi.

Bineînţeles, ţi-ai dat seama până acum ca „adâncunle” sunt o figură de stil. Nu exista adâncuri, doar manevrarea conştiinţei. Totuşi, vechii vizionari nu şi-au dat seama de acest lucru.

I-am explicat lui don Juan ca, din ce-mi spusese despre experienţa sa cu aliatul, plus propria mea impresie subiectiva, când am simţit forţa aliatului în apă, am ajuns la concluzia că aliaţii sunt foarte agresivi.

— Nu chiar, a spus el. Nu pentru că nu ar avea destulă energie să fie agresivi, ci mai degrabă au o altfel de energie. Seamănă mai mult cu un curent electriC. În timp ce fiinţele organice seamănă mai mult cu valurile de căldura.

— Atunci de ce le-a urmărit atâta timp?

— Nu este nici un mister, mi-a răspuns. Frica animalică este cea care-i atrage cel mai mult; eliberează acel gen de energie care li se potriveşte. Emanaţiile din interiorul lor sunt aţâţate de frica animalică. Deoarece frica mea era iraţională, aliatul s-a simţit atras sau, mai degrabă, frica mea a agăţat aliatul şi nu i-a mai dat drumul.

A spus că vechii vizionari sunt cei care au descoperit că aliaţilor le place frica animalică mai mult decât orice. Ba chiar au ajuns până acolo încât au oferit-o special aliaţilor lor, speriind oamenii de moarte. Vechii vizionari erau convinşi că aliaţii aveau sentimente umane, dar noii vizionari vedeau altfel lucrurile. Vedeau ca aliaţii sunt atraşi de energia eliberată de emoţiile lor, iubirea este la fel de eficientă ca ura sau tristeţea.

Don Juan a adăugat ca, dacă ar fi nutrit iubire faţă de acel aliat, aliatul ar fi venit, oricum, după el, deşi urmărirea s-ar fi desfăşurat într-o alta atmosferă. L-am întrebai dacă aliatul nu l-ar mai fi urmării, dacă şi-ar fi slâpânit teama. A răspuns că slâpinirea fricii erau un truc al vechilor vizionari. Au învăţat s-o controleze până într-atât, încât puteau s-o eliminE. Îşi atrăgeau aliaţu cu propria lor leama şi, înlăturând-o treptat, ca mâncarea, îşi ţineau aliaţii sub control.

— Acei vizionari străvechi erau oameni înspăimântători, a continuat don Juan. Nu aş folosi timpul trecut – sunt înspâimântâtori chiar şi azi. Scopul lor este să domine, sa stăpânească totul.

— Chiar şi azi, don Juan? l-am întrebat eu, încercând să-1 fac să-mi explice mai departe.

A schimbat subiectul, spunând că ratase ocazia de a se speria peste măsură. A spus că, în mod sigur, felul în care acope-risem rama oglinzii cu smoala împiedicase scurgerea apei în spatele sticlei. Considera că fusese factorul decisiv care împiedicase aliatul să zdrobească oglinda.

— Păcat, a spus el. Poate că ai fi ajuns să-1 placi pe aliat. Apropo, nu era acelaşi cu cel care a venit cu o zi înainte. Cel de-al doilea îţi semăna perfect.

— Nu ai şi tu aliaţi, don Juan?

— După cum ştii, am aliaţii binefăcătorului meu, mi-a răspuns el. Nu pol spune că nutresc aceleaşi sentimente pentru ei ca binefăcătorul meu. Era un

om senin, dar pasional, care a renunţat cu dărnicie la tot ce poseda, inclusiv la energia sA. Îşi iubea aliaţii. Pentru el nu era nici o problemă să lase aliaţii să-i folosească energia şi să se materializeze. Era mai ales unul care putea chiar să ia o formă umană grotescă.

Don Juan a continuat, spunând că, deoarece nu era părtinitor faţă de aliaţi, nu-mi permisese să-i cunosc cu adevărat, cum făcuse binefăcătorul lui cu el, în timp ce se afla în convalescenţă, după rana de la piept. Totul a început de la gândul că binefăcătorul lui era un om ciudat. După ce de-abia scăpase din ghearele unui tiran josnic, don Juan bănuia că iar căzuse într-o cursă. Inienţiona sa aşteple câteva zile, să-şi recapete puterea şi apoi să fuga, când bătrânul nu era acasă. Dar bătrânul îi citise, probabil, gândurile, pentru ca, într-o zi, pe un ton confidenţial, i-a şoptit lui don Juan ca ar trebui să se înzdrăvenească mai repede, ca să scape amândoi de temnicerul şi torţionarul lor. Apoi, tremurând de frica şi neputinţă, bătrânul a deschis uşa şi a apărut în cameră un om monstruos, cu faţă de peşte, ca şi când ar fi tras cu urechea până atunci. Avea o culoare gri-verzuie, un singur ochi uriaş, care nu clipea şi era mare cât uşa. Don Juan mi-a declarat că a fost atât de surprins şi îngrozit, încât a leşinat şi i-a trebuit ani de zile să-şi revină.

— Aliaţii tăi îţi sunt folositori, don Juan? am întrebat.

— Este foarte greu de spus, a răspuns eL. Îmi iubesc aliaţii pe care mi i-a dat binefăcătorul meu. Sunt capabili să ofere o neţărmurita afecţiune. Dar, pentru mine, sunt de neînţeles. Mi-au fost daţi drept însoţitori, în caz că o să rămân vreodată singur în acea imensitate care constă din emanaţiile Vulturilor.

7. PUNCTUL DE ASAMBLARE.

Don Juan şi-a întrerupt explicarea măiestriei conştiinţei timp de câteva luni, după confruntarea mea cu aliaţiI. Într-o zi, a început din nou. Această revenire a fost declanşata de un eveniment ciudat.

Don Juan era în nordul Mexicului. Era târziu, după-amiazA. Îndată ce am ajuns în casa lui de acolo, m-a transpus în starea conştiinţei elevate. Mi-am amintit imediat ca don Juan se întorcea întotdeauna la Sonora, considerată un mijloc de reînnoire, îmi explicase că un nagual, în calitate de conducător cu responsabilităţi uriaşe, trebuie să aibă un punct fizic de referinţă, un loc în care să se producă o confluenţă de energii. Deşertul Sonora era pentru el un asemenea loc.

Când am intrat în starea de conştiinţa elevata, am observat ca mai era cineva care se ascundea în semiîntuneric, în casă. L-am întrebat pe don Juan

dacă Genaro era cu el. Mi-a răspuns că era singur, că-l remarcasem pe unul dintre aliaţi, cel care păzea casa.

Don Juan a făcut atunci un gest ciudat. S-a strâmbat, ca şi când ar fi fost surprins sau îngrozit. Deodată, a apărut forma înspăimântătoare la uşa camerei unde stăteam. Prezenţa străinului m-a spenat atât de tare, încât m-a apucat ameţealA. Înainte să-mi revin din spaima. Omul s-a năpustit asupra mea cu o ferocitate cumplită. Când m-a apucat de braţe, am tresărit de parcă m-ar fi curentat.

Am rămas mut de groază. Don Juan îmi zâmbea. Am mormăit am gemut, încercând să deschid gura, ca să strig după ajutor, şi am simţit din nou o tresărire şi mai mare.

Omul m-a strâns mai tare şi a încercat să mă trântească jos. Don Juan m-a îndemnat foarte liniştit să-mi revin, să nu lupt împotriva spaimei, ci să mă las în voia ei.

— Teme-te, fără să fii îngrozit, a spus el.

Don Juan a venit alături de mine şi, fără să intervină în lupta, mi-a şoptit la ureche că ar trebui să mă concentrez asupra punctului mijlociu al corpului meu.

Pe parcursul anilor, insistase să-mi măsor cu exactitate corpul şi să găsesc cu exactitate punctul de mijloc, atât în lungime, cât şi în lăţime. Spusese întotdeauna ca un asemenea punct este adevăratul centru al energiei pentru noi toţi.

De îndată ce mi-am concentrat atenţia asupra punctului de mijloc, omul mi-a dat drumuL. În momentul acela, mi-am dat seama că ceea ce luasem drept fiinţă umană era o aparenţĂ. În clipa în care şi-a pierdut forma umană pentru mine, aliatul a devenit un strop amorf de lumina opacă. A plecat de lângă mine. M-am luat după el, împins de o forţă uriaşa, care m-a făcut să urmăresc lumina opacă.

Don Juan m-a oprit. M-a condus cu blândeţe pe veranda casei şi m-a făcut să mă aşez pe o ladă solidă, pe care o folosea drept banca.

Eram profund tulburat de experienţă, dar şi mai tulburat de faptul că frica mea paralizanta dispăruse atât de repede şi complet.

Am discutat despre brusca mea schimbare. Don Juan a afirmat că nu era nimic ciudat în legătură cu această schimbare şi că teama nu exista atâta timp cât lumina conştiinţei a trecut dincolo de un anumit prag, în coconul omului.

Pe urmă, a începui să-mi explice. A conturat pe scurt adevărurile referitoare la conşUinţâ, despre care discutase: faptul că nu exista o lume obiectivă, doar un univers de câmpun energetice pe care vizionarii le numesc emanaţiile Vulturului. Ca fiinţele umane sunt alcătuite din emanaţiile Vulturului şi sunt în esenţă bule de energie luminoasa; fiecare dintre noi este învăluit într-un cocon care cuprinde o mică porţiune din aceste emanaţii. Această conştiinţă este realizată de presiunea constantă pe care emanaţiile din afara coconului, numite emanaţii libere, o exercită asupra celor din interiorul coconului. Această conştiinţă da naştere percepţiei, care se produce când emanaţiile din interiorul coconului se aliniază cu emanaţiile corespunzătoare din exteriorul lor.

— Următorul adevăr este acela că percepţia are loc, a continuat el, pentru ca în fiecare din noi exista un agent numit punct de asamblare, care selectează emanaţiile interne şi externe, în vederea alinierii. Alinierea pe care o percepem drept lume este produsul punctului specific în care punctul nostru de asamblare este localizat pe coconul nostru.

A repetat acest lucru de câteva ori, pentru a-mi lăsa timp să înţeleg. Apoi a spus că, pentru a corobora adevărurile despre conştiinţa, am nevoie de energie.

— Ţi-am spus, a continuat el, că legătura cu micii tirani ajută vizionarii să realizeze o manevra sofisticata: acea manevră consta în mutarea punctelor lor de asamblare.

A spus că, pentru ca eu să percep un aliat, mi-am mutat punctul de asamblare departe de poziţia sa obişnuită. Cu alte cuvinte, lumina conştiinţei mele se mulase dincolo de un anumit prag, anihilându-mi frica. Toate acestea s-au întâmplat pentru că aveam un surplus de energie.

Mai târziu, în noaptea aceea, după ce ne-am întors dintr-o excursie pe munţii din jur, care făcuse parte din învăţăturile sale pentru partea dreapta,

don Juan m-a pus din nou să mă transpun într-o stare de conştiinţă elevată, apoi şi-a continuat explicaţia.

Mi-a spus că, pentru a discuta despre natura punctului de asamblare, trebuia să înceapă cu o discuţie despre prima atenţie.

A spus că noii vizionari cercetau căile neobservate în care funcţionează prima atenţie şi, pe măsură ce încercau să le explice altora, au creat o ierarhie pentru adevăruri despre conşUinţâ. M-a asigurat că nu orice vizionar este dispus să dea explicaţii. De exemplu, binefăcătorului său, nagualul Julian, puţin îi pasa de explicaţii. Dar binefăcătorul nagualului Julian, nagualul Elias, pe care don Juan avusese norocul să-1 cunoască, era interesat de ele. Din explicaţiile îndelungi şi detaliate ale nagualului Elias, din cele laconice ale nagualului Julian şi din propriile sale lucruri vazufe, don Juan a ajuns să înţeleagă şi să coroboreze acele adevăruri.

Don Juan a spus ca prima noastră atenţie trebuie să scoată în evidenţă anumite emanaţii selectate din banda îngustă de emanaţii în care este localizată conştiinţa umană, pentru a aduce în prim plan lumea pe care o percepem. Emanaţiile înlăturate se afla încă la îndemâna noastră, dar rămân inactive, necunoscute nouă pe durata vieţii noastre.

Noii vizionari numesc emanaţiile scoase în evidenţă partea dreaptă, conştiinţa normala, lumea aceasta, cunoscutul, prima atenţie. Omul le numeşte realitate, raţionalitate, bun-simţ.

Emanaţiile scoase în evidenţă alcătuiesc o mare parte din conştiinţa omului, dar o foarte mică porţiune din specirul total de emanaţii sunt prezente în interiorul coconului unui om. Emanaţiile neluate în seamă din banda unui om sunt considerate un fel de preambul la necunoscut, necunoscutul în sine constând din totalul emanaţiilor care nu fac parte din banda umană şi nu sunt scoase niciodată în evidenţă. Vizionani le numesc conşumţa (ARLOS (WlA>\par stânga, nagualul, cealaltă lume, necunoscutul, cea de-a doua atenţie.

— Acest proces de scoatere în evidenţă a unor anumite emanaţii, a continuat don Juan, a fost descoperit şi practicat de vechii vizionari. Ei şi-au dat seama că un nagual sau o femeie nagual poate împinge aceasta scoatere în evidenţa dincolo de emanaţiile obişnuite şi o poate deplasa către cele învecinate. Această împingere este cunoscută drept lovitura nagualului.

Don Juan a spus că respectiva deplasare a fost utilizată de vechii vizionari în mod practic, pentru a-i ţine legaţi pe ucenicii lor Prin acea lovitură, şi-au făcut ucenicii să intre într-o stare de conştiinţă elevată, impresionanta. In

timp ce aceşua erau deosebit de supuşi, vechii vizionari i-au învăţat tehnici aberante, care i-au transformat în oameni siniştri, la fel ca profesorii lor.

Noii vizionari folosesc aceeaşi tehnică, dar, în loc s-o utilizeze în scopuri sordide, o folosesc pentru a-şi dirija ucenicii să înveţe despre posibilităţile omului.

Don Juan a explicat ca lovitura nagualului trebuie să fie dată într-un punct anume, în punctul de asamblare, care variază de la om la om. De asemenea, lovitura trebuie să fie dată de un nagual care vede. M-a asigurat că este la fel de inutil să ai puterea unui nagual, să nu vezi sau să vezi, dar să nu ai puterea unui naguaL. În ambele cazuri, se obţin drept rezultat simple lovituri. Un vizionar poate lovi în punctul exact la nesfârşit, fără să aibă puterea de a deplasa conşUinţâ, iar un nagual care nu vede nu va fi capabil să lovească în punctul exact.

A spus, de asemenea, ca vechii vizionari au descoperit că punctul de asamblare nu se afla în corpul fizic, ci în învelişul luminos, în coconul însuşi. Nagualul identifica acel punct prin intensitatea sa luminoasa şi mai mult îl împinge decât îl loveşte. Forţa împingerii creează o adâncitură în cocon şi este resimţita ca o lovitură în partea dreaptă a pieptului, o lovitură care-ţi taie răsuflarea.

— Există tipuri diferite de adâncituri? m-am interesat eu.

— Sunt numai două tipun, mi-a răspuns el. Unul este o con-cavitate, celalalt, o crăpătura; fiecare are alt efect. Concavitatea este o caracteristică temporară şi produce o deplasare temporară – dar crăpătura este o caracteristică profundă, permanentă a coconului şi produce o deplasare permanenta.

A explicat ca, în mod obişnuit, un cocon luminos întărit de autoreflecţie nu este deloc afectat de lovitura nagualului. Uneori, coconul omului este foarte uşor de îndoit şi cea mai mică forţă creează o adâncitură în formă de cupa, care este o treime din mărimea coconului; sau creează o crăpătură care se poate întinde pe lăţimea învelişului în formă de ou, sau pe lungimea lui, făcând coconul să pară încolăcit în jurul său.

Unele învelişuri luminoase, după ce a aparul adâncitură, revin instantaneu la forma lor iniţială, altele rămân aşa ore sau chiar zile în şir, abia după aceea îşi revin. Cu toate acestea, altele capăta o adâncitură care necesita alta lovitură din partea nagualului, într-o zonă învecinată, pentru a reda coconului luminos forma iniţială. Sunt foarte puţine cele care îşi păstrează

permanent adâncitură. Indiferent câte lovituri primesc de la un naguaL. Nu revin niciodată la forma lor de ou.

Don Juan spunea mai departe ca adâncitura acţionează asupra primei atenţii, deplasând lumina conştiinţei. Adâncitura presează emanaţiile înăuntrul învelişului luminos şi vizionarii văd cum prima atenţie se concentrează în altă parte, sub forţa acelei presiuni. Adâncitura, prin deplasarea emanaţiilor Vulturului în cocon, face ca lumina conştiinţei să cadă asupra altor emanaţii din porţiuni inaccesibile în mod obişnuit primei atenţii.

L-am întrebat dacă lumina conştiinţei este văzută numai la suprafaţa coconului luminos. Nu mi-a răspuns imediat. Mi s-a părul ca a câzul pe gândun. Mi-a răspuns după vreo zece minute. A spus că, în mod normal, lumina conştiinţei esie văzuta la suprafaţa coconului luluror fiinţelor senzitive. După ce omul îşi dezvolta atenţia, lumina conştiinţei dobândeşte profunzime. Cu alte cuvinte, este transmisa de la suprafaţa coconului la un număr de emanaţii din interiorul său.

— Vechii vizionari au ştiut ce au făcut, când s-au ocupat de conşUinţâ, a continuat el. Ei şi-au dat seama că, prin crearea unei adâncituri în coconul omului, puteau forţa lumina conştiinţei, deoarece ea luminează deja emanaţiile din interiorul coconului, răspândindu-se la cele învecinate.

— Faci ca totul să para o treaba fizica, am spus. Cum pol fi transformate adâncitunle în ceva care este doar o lumină?

— În mod inexplicabil, lumina este cea care creează o adâncitură în altă lumină, mi-a răspuns el. Greşeala ta este că rămâi în inventarul raţiunii. Raţiunea nu abordează omul ca pe o energie. Raţiunea se ocupa de instrumente care creează energie, dar nu a apărut niciodată, în mod serios, ideea că suntem mai buni decât instrumentele: suntem organisme care creează energie. Suntem o bulă de energie. Atunci nu este o exagerare faptul că o bulă de energie va crea o adâncitură în alta bula de energie.

A spus că lumina conştiinţei creata de adâncitură ar trebui să fie numită pe drept atenţie elevată temporară, deoarece scoate în evidenţă emanaţiile care sunt atât de apropiate de cele obişnuite, încât schimbarea este minimă. Totuşi, schimbarea generează o mai mare capacitate de înţelegere şi concentrare şi, mai presus de orice, o mai mare capacitate de a uita. Vizionarii ştiau exact cum să folosească această schimbare pe scara calităţii. Ei au văzut ca numai emanaţiile din jurul celor pe care le folosim zilnic devin brusc luminoase, după lovitura nagualului. Cele mai îndepărtate

rămân nemişcate, ceea ce înseamnă ca, în timp ce sunt într-o stare de atenţie elevată, fiinţele umane pot lucra ca şi când ar fi într-o lume a vieţii de zi cu zi. Necesitatea unui bărbat nagual şi a unei femei nagual a devenii esenţială pentru ei, pentru că starea durează doar atâta timp cât rămâne adâncitură, după care experienţele sunt uitate imediat.

— De ce trebuie să uiţi? l-am întrebat.

— Pentru ca emanaţiile cu o mai mare claritate încetează să fie scoase în evidenţă de îndată ce luptătorii nu mai sunt în starea de conştiinţă elevată, mi-a răspuns el. Fără acea scoatere în evidenţa, indiferent ce experimentează sau văd, dispare.

Don Juan a spus că una dintre sarcinile concepute de noii vizionari pentru discipolii lor constă în faptul că-i obligă să-şi amintească, adică să scoată din nou în evidenţă, mai târziu, acele emanaţii folosite în timpul stărilor de conşUinţâ elevata.

Mi-a reamintit că Genaro mi-a recomandat întotdeauna să învăţ să scriu cu vârful degetului, nu cu creionul, ca să nu strâng însemnări. Don Juan mi-a explicat ca Genaro a vrut, de fapt, să spună că, în timp ce mă aflu într-o stare de conştiinţă elevată, ar trebui să utilizez emanaţii nefolosite pentru stocarea dialogului şi a experienţei şi, într-o zi, să anulez totul, scoţând din nou în evidenţă emanaţiile care au fost folosite.

A continuat să explice că o stare de conştiinţa elevată este văzută nu numai ca o lumină care merge mai adânc înăuntrul formei ovoidale a fiinţei umane, ci şi ca o lumină mai intensă la suprafaţa coconului. Totuşi, ea nu este nimic în comparaţie cu lumina produsă de o stare de conştiinţă totală, care este văzută ca o izbucnire de incandescenţă în întregul ou luminos. Este o explozie de lumina de o asemenea magnitudine, încât marginile învelişului înaintează şi emanaţiile interioare se extind dincolo de orice limită.

— Acestea sunt cazuri speciale, don Juan?

— Bineînţeles. Ele li se întâmplă numai vizionarilor. Nici un alt om sau fiinţă nu se luminează aşa. Vizionarii care ating în mod deliberat conştiinţa totală merita sa fie văzuţi. Acesta este momentul când ard lâuntnc. Focul lăuntric îi consuma. In aceasta stare de conştiinţa deplină, ei fuzionează cu emanaţiile libere şi alunecă în eternitate.

După câteva zile de stat la Sonora, l-am dus înapoi pe don Juan în sudul Mexicului, unde locuia cu luptătorii săi.

Următoarea zi a fost caldă şi ceţoasă. Mă simţeam ameţit, tulburat. Pe la jumătatea după-amiezu se lăsase o linişte neplăcută în oraş. Don Juan şi cu mine stăteam pe scaune confortabile, în camera mare. I-am spus că viaţa la ţara, în Mexic, nu este pe gustul meu. Nu-mi plăcea senzaţia că liniştea din acel oraş era forţată. Singurul zgomot pe care-l auzeam erau glasurile copiilor, ţipând în depărtare. Nu am reuşit niciodată să aflu dacă ţipau din joacă sau urlau de durere.

— Când te afli aici, eşti întotdeauna într-o stare de conştiinţă elevată, a spus don Juan. Asta schimbă totul. Dar, indiferent ce ar fi, ar trebui să te obişnuieşti să trăieşti într-un oraş ca ăstA. Într-o zi, vei locui într-unui asemănător.

— De ce va trebui să locuiesc într-un oraş ca asta, don Juan?

— Ţi-am explicat că noii vizionari vor să fie liberi. Iar libertatea are cele mai devastatoare implicaţii. Printre aceste implicaţii se numără şi aceea ca luptătorii trebuie să caute schimbarea cu orice scop. Ai tendinţa să trăieşti aşa ca acum. Iţi stimulezi raţiunea trecând-o prin propriul inventar sau punând-o în opoziţie cu inventarele prietenilor. Aceste manevre îţi lasa foarte puţin timp să-ţi examinezi soarta. Va trebui să renunţi la toate acestea. La fel, dacă nu ai cunoaşte decât liniştea încremenită a acestui oraş, ar trebui să cauţi, mai devreme sau mai târziu, cealaltă faţă a monedei.

— Tu asta faci aici, don Juan?

— Cazul nostru este puţin diferit, pentru ca noi suntem la capătul drumului. Nu mai căutam nimic. Ceea ce facem aici, nu poate fi înţeles decât de un luptător. Ne petrecem zilele fără să facem nimic. Aşteptăm. Voi repeta neobosit acest lucru: ştim că aşteptam şi ştim ce aşteptăm. Aşteptăm libertatea!

Şi acum, că ştii asta, a adăugat el, zâmbind, sa revenim la discuţia noastră despre conştiinţa.

De obicei, când eram în camera aceea, nu eram întrerupţi niciodată de nimeni şi don Juan hotăra întotdeauna lungimea discuţiilor noastre. De data aceasta, a răsunat o bătaie politicoasă la uşă şi a apărut Genaro, care s-a aşezat lângă noi. Nu-l văzusem din ziua în care fugisem din casa lui în mare grabă. L-am îmbrăţişat.

— Genaro are ceva să-ţi spună, a zis don Juan. Ţi-am explicat că este stăpânul conştiinţei. Acum o să-ţi explic ce înseamnă. El poate să determine punctul de asamblare să se adâncească în ou, după ce punctul a fost deplasat din poziţia sa de lovitura nagualuluL.

Mi-a explicat ca Genaro mi-a împins punctul de asamblare de nenumărate ori, după ce am atins conştiinţa elevatĂ. În ziua în care ne-am dus la stâncă uriaşa să discutăm, Genaro a făcut ca punctul meu de asamblare să se deplaseze serios în partea stângă – de fapt, atât de serios, încât a fost puţin periculos.

Don Juan s-a oprit din vorba şi a părut gata să-i cedeze cu-vântul lui Genaro. A dat din cap, ca şi când ar fi vrut să-i facă semn lui Genaro să spună ceva. Acesta s-a ridicat şi a venit lângă mine.

— Flacăra este foarte importantă, mi-a zis el, blânD. Îţi aminţesti ziua în care te-am pus să te uiţi la reflecţia luminii pe o bucată de cuarţ, când stăteam pe stânca aceea mare?

Mi-am amintit, când l-am auzit pomenind de ea.

În ziua aceea, după ce don Juan a tăcut, Genaro a arătat refracţia luminii în timp ce aceasta trecea prinU"-o bucată de cuarţ lustruit, pe care o scosese din buzunar şi o pusese pe stânca

__ turtită. Strălucirea cuarţului mi-a atras imediat atenţia. Pe urma, m-am trezit întins pe stâncă, în timp ce don Juan stătea lângă mine şi mă privea îngrijorat.

Mă pregăteam să-i spun lui Genaro ce-mi amintisem, când a început deodată să vorbească. Mi-a şoptit la ureche şi a făcut semn spre una din cele două lămpi cu petrol din cameră.

— Uită-te la flacără, mi-a spus el. Nu are nici un pic de căldură. Flacăra pură te poate duce în adâncurile necunoscutului.

În timp ce vorbea, am început să simt o presiune ciudată; era o greutate fizicĂ. Îmi ţiuiau urechile; punctul acela mă orbea, încât de-abia mai distingeam mobila. Parcă-mi pierdusem vederea. Deşi aveam ochii deschişi, nu vedeam intensitatea luminii lămpii cu petrol. Totul în jurul meu era întunecai. Sclipiri fosforescente luminau bezna. Apoi, la fel de repede cum dispăruse, mi-a revenit vederea.

Nu-mi dădeam seama unde eram. Mi se părea că plutesc într-un balon. Eram singur. Mi-era frică şi raţiunea se grăbise să construiască o explicaţie care mi se părea logică în momentul acela: Genaro mă hipnotizase, folosindu-se de flacăra lămpii cu petrol. Mă simţeam aproape satisfăcut. Pluteam în linişte, încer-când să nu mă îngrijorez. Credeam că un mod de a evita îngrijorărea era sa mă concentrez asupra etapelor prin care va trebui să trec la trezire.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că nu eram eu însumi Nu puteam să mă uit la nimic, pentru că nu aveam cu ce. Când am încercat să-mi examinez corpul, mi-am dat seama ca de-abia eram conştient, şi totuşi era ca şi când aş fi privii în spaţiul infuiii. Erau nori amenințători de lumina strălucitoare şi mase de întuneric, totul fiind în mişcare. Am văzut clar o undă sclipitoare care venea spre mine, ca un enorm val molcom de ocean. Am ştiut atunci că eram ca o baliza plutind în spaţiu şi ca valul o sa mă ia şi o să mă ducă mai departe. Am acceptat acest fapt ca pe ceva inevitabil. Dar exact înainte să mă lovească, s-a întâmplat ceva complet neaşieaptal: o rafala de vânt m-a zburai din calea valului.

Forţa vântului m-a dus cu o viteză uluitoare. Am trecut prin-tr-un tunel imens de lumini intens colorate. Mi s-a tulburat complet vederea şi apoi am simţit că mă trezeam, că visasem. Fusese un vis hipnotic, indus de GenarO. În următoarea clipă, eram în cameră, cu don Juan şi Genaro.

A doua zi am dormit aproape tot timpul. Târziu, după-amiaza, don Juan şi cu mine am reluat discuţiile. Genaro fusese mai devreme, dar refuzase să spună ceva despre experienţa mea.

— Genaro ţi-a împins din nou punctul de asamblare noaptea trecută, a spus don Juan. Dar poate că a făcut-o cu prea multă foiţi.

I-am povestit nerăbdător lui don Juan ce văzusem, la care el a zâmbit, vădit plictisit

— Punctul tău de asamblare s-a deplasat din poziţia normală, a spus el. Şi acest fapt te-a făcut să percepi emanaţiile care nu se percep în mod obişnuit. Pare o nunica toată. Nu? Cu toate acestea, este o realizare supremă, pe care noii vizionari se străduiesc s-o elucideze.

Mi-a explicat că fiinţele umane aleg în repelale rânduri aceleaşi emanaţii pentru percepţie, din două motive. Primul şi cel mai important este acela că am fosi învăţaţi că acele emanaţii sunt perceptibile, iar al doilea că punctele noastre de asamblare selectează şi prepară acele emanaţn pentru a fi folosite.

— Fiecare fiinţă umană are un punci de asamblare, a continuat el, care selectează emanaţii, pentru a le scoale în evidenţa. Vizionarii pol vedea dacă fiinţele receptive la senzaţii împărtăşesc aceeaşi viziune asupra lumii, văzând dacă emanaţiile selectate de punctele lor de asamblare sunt aceleaşi.

A afirmat că una dintre cele mai importante realizân pentru noii vizionari a fost să descopere că locul în care se găseşte punctul pe coconul tuturor fiinţelor vii nu este o caracteristica permanenta, ci se fixează acolo din

obişnuinţa. Aşa se explica accentul deosebit pus de noii vizionari pe noi acţiuni, noi practici. Doresc cu disperare să ajungă la noi utilizări, la noi obiceiuri.

— Lovitura nagualului are mare importanţa, a continuat el, pentru ca ea face punctul să se mişte, li modifică locul. Uneori, ea creează chiar o crăpătură permanentă. Punctul de asamblare este dislocat complet, şi conştiinţa se schimbă radical. Dar o problema de şi mai mare importanţă este înţelegerea corespunzătoare a adevărurilor despre conştiinţă, pentru a ne da seama că punctul poate fi deplasat din intenor. Din păcate însă, fiinţele umane pierd întotdeauna pentru că n-o fac. Pur şi simplu, nu-şi cunosc posibilităţile.

— Cum se poate realiza acea schimbare din interior? m-am interesat.

— Noii vizionari spun că acea realizare este chiar tehnica, a spus el. Afirmă că, mai întâi, trebuie să-ţi dai seama că lumea pe care o percepem este rezultatul faptului că punctele noastre de asamblare se afla într-un anumit loc pe cocon. De îndată ce se înţelege acest lucru, punctul de asamblare se poate deplasa aproape după cum dorim, ca urmare a noilor obiceiuri.

Nu prea am priceput ce înţelegea prin obiceiuri şi l-am rugat să mă lămurească.

— Punctul de asamblare al omului apare în jurul unei zone definite a coconului, pentru că îl comandă Vulturul, a spus el. Dar locul exact este determinat, de obicei, de acte repetate. Mai întâi, învăţăm că se poale afla acolo şi apoi îl comandam chiar noi să fie acolo. Comanda noastră devine comanda Vulturului şi acel punct este fixat în locul respectiv. Gândeşte-te cu multă grijă t următorul lucru: comanda noastră devine comanda Vulturului. Vechii vizionari au plătit scump pentru această descoperire. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect.

Mi-a spus din nou ca vechii vizionan se concentraseră exclusiv să creeze mii de tehnici complexe de vrăjitorie. Dar nu şi-au dat seama niciodată că dispozitivele lor sofisticate, oricât ar fi fost de bizare, nu erau altceva decât nişte mijloace menite să distrugă fixarea punctelor lor de asamblare şi să le facă să se deplaseze. L-am rugat să-mi explice ce spusese.

— Ţi-am explicat că vrăjitoria este ca şi când ai intra pe o stradă înfundată, mi-a răspuns el. Vreau să spun că practicile vrăjitoreşti nu au nici o valoare intrinsecă. Valoarea lor este indirecta, pentru ca adevărata lor

funcţie este aceea de a face punctul de asamblare să se deplaseze, determinând atenţia prima să-şi anuleze controlul asupra acelui punct.

Noii vizionari şi-au dat seama de adevăratul rol jucat de acele practici vrăjitoreşti şi au hotărât să treacă direct la deplasarea punctelor lor de asamblare, evitând ritualuri şi incantaţii fără rost. Ritualurile şi incantaţiile sunt necesare totuşi la un moment dat în viaţa fiecărui luptător. Te-am iniţiat personal în ţoale genurile de proceduri vrăjitoreşti, dar numai ca să-ţi distrag prima atenţie de la forţa de cufundare în gânduri, care îţi ţine punctul de asamblare fixat rigid.

A adăugat ca împletirea obsesivă a primei atenţii cu cufundarea în gânduri sau raţiunea este o puternică forţă liant şi ca acele ntualuri, datorită faptului că au un caracter repetitiv, forţează prima atenţie să elibereze energie din contemplarea inventarului. Ca urmare, punctul de asamblare îşi pierde rigiditatea.

— Ce se întâmpla cu cei ale căror puncte de asamblare îşi pierd rigiditatea? m-am interesat eu.

— Dacă nu sunt luptători, a spus el, zâmbind, cred că şi-au pierdut minţile. Aşa cum ai crezut şi tu, odată, că înnebuneşti.

Daca sunt luptători, ştiu că au înnebunit, dar aşteaptă răbdători. Vezi, să fii sănătos fizic şi psihic înseamnă să ai un punct de asamblare nemişcat. Când se deplasează, înseamnă practic ca nu mai eşti în minţile tale.

A spus că luptătorii ale căror puncte de asamblare s-au deplasat au două opţiuni. Una este aceea să admită că sunt bolnavi şi să se poarte anormal, reacţionând emoţional la lumile ciudate la care sunt obligaţi să fie martori de către forţa de deplasare; iar alta este să rămână impasibili, neafectaţi, ştiind că punctul de asamblare revine întotdeauna la poziţia sa iniţiala.

— Şi dacă punctul de asamblare nu revine la poziţia sa iniţială? am întrebat

— Atunci, acei oameni sunt pierduţi, a spus el. Fie sunt nebuni incurabili, pentru ca punctele lor de asamblare nu vor mai putea niciodată să asambleze lumea aşa cum o ştim, fie sunt vizionari unici, care şi-au început mişcarea către necunoscut

— Ce determină dacă sunt una sau alta?

— Energia! Impecabilitaiea! Luptătorii impecabili nu-şi pierd firea. Rămân neatinşi. Ţi-am spus de multe ori ca luptătorii impecabili pot vedea lumi înspăimântătoare fără să fie afectaţI. În cupa imediat următoare ei sunt capabili să spună o glumă, să râdă cu prietenii lor, cu străinii.

I-am explicat atunci ceea ce îi spusesem de multe ori, anume ca ceea ce mă făcea să cred că sunt bolnav erau nişte experienţe senzoriale dezbinâloare, pe care le avusesem ca urmare a ingerării unor plante halucinogene. Am trecut prin stări de tulburări spaţiale şi temporale, cu neplăcute pierderi de concentrare, viziuni şi halucinaţii de locuri şi oameni la care mă zgâiam de parcă ar fi existat cu adevărat. Nu puteam să nu mă gândesc că-mi pierd minţile.

— Conform canoanelor obişnuitE. Îţi pierdeai, într-adevăr, minţile, a spus el. DaR. Din punctul de vedere al vizionarilor, nu era o mare pierdere. Pentru un vizionar, mintea nu este altceva decât auioreflecţia inventarului unui om. Daca pierzi acea autore-flecţie, dar nu şi baza, trăieşti, practic, o viaţă infinit mai puternică decât dacă ai fi păstrat-o.

Mi-a spus că partea mea negativa era reacţia emoţionala, care mă împiedica să-mi dau seama că ciudăţenia experienţelor mele senzoriale era determinată de profunzimea la care se deplasase punctul meu de asamblare în banda emanaţiilor umane.

I-am spus ca nu înţelegeam ce-mi explica, pentru ca acea configuraţie pe care o numise banda emanaţiilor umane era ceva de neînţeles pentru mine. Mi-o imaginasem ca pe un fel de funda pe suprafaţa unei mingii.

Mi-a răspuns că mă induce în eroare faptul că o numise bandă. De aceea va folosi o analogie pentru a ilustra la ce se referă. Mi-a explicat ca forma luminoasa a omului este ca un burduf de brânză în care se injectează brânza mai închisă la culoare. S-a uitat la mine şi a pufnit în ris. Ştia că nu-mi place brânza.

A făcut o schemă pe o tăbliţă. A desenat o formă ovoidala şi a împărţit-o în patru secţiuni longitudinale, spunând că va şterge imedial liniile de diviziune, pentru că le desenase numai ca să am idee unde se afla banda pe coconul omului. Apoi a desenat o bandă mai groasă la linia de demarcaţie dintre prima şi a doua secţiune şi a şlers liniile de diviziune. Mi-a explicat că banda era ca o brânză Cheddar, introdusa într-un un burduf de brânza.

— Daca burduful ar fi transparent, a continuat el, ai avea o copie perfecta a coconului unui om. Brânza Cheddar se râspân-deşle pesie lot în burduf, dintr-o parte într-alta.

Punctul de asamblare al omului se afla sus, la trei pătrimi distanţă spre partea superioară a oului, pe suprafaţa coconului. Când un nagual apasă asupra acelui punct de luminozitate ntensa, punctul se deplasează în brânza Cheddar. Conştiinţa elevata vine când lumina intensa a punctului de

asamblare luminează emanaţiile latente din interioruJ brânzei Cheddar. Când vezr lumina punctului de asamblare mişcându-se în acel disc, ai senzaţia că se deplasează spre partea stângă a suprafeţei coconului.

A repetat această analogie de trei sau patru ori, dar tot n-am înţeles, şi a trebuit să-şi continue explicaţiile. A spus că transparenţa oului luminos da impresia unei mişcări spre stânga când, de fapt, fiecare mişcare a punctului de asamblare este în adân-cime, în centrul punctului luminos, de-a lungul grosimii benzii omului.

Am remarcat că, din ceea ce spunea, ar rezulta că vizionarii ar putea să vadă punctul de asamblare mişcându-se, dacă şi-ar folosi ochii.

— Omul nu este o necunoscută, a spus el. Luminozitatea omului poate fi văzută aproape, ca şi când te-ai uita cu ochiul liber.

Mi-a explicat apoi ca vechii vizionari văzuseră mişcarea punctului de asamblare, dar nu le trecuse niciodată prin minte că era o mişcare de profunzime; în schimb, şi-au urmat vederea şi au încetăţenit expresia „deplasare la stânga", pe care noii vizionări au reţinut-o, deşi ştiau că este o greşeală s-o numeşti aşa.

A spus, de asemenea, ca, pe parcursul activităţii mele cu eL. Făcuse punctul meu de asamblare să se deplaseze de nenumărate ori, aşa cum se întâmplase chiar în clipa de faţă. Deoarece deplasarea punctului de asamblare era întotdeauna în profunzime, nu mi-am pierdut niciodată sensul identităţii, în ciuda faptului ca am folosit mereu emanaţu pe care nu le mai folosisem niciodată.

— Când nagualul împinge punctul acela, a continuat el, punctul se termină în orice loc de-a lungul benzii omului, dar nu contează unde, pentru ca, indiferent unde s-ar termina, este întotdeauna teren virgin.

Marea încercare inventata de noii vizionari pentru ucenicii or luptători este aceea a călătoriei înapoi, pe care o fac punctele ior de asamblare sub influenţa nagualului. Aceasta retragere, când este completa, se numeşte recâştigarea totalităţii Eului.

A continuat spunând că motivul de discordie al noilor vizionări era acela ca, pe parcursul evoluţiei noastre, de îndată ce lumina conştiinţei se concentrează asupra benzii de emanaţii a omului şi selectează o parte din ele, pentru a le scoate în evidenta, ea intră într-un cerc vicios. Cu cât scoate mai mult în evidenţă anumite emanaţii, cu atât mai stabil este punctul de asamblare. Se poate spune deci ca acea comanda a noastră devine comanda Vulturului. Este de la sine înţeles că, atunci când conştiinţa noastră

evoluează în atenţie primă, comanda este atât de puternica, încât este un adevărat triumf să spargi cercul şi să deplasezi punctul de asamblare.

Don Juan a spus că punctul de asamblare este, de asemenea, răspunzător de faptul că face atenţia primă să perceapă în termeni de ciorchini. Un exemplu de ciorchine de emanaţii scoase ki evidenţă este corpul omenesc, perceput ca atare. Cealaltă parte a fiinţei noastre totale, coconul nostru luminos, nu este scos niciodată în evidenţă şi este sortit uitării; pentru că efectul punctului de asamblare nu este numai acela că ne face să percepem norchinii de emanaţii, ci şi faptul că ne face să nu luăm în seama emanaţiile.

Când am insistat să-mi dea o explicaţie a ciorchinilor, mi-a <pus ca punclul de asamblare radiază o lumină care grupează mănunchiuri de emanaţii încastrate. Aceste mănunchiuri se aliniază apoi cu emanaţiile libere. Ciorchinii se formează chiar şi: ind vizionarii au de-a face cu emanaţii care nu se folosesc niciodată. Ori de câle on sunt scoase în evidenţă, le percepem la fel: um percepem ciorchinii primei atenţii.

C ARLOS CASTANEDA

— Unul dintre cele mai importante momente pentru noii vizionari, a continuat el, a fost când au descoperit că necunoscutul constă doar din emanaţiile înlăturate de prima atenţie. Este o problemă uriaşă, dar în care se pot produce ciorchini. Necunoscutul, pe de altă parte, este o eternitate în care punctul nostru de asamblare nu poate grupa nimic în ciorchini.

Mi-a explicat ca punctul de asamblare este ca un magnet luminos care atrage emanaţiile şi le grupează oriunde se deplasează în limitele benzii de emanaţii ale unui om. Această deşcoperire a reprezentat gloria noilor vizionari, pentru că punea necunoscutul într-o nouă lumină. Noii vizionari au observat că unele viziuni obsesive ale vizionarilor, cele care erau aproape imposibil de conceput, au coincis cu o mutare a punctului de asamblare în zona benzii umane, care este diametral opusă localizării sale obişnuite.

— Acelea erau viziuni ale părţii întunecate a omului, a spus el.

— De ce o numeşti partea întunecata a omului? l-am întrebat.

— Pentru că este sumbră şi râu prevestitoare. Nu este numai necunoscutul, ci intervine şi problema cui-îi pasâ-sâ-l-cunoascâ.

— Cum rămâne cu emanaţiile care sunt în interiorul coconului, dar în afara limitelor benzii umane? Pot fi percepute?

— Da, dar în moduri de nedescris, a spus el. Nu sunt necunoscutul uman, ca în cazul emanaţiilor nefolosite din banda umana, ci necunoscutul aproape incomensurabil, în care caracteristicile umane nu apar absolut deloc. Este cu

adevărat o zonă atât de vasta, încât le-ar veni greu s-o descrie chiar şi celor mai buni vizionari.

Am insistat din nou, susţinând că misterul se afla, evident în noi. ' -

— Misterul este în afara noastră, a spus eL. Înăuntrul nostru sunt doar emanaţiile care încearcă să spargă coconul. Iar acest fapt ne abate într-un fel sau altul din calea noastră, indifereal dacă suntem oameni obişnuiţi sau luptători. Doar noii vizionari îl pătrund. Se străduiesc să-1 vadă. Şi, prin intermediul schimbărilor punctelor lor de asamblare, ajung să-şi dea seama că misterul este perceput. Nu este atât ceea ce percepem noi, ci ceea ce ne fac să percepem.

Ţi-am spus că noii vizionari cred că simţurile noastre sunt capabile să detecteze orice. Cred acest lucru, deoarece văd ca poziţia punctului de asamblare este cea care dictează ce să perceapă simţurile.

Dacă punctul de asamblare aliniază emanaţii în interiorul coconului, într-o poziţie diferită de cea normală, simţurile umane percep în moduri de neconceput.

8. POZIŢIA PUNCTULUI DE ASAMBLARE.

Data următoare, don Juan şi-a reluat explicarea măiestriei conştiinţei, când ne-am aflat din nou în casa lui din sudul Mexicului. Casa aceea era, practic, proprietatea tuturor membrilor nagual, dar Silvio Manuel era cel care trecea drept proprietar şi toată lumea îi spunea casa lui don Silvio Manuel, deşi eu, dintr-un motiv inexplicabil, mă obişnuisem să-i spun casa lui don Juan.

Don Juan, Genaro şi cu mine ne-am întors după o excursie pe munţI. În ziua aceea, în timp ce ne relaxam după lunga călătorie şi savuram un prânz târziu, l-am întrebat pe don Juan care este motivul acestei curioase şiretenii. M-a asigurai că nu era vorba de nici o şiretenie şi că a o numi casa lui Silvio Manuel era un exerciţiu în arta stalkinguiui, care trebuia făcut de toţi membrii partidului nagualilor, chiar şi în inlimitatea gândurilor lor. Pentru cei care insistau să considere această casă în alţi termeni, era egal cu trădarea legăturilor lor cu partidul nagualilor.

Am protestat, spunând ca mie nu mi-a spus niciodată asta. Nu voiam să creez disensiuni cu obiceiurile mele.

— Nu te îngrijora, mi-a spus el, zâmbind şi bâlându-mă pe spate. Poţi să-i spui cum vrei acestei case. Nagual este cel care jit aulorilate. Femeia nagual, de exemplu, o numeşte casa umbrelor…

Conversaţia noaslrâ a fost întreruptă şi nu l-am văzut până când nu m-a chemat să vin în curtea din spate, peste câteva ore.

El şi Genaro se plimbau în capătul opus al coridoruluI. Îi vedeam cum dau din mâini, în ceea ce părea a fi o conversaţie animata.

Era o zi senina, însorită. Soarele după-amiezii batea direct în nişte ghivece cu flori care atâmau de jgheaburile acoperişului, în jurul coridorului, şi îşi aruncau umbrele pe zidurile de nord şi est ale curţii. Combinaţia luminii intense galbene a soarelui, cu umbrele mari, negre ale ghivecelor, încântătoarele şi delicatele umbre ale plantelor care creşteau în ele erau uluitoare. Cineva cu simţul echilibrului şi al ordinii îngrijise acele plante, pentru a crea un asemenea efect încântâlor.

— Femeia nagual a făcut asta, a spus don Juan, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. După-amiaza, ea priveşte la acesle umbre.

Faptul că se uita la umbre după-amiază a avut un efect devastator asupra mea. Lumina galbena, intensă de la ora aceea, liniştea oraşului şi afecţiunea pe care o nutream pentru femeia nagual mi-au adus pentru o clipă în minte toată singurătatea drumului nesfârşit al luptătorilor.

Don Juan definise scopul acelui drum când îmi spusese că noii vizionari luptă pentru libertatea totală, că urmăresc eliberărea finală, care vine când ating conştiinţa totală. Am înţeles foarte clar, în timp ce mă uitam la umbrele de pe perete, ce a însemnat pentru femeia nagual când a spus că citirea poeziilor cu glas tare era singura eliberare pe care o resimţea spiritul ei.

Îmi amintesc că-mi citise cu o zi înainte, acolo, în curte, dar nu prea îi dădusem importanţa. Era o poezie de Juan Ramon Jimenez, „Hora Immensa" care, din câre mi-a spus, simboliza pentru ea singurătatea luptătorilor care trăiesc pentru a obţine libertatea totală.

Doar un clopoţel şi o pasăre întrerup nemişcarea…

Se pare că cele două vorbesc cu soarele care apune. Linişte colorată în auriu, după-amiaza este alcătuită din cristale.

O puritate rătăcitoare face copacii răcoroşi să se unduiască, iar dincolo de aceştia, un râu transparent visează că păşeşte peste perie, se eliberează şi curge spre eternitate. Don Juan şi Genaro au venit lângă mine şi m-au privit surprinşi.

— Ce facem noi, de fapt, don Juan? l-am întrebat. Este posibil ca luptătorii să nu facă altceva decât să se pregătească pentru moarte?

— Nici vorbă, a spus el, bătându-mă încet pe umăr. Luptătorii se pregătesc să fie conştienţi şi ating conştiinţa totală numai când nu se mai cred importanţi. Doar atunci când sunt nimic, devin totul.

Am rămas tăcuţi un timp. Apoi, don Juan m-a întrebat dacă îmi era milă de mine. Nu i-am răspuns, pentru că nu eram sigur.

— Nu-ţi pare râu ca eşu aici, nu? m-a întrebat don Juan, schiţând un zâmbet.

— Bineînţeles că nu-i pare, l-a asigurai Genaro.

Pe urmă, l-a cuprins îndoiala. S-a scărpinat în cap, după care s-a uitat la mine, arcuind din sprâncene.

— Sau poate că-ţi parE. La spune!

— Nu-i pare.

De data aceasta, don Juan a fost cel care l-a asigurai pe Genaro, după care a făcut aceleaşi gesturi: s-a scărpinat în cap, a ridicat din sprâncene.

— Sau poate că-ţi pare, a zis el. Ia spune!

— Nu-i pare! a exclamat Genaro şi au izbucnit amândoi în-: r-un ris nestăpânit.

După ce s-au liniştii, don Juan a spus că importanţa de sine este forţa care declanşează orice criza de melancolie. A adăugat că luptătorii aveau dreptul să aibă stări profunde de tristeţe, dar că tristeţea există doar ca să-i facă să râdă.

— Genaro vrea să-ţi arate ceva mai palpitant decât toată auto-compâtimirea pe care poţi s-o acumulezi, a continuat don Juan. Este în legătură cu poziţia punctului de asamblare.

Genaro a început imediat să se plimbe pe coridor, ar-cuindu-şi spatele şi ridicându-şi coapsele la piept.

— Nagualul Julian i-a arătat cum să meargă aşa, a şoptit don Juan. Se numeşte ţinuta puterii. Genaro ştie diverse ţinute ale puterii. Priveşte-I atent.

Mişcările Iui Genaro aveau, într-adevăr, o putere hipnotică. M-am pomenit urmărindu-i mersul, mai întâi cu ochii şi apoi, irezistibil, cu picioarele. I-am imitat ţinuta. Am mers din nou în jurul curţii şi ne am oprit.

În timp ce mergeam, observasem extraordinara luciditate pe care mi-o aducea fiecare pas. Când ne-am oprit, aveam toate simţurile ascuţite. Puteam auzi fiecare sunet. Simţeam fiecare schimbare în lumina sau umbrele din jurul meu. Trebuia să fac ceva, Mă simţeam extraordinar de agresiv, de îndrăzneŢ. În momentul acela, am văzut o întindere enormă de pământ în faţa mea, iar în spate am văzut o pădure. Copaci uriaşi stâleau aliniaţi ca un zid. Pădurea era întunecată şi verde; câmpia era însontâ şi galbenă.

Respiram profund, accelerat, dar nu anormal. Totuşi, ritmul respiraţiei mele era cel care-mi dădea aripI. Îmi venea sa zbor, sau poate corpul meu voia, dar exact când mă pregăteam să mă desprind, m-a oprit ceva.

Don Juan şi Genaro veniseră brusc lângă mine. Am mers pe coridor, cu Genaro la dreapta mea. M-a împins cu umărul. Am simţii greutatea corpului sau asupra mea. M-a îndrumat la dreapta şi am pornit spre zidul de est al curţii. Preţ de o clipa, am avut ciudata impresie ca o să trecem prin zid. Ba chiar m-am şi pregătit pentru impact, dar ne-am oprit chiar în faţa lui.

În timp ce faţa mea era lângă zid, m-au studiat amândoi cu mare atenţie. Ştiam ce căutau; voiau să se asigure că mi-am schimbat punctul de asamblare. Ştiam că aşa se întâmplase, pentru că mi se schimbase starea de spirit. Iar ei ştiau asta, evident. M-au luat încet de braţe şi au mers în linişte cu mine în capătul celălalt al coridorului, spre un coridor întunecat, îngust, care lega curtea de restul casei. Ne-am oprit acolo. Don Juan şi Genaro s-au îndepărtat câţiva paşi de mine.

Am fost lăsat cu faţa la una din laturile casei care era învăluită în umbre. Mă uitam la o cameră goală, întunecată şi aveam senzaţia unei oboseli fizice. Mă simţeam leneş, indiferent, deşi eram cuprins de o forţă spirituala. Mi-am dat seama atunci că pierdusem ceva. Nu mai aveam pic de forţă. De-abia mă mai ţineam pe picioarE. În cele din urmă, mi-au cedat genunchii, m-am aşezat şi apoi m-am întins pe o partE. În timp ce stăteam acolo, am nulrit cele mai împlinite şi minunate gânduri de iubire faţă de Dumnezeu, de bunătate.

Apoi, deodată, m-am trezit în faţa altarului principal al unei biserici. Basoreliefurile acoperite cu frunze de aur sclipeau în lumina a mii de luminări. Am văzut figuri întunecate de bărbaţi şi femei purtând o cruce enormă, aşezata pe un palanchin uriaş.

M-am dat la o parte din calea lor şi am ieşit din biserică. Am văzut o mulţime de oameni, o mare de lumânări înaintând spre mine. Radiam de fericire. Am alergat să le ies în întâmpinare. Forţa mea motrice era o iubire profundă. Voiam să fiu cu ei, să mă rog lui Dumnezeu. Eram la numai câţiva metri de masa de oameni, când m-a îndepărtat ceva.

În clipa următoare, m-am trezit lângă don Juan şi Genaro. Mă flancau în timp ce mergeam leneş în jurul curţii.

În timpul prânzului, a doua zi, don Juan a spus ca Genaro împinsese punctul meu de asamblare prin forţa lui şi că putuse să facă acest lucru pentru că fusesem într-o stare de linişte interioară. Mi-a explicat ca punctul

de articulaţie a tot ce fac vizionarii este ceva despre care discutase din ziua în care ne cunoscusem: şi anume, oprirea dialogului interior. A subliniat în repetate rân-duri că dialogul interior este ceea ce ţine punctul de asamblare în poziţia sa iniţială.

— De îndată ce se atinge starea de linişte, este posibil orice, a zis el.

L-am spus că eram conştient de faptul că, în general, încetasem sa vorbesc cu mine însumi, dar nu ştiam cum o făcusem. Dacă mi s-ar cere să explic procedura, n-aş şti ce să spun.

— Explicaţia este simplitatea în sine, a spus el. Ai făcut-o prin voinţa ta şi, în felul acesta, ai pus bazele unei noi intenţii, unei noi comenzi. Apoi, comanda ta a devenit comanda Vulturului.

Acesta este unul dintre cele mai extraordinare lucruri deşcoperite de noii vizionari: faptul că aceasta comanda a noastră se poate transforma în comanda Vulturului. Dialogul interior se opreşte în acelaşi fel cum începe: printr-un act de voinţă. La urma urmei, suntem obligaţi să începem să vorbim cu noi înşine de către cei care ne învaţă. In procesul învăţării, ei îşi angajează propria voinţă, iar noi ne-o angajăm pe a noastră, fără să ştim.

Nici unii, nici alţiI. În timp ce învăţam sa vorbim cu noi înşine, învăţam să manevrăm voinţa. Ne îndemnam să vorbim cu noi înşine. Pentru a nu mai vorbi, folosim exact aceeaşi metodă: folosim voinţa şi intenţia.

Am rămas tăcuţi timp de câteva minute. L-am întrebat la cine se referea când a spus că avem profesori care ne învaţă să vorbim cu noi înşine.

— Mă refeream la ce se întâmpla cu fiinţele umane în copilărie, mi-a răspuns el. Când sunt învăţate de toţi din jurul lor să repete un dialog nesfârşit despre ei înşişi. Dialogul se interiorizează şi numai aceasta forţa ţine fixat punctul de asamblare.

Noii vizionari spun că toţi copiii au sule de profesori care îi învaţa unde anume să-şi plaseze punctul lor de asamblare.

A spus că vizionarii vâdf ca, la început, copiii nu au un punct fix de asamblare. Emanaţiile lor sunt în mare fierbere, iar punctul de asamblare se deplasează peste lot în banda umană, con-ferindu-le copiilor o mare capacitate de a-şi concentra emanaţiile care, mai târziu, vor fi complel nebâgale în seamă. Apoi, pe mâ-surâ ce cresc, cei mai în vârstă din jurul lor, prin forţa considerabilă pe care o au asupra lor, forţează punctele de asamblare ale copiilor să se stabilizeze, prin intermediul unui dialog interior din ce în ce mai complex. Dialogul interior este un proces care întăreşte

constant poziţia punctului de asamblare, pentru ca poziţia esle arbitrară şi este nevoie de înlâriri permanente.

— Toluşi, mulţi copii văd, a continuat el. Majoritaiea celor care văd sânl consideraţi ciudaţi şi se fac ţoale eforturile pentru a fi îndreptaţi, pentru a li se solidifica poziţia punctelor de asamblare.

— Ar fi posibil să încurajezi copiii să-şi menţină punctele de asamblare într-o stare mai fluidă? m-am interesai eu.

— Numai dacă iraiesc pnntre noii vizionari, a spus el. Altfel, s-ar încurca, cum au păţit vechii vizionari, în labirintul părţii tăcute a omului. Şi, te rog să mă crezi, esle mai rau decât să fii prins în ghearele raţiunii.

Don Juan a continuat să-şi exprime profunda admiraţie fata de capacitatea umană de a ordona haosul emanaţiilor Vulturului. A susţinut că fiecare dintre noi, în felul lui, este un magician iscusit şi ca magia noastră constă în aceea că ne menţinem punctul de asamblare în stare fixa.

— Forţa emanaţiilor, în general, a continuat el, face ca punctul nostru de asamblare sa selecteze anumite emanaţii şi sa le adune pentru aliniere şi percepţie. Aceasta este comanda Vulturului, dar toate înţelesurile pe care Ie dam percepţiilor este comanda noastră, talentul nostru magic.

A spus că, în lumina celor explicate, ceea ce m-a pus să fac Genaro ziua trecută a fost ceva extraordinar de complex, şi totuşi foarte simplu. A fost complex, pentru că a necesitat o extraordinara disciplina a fiecărei părţi a corpului; a fost nevoie ca dialogul interior să se oprească, să se atingă o stare de conştiinţă elevată şi cineva să plece cu punctul de asamblare al cuiva. Explicaţia acestor procedee complexe este foarte simplă: noii vizionari spun că, deoarece poziţia punctului de asamblare este o poziţie arbitrara, aleasă pentru noi de strămoşii noştri, se poate deplasa printr-un efort relativ mic; iar de îndată ce se deplasează, forţează noile alinien ale emanaţiilor, adică noile percepţii.

— Iţi dădeam plante energizante, ca să-ţi deplasezi punctul de asamblare, a continuat don Juan. Sigur, plantele energizante ju acest efect; dar foamea, oboseala, febra şi alte lucruri de acest gen pot avea un efect similar. Omul obişnuit greşeşte crezând ca rezultatul unei deplasări este pur mental. Nu este, după cum poţi sa confirmi chiar tu.

Mi-a explicat ca punctul meu de asamblare se deplasase de zeci de ori în trecut, la fel cum se deplasase cu o zi în urmă şi ca, de cele mai multe ori, lumile în care se asamblase fuseseră atât de aproape de viaţa de zi cu zi,

încât erau lumi fantome. A ţinut, de asemenea, să sublinieze că viziunile de acel gen sunt respinse automat de noii vizionari.

— Acele viziuni sunt produsul inventarului unui om, a con-iinuat el. Sânl lipsite de valoare pentru luptătorii care cauta libertatea deplina, pentru că sunt produse de o deplasare laterala a punctului de asamblare.

S-a oprit şi m-a privit. Ştiam ca prin „deplasare laterala" înţelegea o deplasare a punctului dintr-o parte într-alta, de-a lungul lăţimii benzii de emanaţii umane, în loc de o deplasare în profunzime. L-am întrebat dacă era aşa.

— Este exact la ce m-am referit, a spus el. Pe ambele margini ale benzii de emanaţii umane exista o ciudata acumulare de deşeuri, un morman incalculabil de rebuturi. Acesta este un depozit morbid şi sinistru. El avea mare valoare pentru vechii vizionari, dar nu şi pentru noi.

Cel mai uşor lucru care se poate face este să cazi în el. Ieri, Genaro şi cu mine am vrut să-ţi dăm repede un exemplu de deplasare laterala; de aceea ţi-am mişcai punctul de asamblare, dar oricine poate ajunge în acel depozit, oprindu-şi, pur şi simplu, dialogul interior. Dacă deplasarea este minimă, rezultatele sunt explicate drept fantezii ale minţii. Dacă deplasarea este însemnata, rezultatele sunt numite halucinaţii.

L-am rugat să-mi explice procesul de deplasare a punctului de asamblare. A afirmat că, de îndată ce luptătorii obţineau liniştea interioara, oprindu-şi dialogul inierior, sunetul mersului puterii, mai degrabă decât vederea sa, le afectează punctele de asamblare. Ritmul paşilor înfundaţi captează imediat forţa de aliniere a emanaţiilor din interiorul coconului, care a fost deconectată de liniştea interioară.

— Acea forţa se prinde imediat de marginile benzii, a continuat el. Pe marginea dreaplâ înlâlnim viziuni nesfârşite de activitate fizica, violenţa, crima, senzualitate. Pe marginea stânga, găsim spiritualitatea, religia, pe Dumnezeu. Genaro şi cu mine ţi-am mutat punctul de asamblare pe ambele margini, ca să-ţi oferim o viziune de ansamblu a deşeurilor umane.

Don Juan a declarat din nou, ca şi când s-ar fi gândit mai bine, ca unele dintre cele mai misterioase aspecte ale cunoaşterii vizionarilor sunt efectele incredibile ale liniştii interioare. A spus ca, de îndată ce se obţine liniştea inlerioarâ, legâlurile care prind punctul de asamblare de acel punct în care este plasat, încep să se desprindă, iar punctul de asamblare se poate mişca liber.

A spus că deplasarea obişnuită se face către stingă, aşa ca o asemenea preferinţa de direcţie este o reacţie naturală a majorităţii fiinţelor umane, dar că sunt vizionari care pot direcţiona acea mişcare în poziţii aflale sub locul obişnuit în care este localizat punctul. Noii vizionari numesc această deplasare „deplasarea subterană".

— Vizionarii suferă de asemenea deplasări subterane direcţionale, a continuat el. Punctul de asamblare nu rămâne acolo mult timp şi asta esle bine, pentru ca acela este locul animalului. Să mergi sub el este contrar interesului nostru, deşi este cel mai uşor.

Don Juan a spus, de asemenea, ca, dintre numeroasele greşeli comise de vechii vizionari* una dintre cele mai grave a fost deplasarea punctelor lor de asamblare în zonele incomensurabile inferioare, care îi fac experţi în adoptarea formelor animalice. Aleg ca punct de referinţă diverse animale şi Ie numesc nagualul lor. Cred că, deplasând punctele lor de asamblare în locuri specifice, vor dobândi caracteristicile animalului ales de ei, forţa, înţelepciunea, viclenia, agilitatea sau ferocitatea sa.

Don Juan m-a asigurat că sunt multe exemple regretabile de asemenea practici, chiar şt printre vizionarii din ziua de azi. Relativa simplitate cu care punctul de asamblare al omului se mişca spre o poziţie inferioara reprezintă o mare tentaţie pentru vizionări, mai ales pentru cei care au aceasta înclinaţie. Prin urmare, este de datoria nagualului să-şi testeze luptătorii.

Mi-a spus că m-a testat, deplasând punctul meu de asamblare, în timp ce eram sub influenţa unei plante energizante. Mi-a ghidat apoi punctul de asamblare până când am putut să izolez benzile de emanaţie ale ciorilor, ceea ce a avut drept rezultat transformarea mea într-o cioara.

I-am pus din nou lui don Juan întrebarea pe care i-o pusesem de zeci de ori. Voiam să ştiu dacă mă transformasem fizic într-o cioară sau aşa crezusem şi simţisem. Mi-a explicat ca schimbarea punctului de asamblare în zona inferioară determină o transformare totală. A adăugat ca, dacă punctul de asamblare se deplasează dincolo de un prag crucial, lumea dispare; încetează să mai fie ceea ce este pentru noi, la nivel uman.

A admis ca transformarea mea a fost, într-adevăr, oribila. Reacţia mea la acea experienţă i-a dovedit că nu aveam înclinaţii în acea direcţie. In caz contrar, aş fi avut nevoie de o energie imensă, pentru a lupta împotriva tendinţei de a rămâne într-o zonă inferioară, pe care unii vizionari o consideră confortabilă.

A spus, de asemenea, că oricare vizionar cunoaşte periodic o tendinţă descendentă, dar câ o asemenea tendinţă devine tot mai rară, pe măsură ce punctul de asamblare se deplasează către stânga. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, forţa vizionarului se diminuează considerabil. Este un defect care necesită timp şi mare efort pentru a fi corectat.

— Aceste lipsuri fac ca vizionarii să fie extrem de posomoriţi h înguşti la minte, a continuat el, iar în unele cazuri, extrem de raţionali.

— Cum pot vizionarii să evite aceste lucruri?

— Depinde de luptător, a spus el. Unii au o tendinţă naturală ie a se lăsa prada rătăcirilor lor – cazul tău, de exemplu. Aceştia irit cei mai loviţi. Pentru cei ca tine, recomand să fie supravegheaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Femeile sau bărbaţii disciplinaţi sunt mai puţin înclinaţi spre acest gen de schimbare: pentru aceştia recomand o supraveghere de douăzeci V trei de ore. M-a privit cu ochii sclipitori şi a ris. Femeile vizionare au tendinţe inferioare mai des decât bărbaţii, a spus el. Dar sunt capabile să părăsească această poziţie, fără nici un pic de efort, în timp ce bărbaţii zăbovesc periculos în acel loc.

A spus, de asemenea, ca femeile vizionare posedă extraordinara capacitate de a face ca punctele lor de asamblare să se menţină în orice poziţie în zona inferioara. Bărbaţii nu pot. Ei sunt sobri, au un scop, dar foarte puţin talent; acesta este motivul pentru care un nagual trebuie să aibă opt femei vizionare în grupul lui. Femeile dau impulsul de a traversa vastitatea incomensurabila a necunoscutului. Alături de această capacitate naturală, sau ca o consecinţă a ei, femeile sunt dotate cu o intensitate mai violentă. Pot, prin urmare, să reproducă o formă animalică cu o uşurinţa şi o ferocitate inegalabilă.

— Dacă te gândeşti la lucruri înfricoşătoare, a continuat el, la ceva fără nume care pândeşte în beznă, te gândeşti, fără să-ţi dai seama, la o femeie vizionară care-$i menţine poziţia în zona incomensurabilă inferioara. Aici rezidă adevărata groaza. Daci întâlneşti vreodată o femeie vizionară aberanta, ia-o la goană!

L-am întrebat dacă alte organisme sunt capabile să-şi deplaseze punctele de asamblare.

— Punctele lor se pot deplasa, a spus el, dar deplasarea nu este o acţiune voluntară.

— Punctul de asamblare al celorlalte organisme este, de asemenea, antrenat să apară unde apare? m-am interesat eu.

— Fiecare organism nou-născut este antrenat într-un fel sau altul, mi-a răspuns el. Este posibil să nu înţelegem cum se face acest antrenament – la urma urmei, nici nu înţelegem cum se face în cazul nostru – dar vizionarii văd ca nou-născuţii sunt puşi să facă ce face specia lor. Acelaşi lucru se întâmpla cu puii de om: vizionarii văd punctele lor de asamblare deplasându-se în toate direcţiile şi apoi văd cum prezenţa adulţilor leagă fiecare punct de un loc. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu alte organisme. Don Juan s-a gândit o clipă, apoi a adăugat că exista, într-adevăr, un singur efect unic al punctului de asamblare uman. Apoi mi-a arătat un copac, afară. Când noi, ca fiinţe umane serioase, adulte, privim un copac, a spus el, punctele noastre de asamblare aliniază un număr infinit de emanaţii şi realizează o minune. Punctele noastre de asamblare ne fac să percepem un ciorchine de emanaţii pe care-1 numim copac.

A explicat ca punctul de asamblare efectuează nu numai alinierea necesară percepţiei, ci desfiinţează, de asemenea, alinierea anumitor emanaţii, pentru a se ajunge la un mai mare rafinament al percepţiei, la o luare a caimacului, la o construcţie umană amăgitoare, fără egal.

A spus că noii vizionari observaseră că numai fiinţele umane sunt capabile să adune ciorchini de emanaţii. A folosit cuvântul spaniol dcsnate, pentru a descrie actul luării caimacului dintr-un vas cu lapte fiert, după ce s-a râcil. La fel, în termenii percepţiei, punctul de asamblare al omului ia o parte din emanaţiile deja selectate pentru aliniere şi alcătuieşte o construcţie mai viabila

— Luarea caimacului în cazul oamenilor, a continuat don Juan, este mai reală decât ceea ce percep alte creaturi. Aceasta este capcana care ne pândeşte. Aceasta, Juare a caimacului1* este itât de reală, încât uitam că am construit-o, comandând punctelor oastre de asamblare să apară acolo unde apar. Uităm că sunt reale pentru noi, pentru ca noi am comandat să le percepem reale. Avem puterea să luam caimacul aliniamentelor, dar nu ne putem proteja de propriile noastre comenzi. Asta trebuie să învăţăm. A da mâna liberă „luării caimacului", aşa cum facem, este o greşeală pentru care plătim la fel de scump cum au plătit ecfiii vizionari pentru ale lor.;.

9. DEPLASAREA INFERIOARĂ.

Don Juan şi Genaro şi-au făcut călătoria lor anuală în partea de nord a Mexicului, în deşertul sonoran, să caute plante medicinale. Unul dintre vizionarii grupului de naguali, Vicente Me-drano, botanistul nostru, folosea acele plante pentru a prepara medicamente.

I-am însoţit pe don Juan şi Genaro la Sonora, în ultima parte a călătoriei lor, exact la timp ca să-i duc cu maşina acasă, îh sud.

În ziua dinaintea plecării, don Juan şi-a continuat brusc explicarea măiestriei conştiinţei. Ne odihneam la umbra unor tufişuri înalte, la poalele munţilor. Era spre seara, aproape se întunecase. Fiecare din noi ducea un sac mare, plin cu plante. De îndată ce le-am pus jos, Genaro s-a întins pe pământ şi a adormit, folosindu-şi haina împăturită drept pernă.

Don Juan mi-a vorbit pe un ton scăzut, ca şi când n-ar fi vrut să-l trezească pe Genaro. A spus că până atunci îmi explicase majoritatea adevărurilor despre conştiinţă şi că mai rămăsese unul singur. Ultimul adevăr, m-a asigurat el, era cel mai bun dintre toate descoperirile vechilor vizionari, deşi ei nu au ştiut acest lucru. Valoarea sa colosală a fost recunoscuta după câteva secole, de noii vizionari.

— Ţi-am explicat ca omul are un punct de asamblare, a continuat el, şi că acel punct de asamblare aliniază emanaţii pentru percepţie. Am discutat, de asemenea, ca acel punct se deplasează din poziţia sa fixa. Acum, ultimul adevăr este acela ca, de îndată ce punctul de asamblare se deplasează dincolo de o anumită limită, poate asambla lumi complet diferite de cea pe care o cunoaştem.

Tot în şoapta, a spus că anumite zone geografice ajuta nu numai la mişcarea punctului de asamblare, dar selectează, de asemenea, anumite direcţii pentru acea mişcare. De exemplu, deşertul sonoran ajuta punctul de asamblare să se deplaseze în tos faţă de poziţia sa obişnuită, în locul unde este animalul.

— De aceea exista vrăjitori adevăraţi la Sonora, a continuat el. Mai ales vrăjitoare. Cunoşti deja pe una, pe la CătălinA. În trecut, am aranjat întreceri între voi doi. Am vrut să fac să se deplaseze punctul tău de asamblare, iar la Cătălina, cu vrăjitoriile ei l-a desprins.

Don Juan mi-a explicat ca experienţele pe care le-am avut cu la Cătălina făcuseră parte dintr-o înţelegere dinainte stabilita intre ei doi.

— Ce ai zice dacă am invita-o să ni se alăture? m-a întrebat Genaro cu glas tare, în timp ce se ridica.

Bruscheţea întrebării şi tonul ciudat al vocii sale m-au umplut imediat de groază.

Don Juan a ris şi m-a scuturat de braţe. M-a asigurat că nu aveam de ce să mă sperii. A spus că aceasta la Cătălina era ca o erişoarâ sau mătuşă pentru

noi. Făcea parte din lumea noastră, ieşi nu urmărea aceleaşi scopuri. Era mult mai aproape de vechii vizionari.

Genaro a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Am înţeles că o plăceai, mi-a spus el. Chiar ea mi-a mărturisit ca, ori de câte ori aveaţi o confruntare, cu cât te temeai mai mult, cu atât erai mai înfierbântat.

Don Juan şi Genaro au izbucnit într-un ris isteric.

A trebuit să recunosc că m-am temut întotdeauna de la Cătălina, dar, în acelaşi timp, mi se părea o femeie foarte atrâ-gâtoare. Ceea ce mă impresiona cel mai mult la ea era energia ei debordantA.

— Are atâtea energie, a spus don Juan, încât nu e nevoie să fii într-o stare de conştiinţă elevată pentru a-ţi deplasa punctul de asamblare pana în profunzimea părţii stingi.

Don Juan a spus din nou ca femeia la Cătălina era strâns legată de noi, pentru că aparţinea grupului nagualului Julian. Ne-a explicat că, de obicei, nagualul şi toţi membrii grupului sau părăseau lumea împreuna, deşi erau momente când o părăseau fie în grupuri mici, fie unul câte unul. Nagualul Julian şi grupul lui se încadrau în cea de-a doua categorie. Deşi părăsise lumea de aproape patruzeci de ani, la Cătălina era încă aici.

Mi-a amintit un lucru despre care discutase cu mine înainte şi anume faptul că grupul nagualului Julian era compus din trei bărbaţi extrem de inconsecvenţi şi opt femei superbe. Don Juan susţinuse că o asemenea nepotrivire era unul dintre motivele pentru care membrii grupului de naguali ai lui Julian părăsiseră lumea unul câte unul.

A spus că femeia la Cătălina fusese legată de una dintre acele femei vizionare superbe din grupul de naguali al lui JuliaN. Care o învăţaseră manevre extraordinare pentru a-şi deplasa punctul de asamblare în zona inferioară. Acea vizionară a fost printre ultimele care au părăsit lumea. A trăit până la o vârstă extrem de înaintată şi, deoarece atât ea, cât şi la Cătălina erau originare din Sonora, s-au întors, când era bătrâna, în deşert şi au trăit împreuna până când vizionara a părăsit lumea. In anii petrecuţi împreuna, la Cătălina a devenit cel mai devotat ajutor m discipol al ei, un discipol care era dispus să înveţe căile extravagante, cunoscute de vechii vizionari, pentru deplasarea punctului de asamblare.

L-am întrebat pe don Juan dacă, în general, cunoştinţele la Cătălinei erau inerent diferite de ale sale.

— Suntem exact la fel, a răspuns el. Seamănă mai mult cu Silvio Manuel sau Genaro; este versiunea lor feminină, dar, bineînţeles, fiind femeie, este infinit mai agresivă şi mai periculoasă decât amândoi.

Genaro l-a aprobat încuviinţând din cap.

— Infinit mai mult, a spus el, făcând din nou cu ochiul.

— Face parte din grupul tău? l-am întrebat pe don Juan.

— Am spus că este ca o verişoară sau o mătuşă pentru noi, mi-a răspuns el. Aparţine vechii generaţii, deşi este mai tânără decât noi toţi. Este ultima din acel grup. Ia rar legătura cu noi. Nu prea ne place. Suntem prea inflexibili pentru ea, fiindcă este obişnuită cu nagualul Julian. Preferă aventura necunoscutului faţă de căutarea libertăţii.

— Şi care este diferenţa? l-am întrebat pe don Juan.

— În ultima parte a adevărurilor mele despre conştiinţa, mi-a răspuns el, vom discuta amănunţit şi pe îndelete despre aceasta diferenţa. Ceea ce este important să ştii în clipa de faţă este că păzeşti cu gelozie secrete ciudate în partea stângă a conştiinţei tale; de aceea tu şi la Cătălina vă plăceţi.

Am insistai din nou că nu acesta era motivul pentru care o plăceam, ci mai degrabă extraordinara ei forţa.

Don Juan şi Genaro au ris şi m-au bătut pe spate, ca şi când ar fi ştiut ceva în plus faţă de mine.

— Te place pentru că ştie cum eşti, a spus Genaro, plescăind. L-a cunoscut foarte bine pe nagualul Julian.

M-au privit amândoi lung şi m-au făcut să mă sunt stinjeniL

— Ce vrei sa insinuezi? I-am întrebat pe Genaro pe un ton ostil. Mi-a zâmbit şi a ridicat din sprâncene, dar a rămas tăcut. Don Juan a întrerupt tăcerea.

— Tu şi nagualul Julian aveţi puncte comune foarte ciudate, a spus el. Genaro încearcă să se lămurească dacă eşti conştient de acest lucru.

I-am întrebat pe amândoi cum naiba să fiu conştient de ceva atât de puţin probabil.

— La Cătălina crede că eşti, a spus Genaro. Susţine acest lucru pentru că I-a cunoscut pe nagualul Julian mai bine decât oricare dintre noi.

Am afirmat că nu-mi venea să cred că l-a cunoscut pe nagualul Julian, deoarece părăsise această lume în urmă cu aproape patruzeci de ani.

— La Cătălina nu este o puicuţă, a spus Genaro. Pare tânără, atâta tot; asta face parte din cunoaşterea ei, la fel cum făcea parte din cunoaşterea lui

Julian. Ai văzut-o numai când arată tânăra. Dacă ai vedea-o când arata bătrâna, te-ar speria de moarte.

— Ceea ce face la Cătălina, l-a întrerupt don Juan, poate fi explicat doar în termenii celor trei măiestrii: măiestria conştiinţei, măiestria stalkingului şi măiestria intenţiei.

Dar azi vom examina ce face ea în lumina ultimului adevăr despre conştiinţă: adevărul care spune că punctul de asamblare poate asambla lumi diferite de aceasta, după ce se deplasează din poziţia sa iniţială.

Don Juan mi-a făcut semn să mă ridic. Am apucat automai sacul cu plante medicinale. Genaro m-a oprit tocmai când ma pregăteam să-1 pun pe umeri.

— Lasă sacul, a spus el, zâmbind. Trebuie să facem o mica plimbare sus, pe deal, s-o întâlnim pe la Cătălina.

— Unde este? m-am interesat. '

— Acolo, sus, a spus Genaro, arătând spre vârful unui mic deal. Dacă te uiţi cu ochii pe jumătate închişi, o s-o vezi ca pe un punct foarte întunecai pe fundalul verde al tufişurilor.

M-am uitat să văd punctul întunecat, dar n-am văzut nimic.

— De ce nu te duci acolo? mi-a sugerat don Juan.

Eram ameţit şi mi-era râu de la stomac. Don Juan m-a îndemnat, făcându-mi semn cu mâna să urc, dar nu am îndrăznit să mă mişc. In cele din urmă, Genaro m-a luat de braţ şi am urcat împreună spre vârful dealului. Când am ajuns acolo, mi-am dat seama că don Juan venise exact în spatele nostru. Am ajuns toţi trei în vârful dealului cam în acelaşi timp.

Don Juan a început să discute foarte calm cu Genaro. L-a întrebat dacă îşi amintea de câte ori nagualul Julian fusese cât pe ce să-i sufoce pe amândoi, pentru că se lăsaseră prada spaimelor lor.

Genaro s-a întors spre mine şi m-a asigurat ca nagualul Julian fusese un profesor nemilos. El şi propriul său profesor, nagualul Elias, care mai era încă în lumea aceasta atunci, împingea punctele de asamblare ale fiecăruia dincolo de o limită crucială şi-1 lăsa să se apere singur.

— Ţi-am spus o dată ca nagualul Julian ne-a recomandat să nu ne risipim energia sexuală, a continuat Genaro. Se referea la faptul că ai nevoie de energie pentru deplasarea punctului de isamblare. Dacă nu ai suficienta energie, lovitura nagualului nu va fi lovitura libertăţii, ci a morţii.

— Fără suficientă energie, a spus don Juan, forţa alinierii este zdrobitoare. Trebuie să ai energie să susţii presiunea alinierilor care nu se produc niciodată în circumstanţe obişnuite.

Genaro a spus că nagualul Julian era un profesor plin de inspiraţie. Găsea mereu metode de învăţare şi, în acelaşi timp, se distra. Unul dintre procedeele sale preferate de învăţare era luarea lor prin surprindere o dată sau de două ori în starea de conştiinţă normală şi deplasarea punctelor de asamblare. După aceea, nu mai avea altceva de făcut pentru a le capta atenua decât să-i ameninţe cu o lovitură neaşteptată din partea nagualului.

— Nagualul Julian a fost cu adevărat un om de neuitat, a spus don Juan. Avea mare influenţă asupra oamenilor. Făcea cele mai rele lucruri de pe lume, dar făcute de el păreau grozave. Dacă le-ar fi făcut altcineva, ar fi fost crude şi ticăloase.

Pe de altă parte, nagualul Elias, nu avea asemenea influenţa, dar era un profesor extraordinar.

— Nagualul Elias semăna mult cu nagualul Juan Malus, mi-a spus Genaro. Se înţelegeau foarte bine. Nagualul Elias l-a învăţat tot, fără să ridice vocea vreodată sau să-i joace vreo festa.

Nagualul Julian era cu totul altfel, a continuat Genaro, în-ghiontindu-mă prieteneşte. Aş spune că păstra cu gelozie secrete ciudate în partea Iui stânga, la fel ca tine. Nu eşti de aceeaşi părere? l-a întrebat el pe don Juan.

Don Juan n-a răspuns, dar a dat din cap afirmativ. Părea ca de-aceea se abţinea să nu pufnească în ris.

— Avea o fire jucăuşă, a spus don Juan şi au izbucnit amândoi în ris.

Faptul că făceau, evident, aluzii la ceva cunoscut de ei m-a făcut să mă simt şi mai ameninţat.

Don Juan a spus calm că se refereau la bizarele tehnici de vrăjitorie, pe care nagualul Julian le învăţase pe parcursul vieţii Genaro a adăugat ca nagualul Julian a avut un profesor unic, în afară de nagualul Elias. Un profesor care-i plăcuse în mod deosebit şi-1 învăţase modalităţi noi şi complexe de deplasare a punctului sau de asamblare. Drept rezultat, nagualul Julian avea un comportament extraordinar de excentric.

— Cine era acel profesor, don Juan? I-am întrebat.

Don Juan şi Genaro s-au uitat unul la celălalt şi au chicotit ca doi copii.

— Este gTeu de răspuns la aceasta întrebare, a spus don Juan. Pot spune doar că a fost profesorul care a deviat cursul traiectoriei noastre. Ne-a învăţat multe lucruri, bune şi rele, dar, dintre cele rele, ne-a învăţat ce au făcut vechii vizionari. Aşa au căzut în cursa urui dintre noi. Nagualul Julian a fost unul dintre ei, şi la Cătălina la fel. Sperăm să nu le urmezi exemplul.

Am început imediat să protestez. Don Juan m-a întrerupt. A spus că nu ştiam ce vorbeam.

În timp ce don Juan vorbea, m-am înfuriat pe el şi pe don Genaro. Am început deodată să zbier la ei cât mă ţinea gura. Reacţia mea a fost atât de contrara firii mele, încât m-a speriat. Parcă as fi fost altcineva. M-am oprit şi m-am uitat la ei, să mă ajute.

Genaro ţinea mâinile pe umerii lui don Juan, ca şi când ar fi avut nevoie de ajutor. Râdeau amândoi în hohote.

Eram atât de descurajat, încât era cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Don Juan a venit lângă mine. Mi-a pus mâna pe umăr, liniştitor. Mi-a spus că deşertul sonoran, din motive de neînţeles pentru el, genera agresivitate la oameni şi alte organisme.

— Se poate spune că e din cauza aerului prea uscat, a continuat el, sau pentru ca este prea cald. Vizionarii ar spune că se manifestă o anumită confluenţă a emanaţiilor Vulturului care, după cum am mai spus, ajuta la deplasarea în jos a punctului de asamblare.

Oricum ar fi, menirea luptătorilor pe lume este aceea de a se antrena pentru a fi martori, pentru a înţelege misterul existenţei noastre şi pentru a descoperi ce sunt în realitate. Este cel mai înalt scop al noilor vizionari. Dar nu toţi luptătorii îl ating. Credem că nagualul Julian nu l-a atins. A fost indus în eroare. Ia fel cum s-a întâmplat cu la Cătălina.

A spus apoi ca, pentru a fi un nagual fără pereche, trebuie să iubeşti libertatea şi să atingi o detaşare supremă. Mi-a explicat că ceea ce face drumul luptătorului atât de periculos este faptul că e opus situaţiei de viaţa a omului modem. A spus, de asemenea, ca omul modem a pârâsil tărâmul necunoscutului şi misterului şi s-a aşezat pe tărâmul funcţionalului. A întors spatele lumii premoniţnior, a bucuriei şi a întâmpinat cu căldură lumea plictiselii.

— Şansa care ţi se dă pentru a te întoarce la lumea misterului, a continuat don Juan, este uneori prea mult pentru luptători şi nu rezistă; sunt induşi în eroare de ceea ce am numit marea aventură a necunoscutului. Uită de căutarea libertăţii; uită că trebuie să fie martori obiectivi. Se cufunda în necunoscut şi-1 apreciază.

— Credeţi că şi eu sunt la fel, nu-i aşa? l-am întrebat pe don Juan.

— Nu credem, ştim, a răspuns Genaro. La Cătălina ştie mai bine decât oricine.

— De unde să ştie? am întrebat.

— Pentru că este ca tine, a răspuns Genaro, pronunţând cuvintele cu o intonaţie comică.

Mă pregăteam din nou pentru o discuţie aprinsă, când m-a întrerupt don Juan.

— Nu are rost să te înfierbânţI. Mi-a spus el. Eşti ceea ce eşti. Lupta pentru libertate este mai grea pentru unii. Tu eşti unul dintre aceştia.

Pentru a fi martori obiectivi, a continuat el, începem să înţelegem că fixarea sau mişcarea punctului de asamblare este acolo. Există pentru noi şi lumea la care suntem martori, indiferent care ar fi acea lume.

Noii vizionari spun că, atunci când sânlem învăţaţi să vorbim cu noi înşine, învăţăm să ne adormim, pentru a ţine punctul de asamblare fixat într-un singur loc.

Genaro a bătut zgomotos din mâini şi a scos un fluierai care imita fluieratul unui antrenor de fotbal.

— Să facem punctul de asamblare să se mişte! a strigat el. Sus, sus, sus! Mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te!

Râdeam toţi când tufişurile din partea mea au început brusc să se mişte. Don Juan şi Genaro s-au aşezat imediat, cu piciorul stâng îndoit sub ei. Piciorul drept, cu genunchiul în sus stătea ca un scut în faţa lor. Don Juan mi-a făcut semn să-1 imit. A ridicat din sprâncene şi i-a apărut un gest de resemnare în colţul gurii.

— Vrăjitorii au şi ei rătăcirile lor, a spus el în şoaptă. Când punctul de asamblare se mişcă în zone inferioare poziţiei sale normale, viziunea vrăjitorilor se limitează. Dacă te văd stând în picioare, te vor ataca.

— Nagualul Julian m-a ţinut o dată timp de două zile în aceasiâ poziţie de luplâtor, a murmurat Genaro. A trebuit chiar să urinez în timp ce stăteam în aceasta poziţie.

— Şi să ai scaun, a adăugat don Juan.

— Exact, a şoptit Genaro. Apoi mi-a şoptit, ca şi când s-ar fi gândit mai bine. Sper ca ai făcut caca mai devreme. Dacă nu ai intestinele goale când apare la Cătălina, o să faci în pantaloni, daca nu-ţi arăt cum să-i scoţi. Dacă trebuie să ai scaun în poziţia asta, trebuie să-ţi dai jos pantalonii.

A început să-mi arate cum să-mi scot pantalonii. A făcut-o cât se poate de serios. Eram concentrat asupra mişcărilor sale. Abia când mi-am scos pantalonii, mi-am dat seama că don Juan hohotea de ris. Am ştiut atunci ca Genaro îşi bătuse din nou joc de nune. Mă pregăteam să-mi pun pantalonii, când don Juan m-a oprit. Râdea în asemenea hal, încât de-abia mai putea să

vorbească. Mi-a să spus să stau cum eram, pentru ca Genaro făcea lucrurile jumătate în glumă, jumătate în serios, iar la Cătălina era Jupă tufişuri.

Am sesizat ionul lui preocupat, printre râsete. Am îngheţat pe loc. Peste câteva clipe, un foşnet în tufişuri m-a îngrozit într-atâla.

Încât am uitat de pantaloni. M-am uitat la GenarO. Îşi pusese pantalonii. A ridicat din umeri.

— Îmi pare râu, a murmurat el. Nu am avut timp să-ţi arat cum să-i îmbraci la loc, fără să te ridici.

Nu am avut timp să mă înfurii sau să le împărtăşesc veselia. Dintr-o dată, în faţa mea, tufişurile s-au dat la o parte şi a apărut o creatură oribila. Era atât de neobişnuită, încât nu mă mai temeam. Eram vrăjit. Ceea ce era în faţa mea nu putea fi o fiinţă umană: nu semăna nici pe departe cu aşa ceva. Aducea mai degrabă cu o reptila sau o insectă uriaşă, grotescă. Sau chiar cu o pasare păroasă, respingătoare. Avea corp negru şi pâr aspru, roşcat. Nu vedeam nici un fel de picioare, doar capul oribil, enorm. Nasul era turtit, iar nările erau două găuri enorme, laterale. Avea un fel de cioc cu dinţi. Dar aşa oribilă cum era, ochii, erau superbi. Semănau cu două izvoare vrăjite, de o claritate uluitoare. Erau inteligenţi. Nu semănau cu ochi umani, de pasare sau unii cunoscuţi.

Creatura s-a deplasat la stânga mea, foşnind tufişurile. Când mi-am mişcat capul s-o urmăresc, am observat ca don Juan şi Genaro păreau la fel de vrăjiţi de prezenţa ei ca şi mine. M-am gândit că nici ei nu mai văzuseră aşa ceva.

Creatura a dispărut complet într-o clipă. Apoi s-a auzit un mormăit şi forma gigantică a apărut din nou în faţa noastră.

Eram fascinat şi, în acelaşi timp, îngrijorat de faptul că nu mă temeam deloc de acea creatură grotescă. Parcă panica mea dinainte fusese trăita de altcineva.

Am simţit, la un moment dat, că începeam să mă ridiC. Împotriva voinţei mele, mi s-au îndreptat genunchii şi m-am trezit în picioare, cu faţa la creatura. Am simţit vag că îmi scoteam haina, cămaşa, pantofii. Pe urmă, am rămas gol. Muşchii picioarelor s-au încordat groaznic. Am sărit în sus şi-n jos cu o colosală agilitate, după care, creatura şi cu mine am alergai către o verdeaţă inefabilă, în depărtare.

Creatura alerga înaintea mea, încolăcindu-se ca un şarpe. Apoi am ajuns-O. În timp ce ne grăbeam, mi-am dat seama de un lucru pe care-l ştiam deja – creatura era cu adevărat la Cătălina. Deodată, la Cătălina era alaiuri de

mine, în came şi oase. Ne mişcăm fără efort. Parcă am fi stal şi am fi mimat doar că ne mişcăm, în timp ce întreg peisajul din jurul nostru era în mişcare, dând impresia unei accelerări enorme.

Cursa noastră s-a oprit la fel de repede cum începuse, apoi am rămas singur cu la Cătălina, în altă lume. Nu mi se părea nimic cunoscut. O lumină şi o căldură intensă veneau din ceea ce părea a fi pământul, un pământ acoperit cu stânci uriaşe. Sau, cel puţin, aşa părea a fi, stânci. Erau de culoarea nisipului, dar nu aveau greutate: semănau cu bucăţi de burete. Aş fi putut să le răstorn doar aplecându-mă asupra lor.

Eram atât de fascinat de forţa mea, încât am uitat orice altceva. Crezusem că acele bucăţi lipsite de greutate îmi opuneau rezistenţă şi forţa mea superioară fusese cea care le dărâmase.

Am încercat să le apuc cu mâinile şi mi-am dat seama că întregul meu corp se schimbase. La Cătălina se uita la mine. Redevenise creatura grotescă de mai înainte, iar eu eram la fel ca ea. Nu mă vedeam, dar ştiam că eram amândoi la fel.

M-a cuprins o bucurie de nedescris, ca şi când bucuria ar fi fost o forţă care venea din extenorul meu. La Cătălina şi cu mine ne-am distrat, ne-am încolăcit şi ne-am jucat până n-am mai avut gânduri, sentimente sau cunoaştere umană. Totuşi, eram foarte conştient. Conştiinţa mea era o cunoaştere vaga, care-mi dădea încredere; era o încredere nelimitată, o certitudine fizică a existenţei, nu în sensul unei simţiri umane a individualităţii, ci în sensul unei prezenţe care era totul.

Apoi lolul s-a schimbai la Ioc, în parameln umani. La Cătălina mă ţinea de mână. Mergeam prin desert, printre tufişuri. Am avut imediat senzaţia dureroasă şi imediată ca pietrele deşertului şi pământul tare îmi răneau groaznic picioarele goale.

Am ajuns într-un loc fără vegetaţie. Don Juan şi Genaro erau acolo. M-am aşezat şi m-am îmbrăcat.

Experienţa mea cu Cătălina a întârziat întoarcerea noastră în sudul Mexicului. Mă descătuşase în mod incredibil. M-am disociat, în starea mea normală de conştiinţă. Parcă-mi pierdusem punctul de referinţa. Mă descurajasem. I-am spus lui don Juan că-mi pierdusem pana şi dorinţa de a mai trăi.

Stăteam pe veranda casei lui don Juan. Maşina mea era plină cu saci şi ne pregăteam de plecare, dar eram atât de disperat, încât am început să plâng.

Don Juan şi Genaro au ris pana le-au dat lacrimile. Cu cât eram mai disperat, cu atât mai mare era bucuria loR. În cele din urmă, don Juan m-a făcut să mă transfer în starea de conştiinţă elevată şi mi-a explicat ca râsul nu era o lipsă de respect din partea lor, ci o exprimare sincera a fericirii de a mă vedea înaintând pe cărarea cunoaşterii.

— O să-ţi spun ce ne spunea nagualul Julian când ajungeam unde eşti tu, a continuat don JuaN. În felul acesta, vei şti că nu eşti singur. Ceea ce ţi se întâmplă ţie se întâmpla oricui stochează destulă energie pentru a arunca o privire necunoscutului.

Mi-a explicat ca nagualul Julian obişnuia să le spună ca tu seserâ evacuaţi din casele în care stătuseră toată viaţa. Rezultatul economisirii energiei fusese ruperea de cuibul lor comod, dar îngrozitor de limitat şi plicticos, aflat în lumea vieţii de zi cu zi. Deprimarea lor, le-a spus nagualul Julian, nu era atât tristeţea pierderii cuibului, ci faptul că trebuia să-şi caute o nouă locuinţă.

— Noile locuinţe, a continuat don Juan, nu sunt atât de comode. Dar sunt mult mai spaţioase.

Ordinul tău de evacuare a venit sub forma unei adânci deprimări, o pierdere a dorinţei de a mai irâi, la fel cum ni s-a înîâm-plat şi nouă. Când ne-ai spus că nu mai vrei să trăieşti, nu ne-am putut stăpâni râsul.

— Acum ce o să se înlâmple cu mine? m-am interesat.

— Trebuie să găseşti alt loc, folosind limbajul adecvat, mi-a răspuns don Juan.

Pe don Juan şi Genaro i-a cuprins din nou euforia. Fiecare dintre declaraţiile şi remarcile lor îi făceau să rida isteric.

— Este totul foarte simplu, a spus don Juan. Noul tău nivel de energie va crea un nou loc, care să-ţi adăpostească punctul de asamblare. Iar dialogul luptătorilor, pe care-1 porţi cu noi de fiecare data când suntem împreună, va solidifica această nouă poziţie.

Apoi Genaro şi-a luat o figură serioasă şi m-a întrebat cu un glas tunător

— Azi ai avut scaun? M-a îndemnat să răspund, dând din cap. Hai, spune? Sa continuam dialogul luptătorilor noştri.

Când şi-au revenit din râs, Genaro a spus ca trebuia să fiu conştient de următorul neajuns: din când în când, punctul de asamblare se întoarce în poziţia iniţială. Mi-a explicat că, în ceea ce-1 privea, poziţia punctului sau de asamblare îl forţase să vadă oamenii drept fiinţe ameninţătoare şi adesea înspăimântătoare. Spre uimirea lui, într-o zi şi-a dat seama că se schimbase.

Era mult mai îndrăzneţ şi rezolvase cu succes o situaţie care l-ar fi aruncat în mod obişnuit într-o stare de teamă şi haos.

— M-am irezit făcând dragoste, a continuat Genaro şi mi-a făcut cu ochiul. De obicei, mă temeam de moarte de femei. DaR. Într-o zi, m-am trezit în pat cu o femeie exlrem de feroce. Acest lucru îmi era atât de străin, încât, când mi-am dat seama ce făceam, era câi pe ce să fac infarct. Şocul a făcut ca punctul meu de asamblare sa revină în jalnica sa poziţie normală şi a trebuit să fug din casă, tremurând ca un iepure spenat.

Tu ai face bine să fii atent, ca să nu se întâmple la fel cu punctul tău de asamblare, a adăugat Genaro şi au început din nou să rida.

— Poziţia punctului de asamblare pe coconul unui om, a explicat don Juan, este menţinută de dialogul intern şi, din această cauză, este, în cel mai bun caz, o poziţie instabilă. De aceea bărbaţii şi femeile îşi pierd minţile atât de uşor, mai ales cei ai căror dialog interior este repetitiv, plictisitor şi lipsit de profunzime.

Noii vizionari spun că cele mai mobile fiinţe umane sunt cele ale căror dialog intenor este mai fluid şi variat.

A spus că poziţia punctului de asamblare al luptătorului este mult mai puternica, pentru ca, de îndată ce punctul de asamblare începe să se mişte în cocon, el creează o gropiţă în luminozitate, o gropiţă care adăposteşte de aici înainte punctul de asamblare.

— Acesta este motivul pentru care nu putem spune că luptătorii şi-au pierdut minţile, a continuat don Juan. Dacă îşi pierd ceva, îşi pierd, de fapt, gropiţa.

Don Juan şi Genaro au considerat această afirmaţie atât de ilară, încât s-au tăvălit pe jos de ris.

L-am rugat pe don Juan să-mi explice experienţa mea cu la Cătălina şi au hohotit de ris amândoi.

— Femeile sunt mult mai bizare decât bărbaţii, a spus don Juan, în cele din urmă. Faptul că au o deschizătura suplimentară înue picioare le face să cadă pradă unor influenţe ciudate. Forţe puternice le posedă prin acea deschizătură. Doar aşa pot să le înţeleg rătăcirile.

A rămas tăcut un timp şi l-am întrebat ce voia să spună.

— La Cătălina ni s-a înfăţişat ca un vierme uriaş, mi-a răspuns el.

Figura lui don Juan, când a spus acest lucru, şi explozia de ris a lui Genaro m-au înveselit. Era cât pe ce să leşin de ris.

Don Juan mi-a spus că iscusinţa la Cătălinei era atât de extraordinara, încât putea face ce voia pe tărâmul animalului. Com-? ortarea ei fără egal a fost motivată de afinitatea fata de mine. Rezultatul final a fost acela ca această la Cătălina a împins punctul meu de asamblare în acelaşi loc cu al ei. *

— Ce aţi făcut voi doi ca viermi? m-a întrebat Genaro, ples-

— Indu-mă pe spate.

Don Juan era cât pe ce să se sufoce de ris.

— De aceea am spus că femeile sunt mai bizare decât bărbaţii, a zis el, în cele din urmă.

— Nu sunt de acord cu tine, a intervenit Genaro. Nagualul Julian nu avea o gaură suplimentată între picioare, dar era mai ciudat decât la Cătălina. Cred că ea a învăţat poanta cu viermele de la eL. Îi apărea în această ipostază.

Don Juan sărea în sus şi-n jos, ca un copil care încearcă să nu facă în pantaloni.

După ce a reuşit să se calmeze, a spus că nagualul Julian avea un talent să creeze şi să exploateze cele mai bizare situaţii. A afirmat, de asemenea, ca la Cătălina îmi dăduse un superb exemplu de deplasare inferioară. Mă lăsase s-o văd ca fiinţa care-şi luase acea formă deplasându-şi punctul de asamblare şi mă ajutase să-1 deplasez pe al meu în aceeaşi poziţie care-i conferise ei acel aspect monstruos.

— Celălalt profesor pe care l-a avut nagualul Julian, a continuat don Juan, I-a învăţat cum să obţină locuri anume în acea imensitate a zonei inferioare. Niciunul din noi nu-1 putea urma acolo, dar toţi membrii grupului său puteau, mai ales la Cătălina şi femeia vizionară care o învăţase.

Don Juan a mai spus că o schimbare inferioara dădea o viziune nu numai asupra altei lumi, ci şi asupra lumii noastre de zi cu zi, văzuta din altă perspectivă. A adăugat că, pentru ca eu sa văd altă lume, trebuia să percep altă mare bandă de emanaţie a emanaţiilor Vulturului.

Pe urmă, şi-a încheiat explicaţia. A spus că nu avea timp să brodeze pe tema marilor benzi de emanaţii, pentru că trebuia să plecăm. Am vrut să mai stau puţin să discutam, dar a spus că ar avea nevoie de mult timp să-mi explice acest subiect, iar eu ar trebui să fiu odihnit, ca să mă pot concentra.

10. MARILE BENZI DE EMANAŢII.

Peste câteva zile, în casa lui din sudul Mexicului, don Juan fi-a continuat explicaţia. M-a dus în camera mare. Era aproape <rară. Camera era cufundată în beznă. Am vrut să aprind lămpile: u petrol, dar don Juan nu m-

a lăsat. A spus că trebuia să las sunetul vocii sale să-mi deplaseze punctul de asamblare, astfel bcât să radieze asupra emanaţiilor concentrării şi anunţării totale.

Mi-a spus apoi că vom discuta despre marile benzi de emanaţii. Considera subiectul o alta descoperire cheie făcută de *echii vizionari, dar pe care au dat-o uitării pană a fost recuperată de noii vizionari.

— Emanaţiile Vulturului sunt grupate întotdeauna în ciorchini, i continuat el. Vechii vizionari au numit acei ciorchini marile? enzi de emanaţii. De fapt, nu sunt benzi, dar numele li se pori veşte.

De exemplu, exista un ciorchine incomensurabil care pro-fece fiinţe organice. Emanaţiile acelei bande organice sunt rufoase. Sunt transparente şi au o lumină unică, propne, o anu-; ta energie. Sunt conştiente, sar. Acesta este motivul pentru care te fiinţele organice sunt pline de energie. Celelalte benzi sunt închise la culoare, mai puţin pufoase I nele nu au celoc uminâ, ci sunt opace.

C ARLOS CASTANEDA

— Vrei să spui, don Juan, ca toate fiinţele organice au acelaşi fel de emanaţii în coconul lor? am întrebat.

— Nu vreau să spun asta. Nu este chiar atât de simplu, deşi fiinţele organice aparţin aceleiaşi mari benzi. Gândeşte-le la ea ca la o enorma bandă lată de filamente luminoase, fire luminoase nesfârşite. Fiinţele organice sunt bule care cresc în jurul unui grup de filamente luminoase. Imaginează-ţi că, în aceasta bandă de viaţă organica, unele bule se formează în jurul filamentelor luminoase din centrul benzii, iar altele pe margini; banda este destul de lată ca să adăpostească orice formă de fiinţă organică. In cadrul acestei dispuneri, bulele care sunt aproape de marginile benzii nu se întâlnesc cu emanaţiile din centru, care se contopesc doar cu cele aflate acolo. De asemenea, bulele din centru nu se întâlnesc cu emanaţiile de pe margini.

După cum poţi înţelege, fiinţele organice au acces la emanaţiile unei singure benzi; totuşi, vizionarii văd că, în cadrul acelei benzi organice, fiinţele sunt cât se poate de diverse.

— Sunt multe benzi mari? am întrebat.

— O infinitate, mi-a răspuns el. Dar vizionarii au descoperit că, pe pământ, sunt numai patruzeci şi opt de asemenea benzi.

— Ce înseamnă asta, don Juan?

— Pentru vizionari înseamnă că sunt patruzeci şi opt de tipuri de organizări pe pământ, patruzeci şi opt de tipuri de ciorchini sau structuri. Viaţa organică este una dintre ele.

— Asta înseamnă că există patruzeci şi şapte de tipuri de viatt anorganică?

— Nu, nici vorbă. Vechii vizionari au numărat şapte benza care produc bule anorganice de conştiinţă. Cu alte cuvinte, sunt patruzeci de benzi care produc bule fără conştiinţa; acelea sârr benzile care generează numai organizare.

Gândeşte-le la marile benzi ca la nişte copaci. Toţi fac fructe produc recipiente pline cu emanaţii; totuşi, numai opt din aon copaci fac fructe comestibile, adică bule dotate cu conştiinţă. Şapte au fructe acre, dar comestibile, şi una are cel mai suculent fruct.

A ris şi a spus că, în această analogie a sa, adoptase punctul vedere al Vulturului, pentru care cele mai delicioase bucăţele iint bulele organice dotate cu conştiinţă.

— Ce le face pe cele opt benzi să genereze conştiinţă?

— Vulturul le conferă conşUinţâ prin emanaţiile sale, a răspuns el.

Răspunsul lui m-a făcut să-1 contrazic. I-am spus că a sus-ane ca Vulturul conferă conştiinţă prin emanaţiile sale este ceea ce spune un om religios despre Dumnezeu şi anume că Dumnezeu conferă viaţa prin iubire. Asta nu înseamnă nimic.

— Cele două declaraţii nu sunt făcute din acelaşi punct de ve-: ere, a spus el răbdător. Totuşi, cred că înseamnă acelaşi lucru. Diferenţa este ca vizionarii văd ca Vulturul conferă conştiinţă rrin emanaţiile sale, dar oamenii religioşi nu văd cum Dumnezeu conferă viaţă prin iubirea sa.

A spus că Vulturul conferă conştiinţă prin trei mănunchiuri naşe de emanaţii care trec prin opt mari benzi. Aceste mân un-: hiuri sunt deosebite, pentru că fac vizionarii să vadă o nuanţă. L”n mănunchi da senzaţia de bej-roz, ceva ca o sclipire a felina-xlor de culoare roz; un altul da senzaţia de piersică, la fel ca jminile de neon; iar al treilea da senzaţia că e de culoarea chih-ombarului, adică a mierii limpezi.

— Prin urmare, se pune problema de a vedea o nuanţa, când rizionarii văd ca Vulturul conferă conştiinţă prin emanaţiile sale, i continuat el. Oamenii religioşi nu văd iubirea lui Dumnezeu,: jt, dacă ar putea s-o vadă, ar şti că este fie roz, fie de culoarea: ersicii sau a chihlimbarului.

Omul, de exemplu, este legat de mănunchiul de culoareA. Hihlimbarului, dar la fel sunt şi alte fiinţe.

Am vrut să ştiu care fiinţe au aceleaşi emanaţii cu ale omului.

— Va trebui să găseşti singur astfel de detalii, văzând de unul singur, a spus el. Nu are nici un rost să-ţi spun care anume; o a faci alt inventar. Esle de ajuns să spun că această căutare de undi singur esle unul dintre cele mai fascinante lucruri pe care le m face vreodată.

— Crezi că mânunchiunle roz şi de culoarea piersicii se vai şi la oameni? m-am interesai eu.

— Niciodată. Acele mănunchiuri aparţin altor fiinţe, mi-a răspuns el.

Eram gata să pun o întrebare, dar m-a oprit cu o mişcare a mâinii. Apoi s-a adâncit în gânduri. Un timp, am rămas în linişte

— Ţi-am spus că lumina conştiinţei la oameni are culon diferite, a spus el, în cele din urmă. Ceea ce nu ţi-am spus atunci pentru că nu ajunsesem încă la acel subiect, a fost aceea că na sunt culori, ci nuanţe de chihlimbar.

A spus că mănunchiul de chihlimbar al conştiinţei are o infinitate de variante subtile, care denotă întotdeauna diferenţe în calitatea conştiinţei. Rozul şi verdele palid sunt cele mai obişnuite nuanţe. Chihlimbarul albastru este cel mai neobişnuit, dar chilimbarul pur este de departe cel mai rar.

— Ce anume determina nuanţa respectivă de chihlimbar?

— Vizionarii spun că acea cantitate de energie economisiţi şi stocată este cea care determină nuanţa. Nenumăraţi luptători au început cu o nuanţa obişnuita, roz, şi au terminat cu cel mai pur chihlimbar. Genaro şi Silvio Manuel sunt cele mai bune exemple. * ^

— Ce forme de viaţă aparţin mănunchiurilor de conştiinţă roz şi de culoarea piersicii? am întrebat.

— Cele trei mănunchiuri cu toate nuanţele lor întretaie cele opt benzi, mi-a răspuns el. In banda organică, mănunchiul rot aparţine, în principal, plantelor, banda de culoarea piersicii, insectelor, banda de chihlimbar, omului şi celorlalte animale.

Aceeaşi situaţie se manifestă şi în cazul benzilor anorganice. Cele trei mănunchiuri de conştiinţă produc genuri specifice de fiinţe anorganice în fiecare dintre cele şapte benzi mari.

I-am cerut să desene genunle de fiinţe anorganice existente.

— Acesta este alt lucru pe care trebuie să-1 vezi singur, a spus Cele şapte benzi şi ceea ce produc ele sunt, într-adevăr, inaccesibile raţiunii umane, dar nu şi vederii umane.

I-am spus că nu prea înţeleg explicaţia marilor benzi, pentru ca descrierea lui m-a obligat să mi le imaginez ca pe nişte mănunchiuri independente de

sfori sau ca pe nişte benzi plate adoma unor curele de transmisie.

A explicat ca marile benzi nu sunt nici plate, nici rotunde, ci grupate împreună, ca o căpiţă de fin, ţinută în aer de forţa mâinii care le-a aranjat. Prin urmare, nu exista o ordine a emanaţiilor. Să spui că exista o parte centrală sau că exista margini, te induce eroare, dar este necesar pentru a înţelege.

A explicat în continuare ca fiinţele anorganice produse de celelalte şapte benzi de conşUinţâ sunt caracterizate de existenţA. Uiui recipient fără mişcare; este mai degrabă un receptacul fără formă, cu un grad scăzut de luminozitate. Nu arată aidoma coconului fiinţelor organice. Ii lipseşte coeziunea, calitatea care face fiinţele umane să semene cu nişte mingi luminoase, plesnind de energie.

Don Juan a spus că singura asemănare dintre fiinţele anorganice şi cele organice esle aceea că toate au emanaţii de conşUinţâ roz, de culoarea piersicu sau a chihlimbarului.

— Acele emanaţii, în anumhe circumstanţe, a continuat el, facilitează cea mai fascinantă comunicare între fiinţele celor opt mari benzi.

A spus că, de obicei, fiinţele organice, cu marile lor câmpun energetice, sunt iniţiatoarele comunicării cu fiinţele anorganice, dar urmarea sofisticata şi subtila ţine întotdeauna de fiinţele anorganice. De îndată ce bariera este desfiinţată, fiinţele anorganice se schimba şi devin ceea ce vizionarii numesc aliaţi. Din momentul acela, fiinţele anorganice pot anticipa cele mai subtile gânduri ale vizionarului, toanele, temerile sale.

— Vechii vizionari sunt vrăjiţi de un asemenea devotament din partea aliaţilor lor, a continuat el. Se spune că vechii vizionari puteau să-şi pună aliaţii să facă orice voiau ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care credeau în propria lor în vulnerabilitate. S-au păcălit, pentru că şi-au dat prea mare importanţă. Aliaţii au putere numai dacă vizionarul care îi vede este impecabil; iar vechii vizionari nu erau.

— Sunt la fel de multe fiinţe anorganice ca organismele vii?

M-am interesat.

Mi-a spus că fiinţele anorganice nu sunt la fel de numeroase ca cele organice, dar acest fapt este compensat de numărul mare de benzi ale conştiinţei anorganice. De asemenea, diferenţele dintre fiinţele anorganice sunt mult mai mari decât diferenţele dintre organisme, pentru că organismele aparţin doar unei singure benzi, în timp ce fiinţele anorganice aparţin celor şapte benzi.

— În afară de asta, fiinţele anorganice trăiesc infinit mai muh decât organismele, a continuat el. Această problemă i-a îndemnat pe vechii vizionari să-şi concentreze vederea asupra aliaţilor, din motive pe care ţi le voi expune ulterior.

A spus că vechii vizionari au ajuns, de asemenea, să-şi dea seama că marea energie a organismelor şi dezvoltarea ulterioară superioară a conştiinţei lor le-a făcut să fie bucăţele delicioase pentru VultuR. În viziunea vechilor vizionari, lăcomia a fost moovul pentru care Vulturul a produs cât mai multe organisme posibile.

A explicat apoi că produsul celorlalte patruzeci de mari Denzi nu este conşliinţa, ci o configuraţie de energie lipsită de viaţa. Vechii vizionari au numit vase produsul acelor benzI. În amp ce coconii şi recipientele sunt câmp uri de conşUinţâ energetică, ceea ce explică luminozitatea lor independentă, vasele sunt recipiente rigide, care conţin emanaţii, fără să fie câmpuri de conştiinţă energetică. Luminozitatea lor vine numai din energia emanaţiilor cuprinse înăuntru.

— Nu trebuie să uiţi că tot ce este pe pământ este învelit, a continuat el. Tot ce percepem este alcătuit din coconi sau vase cu emanaţii. De obicei, nu percepem absolut deloc recipientele fiinţelor anorganice. S-a uitat la mine, aşteptând să-i dau un semn că am înţeles. Când şi-a dat seama că n-o s-o fac, a continuat: Lumea este alcătuita din patruzeci şi opt de benzi, a spus el. Lumea creată de punctul nostru de asamblare pentru percepţia oastrâ obişnuită este alcătuită din două benzi; una este banda organică, iar cealaltă, banda care are numai structură, nu şi conştiinţă. Celelalte patruzeci şi şase de mari benzi nu fac parte din lumea pe care o percepem în mod obişnuit. S-a oprit din nou, aşteptând întrebări din partea mea, dar nu aveam niciuna. Sunt alte lumi complete, care pot fi asamblate de punctele noas-ae de asamblare, a continuat el. Vechii vizionari au numărat şapte asemenea lumi, una pentru fiecare bandă de conştiinţa. Aş idâuga ca două dintre acele lumi, în afară de lumea vieţii de zi cu zi, sunt uşor de asamblat; cu celelalte cinci este altceva.

Când ne-am aşezat din nou la discuţii, don Juan a început imediat să vorbească despre experienţa mea cu la Cătălina. A >pus ca o deplasare a punctului de asamblare într-o zonă inferioară poziţiei sale obişnuite permite proprietarului o viziune ietaliatâ, îngustă, care pare a fi o lume complet diferită. Este o (ARI. OS CASTANEDA viziune fascinantă, extrem de

atrăgătoare, mai ales pentru acei vizionari care au o fire aventuroasă, dar indolenta.

— Schimbarea perspectivei este foarte plăcută, a continuat don Juan. Este necesar un efort minim şi rezultatele sunt uluitoare. Dacă un vizionar este mânat de dorinţa unui câştig rapid, nu exista o alia manevră mai bună decâl deplasarea în jos. Singura problemă este ca, în acele poziţii ale punctului de asamblare, vizionarii sunt ameninţaţi de moarte, care survine mai brutal şi mai rapid decât în condiţia de om.

Nagualul Julian a considerat ca acesta era un loc nemaipomenit să zburde, dar atâta tot.

A spus că o adevărată schimbare a lumilor se produce atunci and punctul de asamblare se deplasează în banda omului suficient de adine pentru a atinge un prag crucial, la care punctul de asamblare poate folosi altă mare bandă.

— Cum o foloseşte? am întrebat. A ridicat din umeri.

— Este vorba de energie, a spus el. Forţa alinierii captează altă bandă, cu condiţia ca vizionarul să aibă suficienta energie. Energia noastră obişnuită permite punctelor noastre de asamblare să folosească forţa alinierii uneia dintre marile benzi de emanaţii. Şi percepem lumea pe care o cunoaştem. Dar, dacă avem un surplus de energie, putem folosi forţa alinierii altor mari benzi şI. În consecinţa, percepem alte lumi. Don Juan a schimbat brusc subiectul şi a început să vorbească despre plante. Poate că ţi se pare o ciudăţenie, a spus el, dar copacii, de exemplu, sunt mai apropiaţi de om decât furnicile. Ţi-am spus că între copaci şi om se poate stabili o minunată relaţie; pentru că au emanaţii comune.

— Cât de mari sunt coconii lor?

— Coconul unui copac uriaş nu este mult mai mare decât copacul însuşi. Interesant este ca unele plante mici au un cocon aproape la fel de mare ca trupul unui om şi de trei on mai marc: a lăţime. Acelea sunt plantele energizante. Ele au cea mai mare cantitate de emanaţii comune cu omul, nu emanaţiile conştiinţei, a alte emanaţii, în general.

^^^^P^ ^^^^^^ j.

Alt lucru unic la plante este acela ca luminozităţile lor au nuanţe diferite. In general, sunt rozalii, deoarece conştiinţa lor este roz. Plantele otrăvitoare sunt roz-gâlbui, iar cele medicinale, roz-violet, aprins. Singurele care sunt roz-albicioase sunt cele energizante. Unele au un alb murdar, altele un alb strălucitor.

Adevărata diferenţă dintre plante şi celelalte fiinţe organice este locul punctelor lor de asamblare. La plante, acesta se afla în rartea inferioara a coconului, în timp ce la celelalte fiinţe organice este în partea superioară a coconului.

— Cum stau lucrurile la fiinţele anorganice? Unde se afla punctul lor de asamblare?

— La unele este în partea inferioară a recipientelor, a spus el. Acelea sunt străine omului, dar comune plantelor. Altele îl au în rartea superioară a recipientelor. Acelea sunt înrudite cu omul şi cu alte creaturi organice.

A adăugat ca vechii vizionari erau convinşi că plantele comunică cel mai intens cu fiinţele organice. Ei considerau ca cu cât punctul de asamblare este mai jos, cu atât mai uşor le vine plantelor să desfiinţeze bariera percepţiei; copacii foarte mari şi plantele foarte mici au punctele de asamblare extrem de jos în coconii lor. Din aceasiâ cauză, un mare număr de tehnici răjitoreşti ale vechilor vizionari erau mijloace de a ţine în frâu conştiinţa copacilor şi a plantelor mici, pentru a ghida coborârea până Ia ce numeau ei cele mai adânci niveluri ale zonelor întunecate.

— Înţelegi, bineînţeles, a continuat don Juan, ca, atunci când credeau că coboară în profunzime, ei îşi împingeau, de fapt.

Punctele lor de asamblare pentru a constitui alte lumi perceptibile prin intermediul celor şapte mari benzi.

Ei au impus o limita conştiinţei lor şi au asamblat lumi cu cinci mari benzi care sunt accesibile vizionarilor numai dacă ei se supun unei transformări periculoase.

— Dar vechii vizionari au reuşit să asambleze acele lumi? arn întrebat

— Au reuşit, mi-a răspuns el. Au crezut în mod aberant ca merita să distrugă toate barierele percepţiei, chiar dacă trebuia să se transforme în copaci, în acest scop.

11. STALKINGUL, INTENŢIA Şl POZIŢIA VISATULUI.

A doua zi, tot pe la începutul serii, don Juan a venit în camera unde discutam cu Genaro. M-a luat de braţ şi am străbătut împreună casa, pana în curtea interioară. Se înnoptase deja. Am luat-o pe un coridor care înconjura curtea.

În timp ce mergeam, don Juan mi-a spus că voia să mă prevină din nou că este foarte uşor să te pierzi în complicaţii şi morbiditate pe cărarea cunoaşterii. Mi-a spus că vizionarii au de înfruntat mari duşmani, care le pot distruge scopul şi slabi forţele; duşmani creaţi chiar de comportamentul

luptătorilor, cum ar fi indolenţa, lenea şi importanţa de sine care fac parte integrantă din lumea de zi cu zi.

A remarcat că greşelile făcute de vechii vizionari, ca rezultat al indolenţei, lenei şi importanţei de sine au fost atât de enorme şi grave, încât noii vizionari nu au avut de ales şi a trebuit să-şi respingă propria tradiţie.

— Cel mai important lucru de care aveau nevoie noii vii zionari, a continuat don Juan, erau nişte măsuri practice, pentru a-şi face punctele de asamblare să se deplaseze. Deoarece nu aveau aşa ceva, au începui prin a fi deosebit de interesaţi să vadă lumina conştiinţei şi, drept rezultat, au elaborat trei seturi de tehnici care au devenit piatra lor de temelie.

Cu aceste trei seturi, a spus don Juan, noii vizionari au realizat cel mai extraordinar şi dificil lucru. Au reuşit să facă, în mod sistematic, ca punctul de asamblare să se deplaseze fata de poziţia sa obişnuită. A recunoscut ca vechii vizionari au realizat şi ei acest lucru, dar prin intermediul unor manevre capricioase.

A explicat ca ceea ce au văzut noii vizionari în lumina conştiinţei a avut drept rezultat ordinea în care au aranjat adevârunle despre conşUinţâ ale vechilor vizionari. Aceasta se numeşte măiestria conştiinţei. De aici au dezvoltat trei seturi de tehnici Prima este măiestria stalkingului, a doua măiestria intenţiei şi a treia măiestria visatului. A susţinut ca îmi explicase aceste trei seturi din prima zi în care ne-am cunoscut.

Mi-a spus că mă învăţase măiestria conştiinţei în două feluri aşa cum recomandau noii vizionari. In învăţăturile sale pentru partea dreaptă, pe care le făcuse în starea de conştiinţa normală, realizase două obiective: mă învăţase căile luptătorilor şi slăbise punctul meu de asamblare din poziţia iniţială. In învăţăturile sale pentru partea stângă, pe care le realizase într-o stare de conştiinţă elevata, îndeplinise, de asemenea, două obiective: făcuse ca punctul meu de asamblare să se deplaseze în tot atâtea poziţii cât eram capabil să suport şi-mi dăduse o lungă serie de explicaţii.

Don Juan s-a oprit şi m-a privit fix. S-a lăsat o linişte stânjenitoare; pe urmă a început să discute despre staiking. A spus că stalkingu] avea origini foarte umile şi întâmplătoare. El a început cu observaţia făcută de noii vizionari: când luptătorii se comportă în mod constant în moduri neobişnuite pentru eI. Emanaţiile nefolosite din interiorul coconilor lor încep să strălucească. Punctele lor de asamblare se deplasează armonios, aproape pe neobservate.

Stimulaţi de această observaţie, noii vizionari au începui să praclice controlul sistemalic al comportamentului lor. Ei au numit această practică arta stalkingului. Don Juan a remarcat că, deşi criticabil, numele era potrivit, pentru că stalkingui genera un comportament specific care putea fi categorisit drept ascuns.

Noii vizionari, înarmaţi cu această tehnică, au explorat necunoscutul în mod sobru şi fructuos. Printr-un exerciţiu continuu, au făcut ca punctele lor de asamblare să se deplaseze în mod constant.

— Stalkingui este una din cele două mari realizări ale noilor vizionari, a spus el. Noii vizionari au hotărât că un nagual modem trebuie să fie instruit în această realizare când punctul său de asamblare s-a deplasat suficient de profund în partea sa stângă. Motivul acestei hotărâri este acela ca nagualul trebuie să înveţe principiile stalkingului fără să fie împiedicat de inventarul uman. La urma urmei, nagualul este liderul unui grup, aşa că trebuie să acţioneze rapid, fără să stea pe gânduri.

Alţi luptători pot învăţa stalkingui în starea lor normală de conşuinţâ, deşi este preferabil s-o facă în starea de conştiinţă elevată – nu atât pentru valoarea conştiinţei lor elevate, cât pentru faptul că da stalkingului un mister pe care nu-1 are; stalkingui înseamnă doar comportare în cazul oamenilor.

A spus că acum aş putea să înţeleg că deplasarea punctului de asamblare a fost motivul pentru care noii vizionari au pus atâta preţ pe interacţiunea cu micii tirani. Aceşti tirani mici au forţat vizionarii să folosească principiile stalkingului şi, în acest fel, i-au ajutai pe vizionari să-şi deplaseze punctele de asamblare.

L-am întrebai dacă vechii vizionari ştiau ceva despre principiile stalkingului.

— Stalkingui aparţine exclusiv noilor vizionari, a spus el, zâmbind. Ei sunt singurii vizionari care au avut de-a face cu oameni. Cei vechi erau alât de învăluiţi de sentimentul putem, încât nici măcar nu şuau că există oameni, până când oamenii au început să le dea în cap. Dar ştiai deja toate acestea.

Don Juan a spus apoi că stăpânirea intenţiei împreună cu cea a stalkingului sunt cele două capodopere ale noilor vizionari, care marchează sosirea vizionarilor moderni. A explicat că, în eforturile lor de a obţine un avantaj asupra opresorilor lor, noii vizionari au urmărit fiecare posibilitate. Ştiau că predecesorii lor realizaseră lucruri extraordinare manipulând o forţa misterioasă şi miraculoasă, pe care nu o puteau descrie decât drept putere.

Noii vizionari deţin puţine informaţii despre acea forţa, aşa că au fost obligaţi s-o examineze sistematic, prin vedere. Eforturile lor au fost pe deplin răsplătite când au descoperit că acea forţă este energia alinierii.

Au început vâzfnd cum lumina conştiinţei creşte ca mărime şi intensitate pe măsură ce emanaţiile din interiorul coconului se aliniază cu emanaţiile din exterior. Au folosit acea observaţie ca pe o trambulină, la fel cum făcuseră cu stalkingui, şi au continuat să dezvolte o serie complexă de tehnici, pentru a manevra acea aliniere de emanaţii.

La început, s-au referit la acele tehnici cum ar fi stăpânirea alinierii. Apoi şi-au dat seama că era vorba de mai mult decât de-o aliniere; şi anume, de energia care provine din alinierea emanaţiilor. Au numit aceasta energie voinţa.

Voinţa a devenit cea de-a doua baza. Noii vizionari au înţeles-o ca pe o forţa oarbă, impersonală, izbucnire neîncetată de energie care ne face să ne comportăm ca de obicei. Voinţa explică faptul că percepem lumea problemelor obişnuite şi, indirect, prin forţa acelei percepţii, explică plasarea punctului de asamblare în poziţia sa obişnuită.

Don Juan a spus că nou vizionari au examinat felul în care are loc percepţia lumii de zi cu zi şi au văzut efectele voinţei. Au văzut ca acea aliniere este reînnoită neîncetat, pentru a da continuitate percepţiei. Pentru a reînnoi de fiecare dată alinierea cu rospeţimea de care este nevoie, pentru a alcătui lumea vie, izbucnirea de energie care provine chiar din acele alinieri este reciclată automat, ca să întărească alinierile făcute la alegere.

Această observaţie a servit noilor vizionari drept rampă de lansare suplimentară, care i-a ajutat să ajungă la cea de-a treia bază a setului lor. Au numit-o intenţie şi au descris-o drept ghidarea voinţei cu un anumit scop, energia alinierii.

— Silvio Manuel, Genaro şi Vicente au fost îndemnaţi de nagualul Julian să înveţe acele trei aspecte ale cunoaşterii vizionărilor, a continuat el. Genaro este maestru în manevrarea conştiinţei, Vicente este maestrul stalkingului, iar Silvio Manuel este maestrul intenţiei.

Acum vom da o explicaţie finala a stăpânirii conştiinţei; de aceea te ajuta Genaro.

Don Juan a discutat mult timp cu ucenicele. Femeile au ascultat serioase. Eram sigur că le dădea instrucţiuni detaliate despre procedurile dificile, judecind după cât erau de concentrate.

Nu am fost admis la discuţia lor, dar le-am urmărit în timp ce vorbeau în camera din faţă a casei lui Genaro. Am stat la masa din bucătărie şi am aşteptat până au terminal.

Apoi femeile s-au ridicat să plece, dar înainte de asta, au venit în bucătărie cu don Juan. Omul s-a aşezai cu faţa la mine, în timp ce femeile mi-au vorbit stânjenitor de formal. De fapt, m-au îmbrăţişat. Toate erau neobişnuit de prietenoase, ba chiar vorbăreţe. Au spus că se vor alătura ucenicilor care plecaseră cu Genaro de câleva ore. Acesia urma să le arate tuturor corpul sau din vis.

De îndată ce au plecat femeile, don Juan şi-a reluat explicaţia destul de brusc. A spus că, pe măsură ce a trecut timpul şi nou vizionari au pus bazele practicii lor, şi-au dai seama că, în condiţiile de faţă, stalkingui a deplasat puţin punctele de asamblare. Pentru un efect maxim, stalkingui avea nevoie de un cadru ideal:

\par erau necesari tirani mici, investiţi cu autoritate şi putere. A devenit din ce în ce mai greu pentru noii vizionari să se pună în asemenea situaţii; sarcina de a le improviza sau de a le căuta a devenit o povara de nesuportat.

Noii vizionari au considerat necesar sa vadă emanaţiile Vulturului, pentru a găsi o cale mai potrivita de a muta punctul de asamblare. Când au încercat să vadă emanaţiile, au fost confruntaţi cu o problema foarte serioasă. Au descoperit că nu au cum să le vadă, fără să-şi asume un risc mortal, şi totuşi, trebuia să le vadă. Acela a fost momeniul în care au folosit tehnica visatului a vechilor vizionari ca pe un scut de protecţie împotriva loviturii mortale a emanaţiilor VulturuluI. În felul acesta, şi-a «dat seama că visatul era în sine cel mai eficient mod de a deplasa punctul de asamblare. ' – Una dintre cele mai stricte porunci ale noilor vizionari, a continuat don Juan, era aceea ca luptătorii trebuia să înveţe visatul în timp ce se aflau în starea lor normală de conştiinţa. Urmânc iaceasta poruncă, am început să te învăţ visatul aproape din pnnu zi când ne-am cunoscut.

— De ce noii vizionari cer ca visatul să fie învăţat în starea de conştiinţă normală? am întrebat.

— Pentru ca visatul este foarte periculos, iar visătorii, foane vulnerabili, a spus el. Este periculos, pentru că are o putere de neconceput; face visâtohi vulnerabili, pentru că îi lasa la mila forţei de neînţeles a alinierii.

Noii vizionari şi-au dat seama că, în starea noastră normală de conştiinţă, ne putem apăra în nenumărate feluri împotriva forţei emanaţiilor nefolosite care s-au aliniat brusc în visat.

Don Juan mi-a explicat ca visatul, la fel ca stalkingui, a început ca o simplă observaţie. Vechii vizionari şi-au dat seama că, în visele lor, punctul de asamblare se deplasează uşor spre stânga, în cel mai natural fel. Acest punct se relaxează îhtr-adevâr când omul doarme şi toate felurile de emanaţii nefolosite încep să strălucească.

Vechii vizionari au fost intrigaţi imediat de acea observaţie şi au început să lucreze cu deplasarea naturala, până când au fost capabili s-o controleze. Au numit acel control visat, sau arta manevrării corpului din vis.

A remarcat că nu poţi descrie imensitatea cunoaşterii lor despre visat. Dar noilor vizionari nu prea le-a folosit acest lucru. Aşa că, atunci când a venit vremea reconstrucţiei, noii vizionari s-au ajutat doar de elementele esenţiale ale visatului, pentru a vedea emanaţiile Vulturului şi pentru a-i ajuta să deplaseze punctele de asamblare.

A spus ca vizionarii, atât cei vechi, cât şi cei noi, înţeleg că visatul este controlul deplasării naturale pe care o suportă punctul de asamblare în somn. A subliniat că acest control care realizează deplasarea nu intenţionează în nici un fel s-o dirijeze. Vrea doar să păstreze acest punct de asamblare în poziţia în care se deplasează în mod natural în somn, o manevră deosebit de dificilă, care a necesitat un efort şi o concentrare enormă din partea vechilor vizionari.

Don Juan a explicat ca visătorii trebuie să realizeze un echilibru foarte subtil, pentru ca în vise nu se poate interveni şi nici nu pol fi comandate prin efortul conştient al visătorului. Totuşi, deplasarea punctului de asamblare trebuie sa asculte de comanda visătorului – o contradicţie care nu poale fi supusa raţiunii, dar care trebuie rezolvata din punct de vedere praclic.

După ce au studiat visătorii în timp ce dormeau, vechii vizionari au sugerat ca soluţie să lase visele să-şi urmeze cursul lor natural. Ei văzuseră că, în unele vise, punctul de asamblare al visătorului se deplasa mult mai profund în partea stângă decât în alte vise. Aceasta observaţie a ridicat întrebarea dacă conţinutul visului face punctul de asamblare să se deplaseze sau dacă mişcarea punctului de asamblare singura generează conţinutul visului, activând emanaţiile nefolosite.

Ei şi-au dat seama în curând că deplasarea punctului de asamblare în partea stânga este cea care produce visele. Cu cât se deplasează mai departe, cu atât mai viu şi mai bizar este visul. Au încercat, în mod inevitabil, să-şi comande visele, încercând să-şi facă punctele de asamblare să se deplaseze

mai adânc în partea stângĂ. Încercând acest lucru, au descoperit că, atunci când visele sunt manipulate conştient sau semiconştient, punctul de asamblare revine imediat la locul său obişnuit. Deoarece ceea ce ei doreau era deplasarea punctului de asamblare, au ajuns la inevitabila concluzie ca a interveni în vise însemna sa intervii în deplasarea naturala a punctului de asamblare.

Don Juan a spus că vechii vizionari au continuat apoi să-şi dezvolte uimitoarele lor cunoştinţe asupra subiectului – cunoşţinte care aveau un impact deosebit asupra aspiraţiei noilor vizionari în privinţa visatului, dar nu le prea erau de folos în forn» lor iniţiala.

Mi-a spus că, până atunci, înţelesesem visam/ca pe un control al viselor şi că fiecare exerciţiu la care mă supusese, cum ar fi găsirea mâinilor în vis, nu era, deşi părea să fie, destinat să raft înveţe să-mi comand visele. Acele exerciţii aveau scopul de a line fix punctul de asamblare în locul în care se deplasase în vis. Aici trebuie visătorii să realizeze un echilibru subtil. Ei nu pot decât dirija fixarea punctelor lor de asamblare. Vizionarii sunt ca nişte pescari dotaţi cu o undiţa care se arunca singura ori de câte ori este posibil. Singurul lucru pe care îl pot face este să ţină undiţa ancorată în locul în care se scufundă.

— Oriunde se deplasează în vise, punctul de asamblare se numeşte poziţie de visat, a continuat el. Vechii vizionari au devenit atât de experţi în păstrarea poziţiei de visat, încât au putut chiar sa se trezească în timp ce punctele lor de asamblare erau ancorate acolo.

Vechii vizionari au numit acea stare corpul din vis, pentru ca au controlat-o până într-atâta, încât au creat un nou corp temporar de fiecare dată, când se trezeau într-o nouă poziţie de visat.

Trebuie să-ţi fie clar ca visatul are un dezavantaj cumplit, a continuat el. El aparţine vechilor vizionari. El este marcat de caracteristicile lor. Am fost foarte prudent când te-am îndrumat, dar nu poţi fi sigur.

— În ce privinţă vrei să mă previi, don Juan? l-am întrebat

— Te previn în privinţa capcanelor visatului, care sunt cu adevărat enorme, mi-a răspuns eL. În visat, nu ai cum să dirijezi mişcarea punctului de asamblare; singurul lucru care dictează aceasta mişcare este forţa interioară sau slăbiciunea visătorilor. Aici rezidă prima capcană.

A spus că, la început, noii vizionari au ezitat să folosească visatul. Au considerat ca visatul, în loc să întărească luptătorii, îi moleşea, îi făcea capricioşi. Vechii vizionari erau toţi la fel. Pentru a înlătura efectul negativ

al visatului – deoarece nu aveau altă obţiune decât să-1 folosească – noii vizionari au dezvoltat un sistem bogat şi complex de comportament numit drumul luptătorilor sau calea luptătorilor.

Cu acel sistem, noii vizionari s-au întărit şi au dobândit o forţa intemâ de care aveau nevoie pentru a deplasa punctul de asamblare în vise. Don Juan a subliniat că forţa de care vorbea nu era numai convingerea. Nimeni nu putea avea convingeri mai solide decât vechii vizionari, dar, cu toate acestea, erau slabi pana în măduva oaselor. Forţa interioara însemna un sentiment de impasibilitate aproape de indiferenţa, un sentiment de comoditate, dar, mai ales, însemna o tendinţă profundă spre cercetare şi înţelegere. Noii vizionari au numit aceste caracteristici, sobrietate.

— Convingerea noilor vizionari, a continuat el, este aceea ca o viaţă impecabilă în sine duce inevitabil la sobrietate, iar aceasta, la rândul ei, duce la mişcarea punctului de asamblare.

Am spus că vechii vizionari credeau că punctul de asamblare se poate deplasa din interior. Ei au făcut un pas mai departe şi au susţinut că oamenii impecabili nu au nevoie de un îndrumător. Ei pot face tot ce fac vizionarii, economisindu-şi energia. Nu au nevoie decât e o şansă minimă – să cunoască posibilităţile dezvăluite de vizionari.

I-am spus că ne întorsesem de unde plecasem în starea mea normală de conştiinţă. Eram convins că* impecabilitatea sau economisirea energiei era ceva atât de vag, încât putea fi interpretata de oricine, cum i se năzărea.

Am vrut să spun mai multe, să-mi construiesc argumentaţia, dar m-a cuprins o senzaţie ciudată. Aveam în mod real, Fizic senzaţia că treceam prin ceva. Apoi mi-am respins propria argumentaţie. Ştiam fără nici cea mai mică îndoială că don Juan avea dreptate. Se cere doar impecabilitate, energie şi se începe cu un singur act care trebuie să fie voit, precis şi susţinut. Dacă acel act se repetă suficient de mult, se dobândeşte o intenţie solidă, care se poate aplica în orice. Dacă se realizează acest lucru, este totul limpede. Se va merge din etapă în etapă, până când luptăiorul va ajunge la potenţialul maxim.

Când i-am spus lui don Juan ca tocmai îmi dădusem seama de acest lucru, a ris încânlat şi a exclamat că eram, într-adevăr, un exemplu binevenit al forţei de care vorbea. Mi-a explicat ca punctul meu de asamblare se mişcase şi că fusese deplasat de sobrietate într-o poziţie care genera înţelegere. Ar fi putut să fie deplasat la fel de bine de capriciu într-o poziţie care generează numai importanţă de sine, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori.

— Hai să discutăm acum despre corpul din vis, a continuat el. Vechii vizionari şi-au concentrat eforturile asupra explorării şi exploatării corpului din vis. Şi au reuşit să-l utilizeze ca pe un corp mai practic, adică s-au recreat în diverse feluri ciudate.

Don Juan a susţinut că era bine ştiut printre vizionari ca grupurile de străvechi vrăjitori nu s-au mai întors niciodată după ce s-au trezit într-o poziţie de visat pe gustul lor. A spus că e posibil să fi murit în acele lumi de neconceput sau poate că mai rrâiesc şi azi în cine ştie ce fel sau forma contorsionata.

S-a oprit, s-a uitat la mine şi a izbucnit în ris.

— Mori de nerăbdare să ma întrebi ce au făcut vechii vizionari cu corpul din vis, nu-i aşa? a spus el şi m-a îndemnai să-l întreb, ridicând bărbia.

Don Juan a declarat că Genaro, ca maestru indisputabil al conştiinţei, îmi arătase corpul din vis de multe ori, în timp ce eram în starea de conşuinţâ normală. Efectul urmărit de Genaro cu demonstraţiile sale era acela de a deplasa punctul meu de asamblare, nu dinu-o poziţie de conştiinţă elevată, ci din starea lui normală.

Don Juan mi-a spus apoi, ca şi când mi-ar fi împărtăşit un secret, că Genaro ne aştepta pe câmp, lângă casă, să-mi arate corpul sau din vis. A repetat la nesfârşit ca atunci eram într-o stare perfectă de conştiinţă pentru a vedea şi înţelege ce era, de fapt, corpul din vis. Pe urmă, m-a pus să mă ridic şi am ieşit din cameră, îndreptându-ne spre uşa casei. Când eram gata s-o deschid, am observat pe cineva zăcând pe preşurile folosite de ucenici drept patun. Am crezut că unul dintre ucenici se întorsese acasă, în timp ce Juan şi cu mine discutam în bucătărie.

M-am dus la el şi atunci mi-am dat seama că era Genaro. Dormea dus, sforăind în pace, cu faţa-n jos.

— Trezeşte-l, mi-a spus don Juan. Trebuie să mergem. Probabil că este mort de oboseală.

L-am scuturat uşor pe Genaro. S-a întors încet şi a scos sunetele cuiva care se trezeşte dintr-un somn adânc. Şi-a întins braţele, apoi a deschis ochii. Am ţipat fără să vreau şi am sărit înapoi.

Genaro nu avea ochi de om. Erau două puncte intens luminoase, de culoarea chihlimbarului. Mă speriasem atât de tare, încât ameţisem. Don Juan m-a bătut pe spate şi mi-am recăpătat echilibrul.

Genaro s-a ridicat şi mi-a zâmbit. Avea trăsături rigide. Se mişca de parcă era beat sau infirm. A trecut pe lângă mine şi s-a dus direct spre perete. M-

am strâmbat în aşteptarea iminentei ciocniri, dar a trecut prin zid ca şi când n-ar fi fost acolo. S-a întors în camera prin uşa de la bucătărie. Apoi, în timp ce pnveaiR. Îngrozit, Genaro a început să meargă pe pereţi, cu corpul paralel cu podeaua, continuându-şi drumul pe tavan, cu capul în jos.

Am căzut pe spate când am încercat să-i urmăresc mişcârilt Din poziţia aceea nu l-am mai văzut pe Genaro; în schimb, ma uitam la o sferă de lumina care se mişca pe tavan şi pe zidun.

Deasupra mea, înconjurând camera. Dădea impresia că cineva lumina pereţii şi tavanul cu o lanterna uriaşă. Mingea de lumină s-a stins, în cele din urmă. A dispărut când s-a lovit de perete.

Don Juan a remarcat că teama mea animalica era întotdeauna nemăsurată şi trebuia să lupt s-o înfrânez, dar, în general, mă comportasem foarte bine. Văzusem corpul din vis al lui Genaro aşa cum este, ca o sferă luminoasa.

L-am întrebat cum de era atât de sigur că făcusem asta. Mi-a răspuns că văzuse punctul meu de asamblare deplasându-se mai întâi către poziţia sa normală, pentru a compensa teama, apoi mai în profunzime, la stânga, dincolo de punctul în care nu mai exista îndoieli.

— În acea poziţie se poate vedea un singur lucru: sfere de energie, a continuat el. Din starea de conştiinţă elevată pana în celălalt punct mai adânc din partea stânga este doar un pas. Adevărata realizare este să faci punctul de asamblare să se deplaseze din poziţia normală în punctul unde nu exista îndoieli.

A adăugat ca mai trebuia să ne întâlnim cu corpul din vis al lui Genaro pe câmpul din jurul casei, în timp ce mă aflam în starea de conştiinţa normala.

Când ne am întors în casa lui Silvio Manuel, don Juan a spus că realizarea lui Genaro în privinţa corpului din vis este nimic în comparaţie cu ce au făcut vechii vizionari.

— Vei vedea foarte curând, a spus el pe un ton ameninţător, după care a izbucnit în ris.

L-am întrebat despre asta din ce în ce mai speriat, ceea ce l-a făcut să râdă şi mai copioS. În cele din urmă, s-a oprit şi a spus că o să discute despre felul în care noii vizionari au obţinut corpul din vis şi felul în care-l folosesc.

— Vechii vizionari urmăriseră realizarea unei replici perfecte a corpului, a continuat el şi aproape au reuşit să obţină una.

Singurul lucru pe care n-au reuşit să-1 copieze au fost ochii. In loc de ochi, corpul din vis are exact lumina conştiinţei. Nu ţi-ai dat seama de asta

înainte, când Genaro îţi arata corpul lui din vis?

Noilor vizionari puţin le pasa de o replică perfectă a corpului; de fapt, nici nu sunt interesaţi să copieze corpul. Dar au păstrat numele de corp din visf pentru a desemna o senzaţie, o izbucnire de energie care este transportată de mişcarea punctului de asamblare în orice loc din lume sau în orice loc dintre cele cinci lumi accesibile omului.

Don Juan a schiţat apoi procedeul de obţinere a corpului din vis. A spus că începe cu un act iniţial care, întrucât este susţinut, zămisleşte intenţie inflexibila. Intenţia inflexibilă duce la liniştea interioara, iar aceasta la forţa interioară necesară deplasării punctului de asamblare în vise, în poziţii-corespunzătoare.

A numit această ordine fundament. Dezvoltarea controlului se produce după ce s-a realizat fundamentul; acesta constă în menţinerea sistematică a poziţiei de visat, prin menţinerea viziunii visului. O practică constantă are drept rezultat o mare uşurinţă în a menţine poziţiile de visat cu vise noi, nu atât de mult pentru ca prin practică se câştigă un control deliberat, ci pentru ca, de fiecare dată când este exercitat acest control, forţa interioară se întăreşte. La rândul ei, o data întărită, această forţă interioară face ca punctul de asamblare să se deplaseze în poziţiile de visat, care sunt mai capabile să genereze sobrietate; cu alte cuvinte, visele în sine devin mai manevrabile, chiar mai ordonate.

— Dezvoltarea visătorilor este indirecta, a continuat el. De aceea, noii vizionari au crezut ca putem visa singuri. Deoarece visatul foloseşte o deplasare naturala a punctului de asamblare, n-ar trebui să avem nevoie de nimeni să ne ajute.

R-*

Lucrul de care avem nevoie neapărat este sobrietatea, pentru ca nimeni nu ne-o poate da şi nici nu ne poale ajuta s-o obţinem, în afara de noi înşine. Fără ea, deplasarea punctului de asamblare este haotica, la fel cum sunt şi visele noastre obişnuite.

În concluzie, procedura prin care se ajunge la corpul din vis este o viaţă de zi cu zi impecabila.

Don Juan a explicat că, de îndată ce se realizează sobrietatea şi poziţiile de visat devin din ce în ce mai puternice, următorul pas este deşteptarea în orice poziţie de visat. A remarcat că manevra, deşi pare simplă, este un fenomen foarte complex – atât de complex, încât necesita nu numai sobrietate, ci toate atributele artei luptătorilor, mai ales intenţia.

L-am întrebat cum poate intenţia să ajute vizionarii să se trezească în poziţia de visat, Mi-a răspuns că intenţia, fiind cel mai sofisticat control al forţei de aliniere, este ceea ce menţine, prin sobrietatea visătorului, alinierea acelor emanaţii care au fost aprinse de mişcarea punctului de asamblare.

Don Juan a spus că mai există o capcană formidabilă a visatului: chiar forţa corpului din vis. De exemplu, este foarte uşor pentru corpul din vis să se uite mult timp, în mod neîntrerupt, la emanaţiile Vulturului, dar este, de asemenea, foarte uşor pentru corpul din vis să fie consumat în întregime de acestea. Vizionarii care s-au uitat la emanaţiile Vulturului fără corpurile lor din vis au murit, iar cei care s-au uitat cu corpurile lor din vis au fost arşi de focul lăuntric. Noii vizionari au rezolvat problema văzând în echipe. In timp ce unul dintre vizionari se uita la emanaţii, ceilalţi stăteau gata să pună capăt vederii.

— Cum au văzut noii vizionari în echipe? m-am interesat.

— Au visat împreună, a răspuns el. După cum ştii, esle perfect posibil ca un grup de vizionari să activeze aceleaşi emanaţii ncfolositE. În acest caz, de asemenea, nu exista etape cunoscute, se întâmpla, pur şi simplu; n-ai o tehnică după care să te ghidezi.

A adăugat ca, în visatul împreună, ceva din noi preia conducerea şi ne trezim brusc că vedem acelaşi lucru cu ceilalţi visători. Se întâmpla următorul lucru: condiţia noastră umană ne face să concentram în mod automat lumina conştiinţei asupra aceloraşi emanaţii folosite de celelalte fiinţe umane. Ne ajustăm poziţia punctelor noastre de asamblare, pentru a se potrivi cu celelalte din jurul nostru. Facem acest lucru în partea dreaptă, în cadrul percepţiei noastre obişnuite şi o facem şi în partea stângĂ. În timp ce visăm împreună.

S-a produs un entuziasm ciudat în casă. Toţi vizionarii grupului lui don Juan păreau atât de bucuroşi, încât se zăpăciseră, lucru pe care nu l-am mai văzut. Se pare că nivelul lor de energie, ridicat în mod obişnuit, crescuse. Am devenit foarte temător. L-am întrebat pe don Juan despre asta. M-a dus în curtea din spate. Preţ de o clipă ne-am plimbat în tăcere. A spus că se apropia ora plecării pentru toţI. Îşi grăbea explicaţia, ca să termine la timp.

— De unde şui ca mai aveţi puţin până la plecare? am întrebat.

— Este o senzaţie interioara, a spus el. O s-o simţi şi tu într-o zi. Nagualul Julian mi-a deplasat de nenumărate ori punctul de asamblare, aşa cum ţi l-am deplasat şi eu pe al tau. Pe urmă, mi-a lăsat sarcina de a realinia toate

acele emanaţii, pe care mă ajutase să le aliniez prin acele schimbări. Aceasta este sarcina pe care trebuie s-o îndeplinească fiecare nagual.

În orice caz, re alinierea tuturor acelor emanaţii deschide drumul unei manevre deosebite de luminare a tuturor emanaţiilor în interiorul coconului. Aproape am realizat acel lucru. Sunt gata să ajung la maxim. Deoarece sunt nagual, de îndată ce activez: oate emanaţiile din interiorul coconului meu, vom pleca într-o clipă.

Am simţit că ar trebui să fiu trist şi să plâng, dar ceva în mine se bucura atât de mult ca nagualul Juan Martus urma să fie liber, încât am ţopăit şi am strigat de îneânlare. Ştiam că mai curând sau mai târziu aveam să ajung într-o alta stare de conştiinţa şi aveam să plâng de tristeţe. Dar, în ziua aceea, eram plin de fericire şi optimism.

I-am spus lui don Juan cum mă simţeam. El a râs şi m-a bătut pe spate.

Am intrat în camera mare şi ne am aşezai. Don Juan a ezitat preţ de o clipă. S-a uitat pe fereastră. De pe scaunul meu vedeam curtea. Era devreme, după-amiaza; o zi noroasă. Stătea să plouă. Nori ameninţători înaintau dinspre vest. Mie îmi plăceau zilele noroase, dar nu şi lui don Juan. Părea agitat, în timp ce încerca să găsească o poziţie mai confortabilă.

Don Juan şi-a început explicaţia, spunând că este greu să-ţi aminteşti ce se întâmpla în starea de conştiinlâ elevată, datorită infinităţii ^e poziţii pe care Ie adoptă punctul de asamblare, după ce este deplasat din poziţia sa iniţiala. Pe de altă parte, când îţi aminteşti tot ce are loc în starea de conşUinţâ normală, punctul de asamblare stă fix în locul său obişnuit.

Mi-a spus că mă înţelege. Mi-a sugerat să accept că este greu să-mi amintesc şi să recunosc că s-ar putea să nu-mi îndeplinesc sarcina şi să nu pot niciodată să realiniez toate emanaţiile pe care el mă ajutase să le aliniez.

— Gândeşte-te puţin, mi-a spus el, zâmbind. Poate că n-o să-ţi aminteşti niciodată de această conversaţie pe care o purtăm acum şi care, în momentul de faţa, ţi se pare obişnuită, aşa că nu-i dai importanţă.

Acesta este, într-adevăr, misterul conştiinţei. Fiinţele umane sunt pline de acest misier, sunt pline de întunecime, de lucruri inexplicabile. A ne privi în alţi termeni este curată nebunie. Aşa că nu micşora importanţa misterului omului din tine, plângându-u de mila sau încercând să-1 supui raţiunii. Micşorează prostia omului din tine, înţelegând-o. Dar nu te scuza nici pentru una, nici pentru alta; amândouă sunt necesare.

Una dintre marile manevre ale stalkerilor constă în punerea în contradicţie a misterului cu prostia în fiecare din noi.

A explicat ca practicile stalkingului nu sunt ceva demn de posedat; de fapt, li se pot aduce multe obiecţii. Ştiind acest lucru, noii vizionari şi-au dat seama că ar fi contrar interesului oricui să discute sau să practice principiile stalkingului în starea normalâ de conştiinţa.

I-am scos în evidenţă această nepotrivire. Spusese că luptătorii nu au cum să acţioneze în timp ce se afla în starea de conştiinţa elevată şi afirmase, de asemenea, ca stalkingui înseamnă, pur şi simplu, să te comporţi cu oamenii într-un anumit fel. Cele două afirmaţii se contrazic una pe alta.

— Prin faptul că nu înveţi pe cineva în starea normală de conştiinţa, mă refeream că mveţi un nagual, a spus el. Scopul stalkingui ui cuprinde două aspecte: primul, să deplasezi punctul de asamblare cât mai constant şi sigur posibil şi nimic nu poate face acest lucru mai bine decât stalkingui; al doilea, să imprimi principiile la un nivel atât de profund, încât să se evite inventarul uman, deoarece este o reacţie naturală să refuzi şi să judeci ceva care poate fi contrar raţiunii.

I-am spus că mă îndoiam sincer că aş putea judeca sau refuza aşa ceva. A ris şi a spus că eu nu puteam fi o excepţie, că aş reacţiona ca oricare altul de îndată ce as auzi de faptele unui maestru stalker, cum este nagualul Julian.

— Nu exagerez când îţi spun că nagualul Julian a fost cel mai extraordinar stalker din câţi am întâlnit, a zis don Juan. Ai auzit deja de ce este în stare de la ceilalţi. Dar nu ţi-am spus niciodată ce mi-a făcut mie.

Voiam gualul Julian, dar, înainte să dau glas protestului meu, m-a Are ca don Juan şi-a dat seama deoarece aminteşti mare care acele amintiri.

O să-ţi povestesc cum s-a comportat nagualul Julian când am întâlnit prima oară portamentul lui în timp ce te afli în starea de conşUinţâ putea fi pe el în starea de conştiinţa mala.

Cursa. M-a asigurat ca, prin povestirea sa, voia doar să ilustreze modul în care acţionează stalkerii şi motivele pentru care o fac.

— Nagualul Julian a fost ultimul dintre stalkerii de modă veche. A fost un stalker nu atât datorita circumstanţelor vieţii sale, ci pentru ca aşa îi stătea în fire.

Don Juan a explicat că noii vizionari au văzut că există două grupuri principale de fiinţe umane: cei cărora le pasa de alţii şi cei cărora nu le pasA. Între aceste extreme au văzut un amestec nesfârşit a celor două. Nagualul Julian aparţinea categoriei de oameni cărora nu Ie pasă; don Juan I-a categorisit ca aparţinând categoriei opuse.

Generos cămaşa

— Da, sigur, mi-a răspuns don Juan. Nu numai că era generos, era, de asemenea, deosebit de fermecător. Te cucerea. Era jurul dădea tâmpla să-I îndrăgească. Era, ' Ia rândul lui iubit de toţi oamenii.

Pentru ca, în calitate de maestru stalkeR. Le transmitea adevăratele sale sentimente: nu dădea doi bani pe nimeni.

Nu am spus nimic, dar don Juan şi-a dat seama că nu credeam, ba chiar eram tulburat de ce spusese. A chicotit şi a clătinat din cap dintr-o parte într-alta.

— Asta este stalkingui, a spus el. Vezi, nici n-am început să povestesc despre nagualul Julian şi eşti deja tulburat A izbucnit în ris când am încercat să-i explic ce simţeam. Nagualului Julian nu-i pasa de nimeni, a continuat el. De asta putea ajuta oamenii. Şi îi ajuta; le dădea şi cămaşa de pe el, pentru că nu dădea doi bani pe ei.

— Vrei să spui, don Juan, ca cei care îşi ajută aproapele sunt aceia cărora nu le pasa de ei? l-am întrebat eu complet uluit

— Aşa spun stalkerii, mi-a răspuns el, zâmbind radios. De exemplu, nagualul Julian era un vindecător celebru. A ajutat mii şi mii de oameni, dar nu s-a lăudat niciodată cu asta. A lăsat oamenii să creadă că o femeie vizionară din grupul său era vindecătorul.

Dacă ar fi fost un om căruia îi pasa de ceilalţi, ar fi cerut să fie înţeles. Cei cărora le pasa de alţii, le pasă şi de ei şi cer recunoaştere, acolo unde este cazul.

Don Juan a spus că el, deoarece aparţinea categoriei celor care le pasa de aproapele lor, n-a ajutat niciodată pe nimeni. Generozitatea 1 s-a părut stânjenitoare. N-a putut nici măcar să conceapă să fie iubit aşa cum era nagualul Julian, şi s-ar fi simţit prost să-şi dea cămaşa de pe el.

— Îmi pasă atât de mult de aproapele meu, a continuat, încât nu fac nimic pentru el. Nu aş şti ce să fac. Aş avea mereu senzaţia că îmi impun voinţa asupra lui prin darurile mele.

Evident, am preîntâmpinat asemenea sentimente, cum fac luptătorii. Orice luptător poate avea succes la oameni, aşa cum avea nagualul Julian, cu condiţia să-şi deplaseze punctul de asamblare într-o poziţie în care nu contează daca oamenii îl plac, nu-1 plac sau îl ignora. Dar nu este acelaşi lucru.

Don Juan a spus ca, atunci când şi-a dat seama prima oară de principiile stalkerilor, aşa cum făceam eu atunci, a fost cât se poate de tulburat. Nagualul Elias, care semăna foarte mult cu don Juan, i-a explicat ca

stalkerii ca nagualul Julian sunt lideri înnăscuţi. Pot ajuta oamenii să facă orice.

— Nagualul Elias a spus că aceşti luptători pot ajuta oamenii să se vindece, a continuat don Juan, sau îi pot ajuta să se îmbolnăvească. Îi pot ajuta să găsească fericirea sau tristeţea. I-am sugerat nagualului Elias ca, în loc să spună ca aceşti luptători ajuta oamenii, să afume că îi influenţează. Dar el a susţinut că nu este doar atât, pentru ca oamenii se adună în jurul lui. Don Juan a chicotit şi m-a privit fix. Se citea o sclipire răutăcioasă în ochii lui. E ciudat felul în care stalkerii au stabilit ce văd la oameni, nu? m-a întrebat el.

Pe urmă, don Juan a început să-mi povestească despre nagualul Julian. A spus că nagualul Julian şi-a petrecut mulţi ani în aşteptarea unui ucenic nagual. A dat într-o zi peste don Juan, în timp ce se întorcea acasă dintr-o scurtă vizită într-un sat din apropiere. Se gândea, de fapt, la un ucenic nagual în timp ce mergea pe drum, când a auzit o împuşcătură răsunătoare şi a văzut oamenii împrăştiindu-se în toate direcţiile. A alergat cu ei în tufişurile de pe marginea drumului şi a ieşit din ascunzătoare numai când a văzut un grup adunat în jurul cuiva rănit care zăcea jos.

Rănitul era, bineînţeles, don Juan, care fusese împuşcat de un şef de echipa uranic. Nagualul Julian a văzut imediat ca don Juan era un om deosebit, al cărui cocon era împărţit în patru părţi, în loc de două; şi-a dat seama, de asemenea, ca don Juan era grav rănit A ştiut că nu avea timp de pierdut. I se împlinise dorinţa, dar trebuia să acţioneze repede, înainte să-şi dea seama cineva ce se întâmpla. I-a ridicat capul şi a strigat:

— Mi-au împuşcat fiul!

Călătorea cu una dintre femeile vizionare din grupul sau, o indiancă solidă care, în mod public, trecea drept scorpia lui de nevastă. Alcătuiau o excelentă echipa de stalkeri. I-a spus femeii ce să facă şi a început şi ea să plângă şi să-şi jelească fiul care zăcea leşinat şi însângerat Nagualul Julian i-a rugat pe cei adunaţi să nu anunţe autorităţile, ci să-1 ajute să-şi ducă fiul acasă, în oraş, care era departe. A oferit bani unor tineri vânjoşi, să-1 ajute să-şi transporte fiul muribund.

Oamenii l-au dus pe don Juan acasă la nagualul Julian. Nagualul a fost foarte generos cu ei şi i-a plătit bine. Tinerii au fost atât de impresionaţi de cei doi soţi îndureraţi, care au plâns tot drumul spre casa, încât au refuzat să primească banii. Dar nagualul Julian a insistat ca ei să ia banii, ca să-i aducă noroc fiului sau.

Timp de câteva zile, don Juan nu a ştiut ce să creadă despre cei doi oameni cumsecade care îl luaseră la ei acasă. A spus că nagualul Julian i se părea un bătrânel senil. Nu era indian, dar avea o nevastă indiancă tânără, grasă şi irascibilă, care era pe cât de solida, pe atât de cicălitoare. Don Juan a crezut că era, în mod si^ur, o vindecătoare, judecând după felul cum îi îngrijise rana şi cantitatea de plante medicinale din camera în care stătea.

Femeia îl domina pe bătrân şi-1 punea să aibă grijă zilnic de rana lui don JuaN. Îi făcuseră un pat din preşuri groase şi batonului îi venea greu să îngenuncheze ca să ajungă la el. Don Juan de-abia se abţinea să nu izbucnească în ris, când vedea bătrânelul fragil căznindu-se să-şi îndoaie genunchii. Don Juan a spus că, în timp ce-i spăla rana, omul bombănea întruna; avea o privire pierdută; îi tremurau mâinile şi corpul din cap până-n picioare.

4\par Când îngenunchea, nu mai putea să se ridicE. Îşi chema soţia, strigând răguşit şi furios. Femeia intra în cameră şi se luau amândoi la cearta. De multe ori ea pleca, lâsându-1 să se ridice de unul singur.

Don Juan m-a asigurat că nu i-a fost atât de nuia de nimeni ca de bietul bătrân bolnaV. Îi venea de multe ori să se ridice să-1 ajute, dar nu putea nici el să se mişte. O dată, bătrânul a înjurat şi a ţipat vreo jumătate de oră, în timp ce s-a târât ca un melc, înainte să reuşească să se ridice, cu mare greutate.

I-a explicat lui don Juan că starea lui se datora faptului că era bătrân, că avea oase rupte care nu se prinseseră bine şi suferea de reumatism. Don Juan a spus că bătrânul a ridicat ochii spre cer şi i-a mărturisit că era cel mai nefericit om din lume; venise la vindecătoare să-1 ajute şi ajunsese să se însoare cu ea şi să devină sclavul ei.

— L-am întrebat de ce n-a plecat, a continuat don Juan, la care bătrânul m-a privit cu ochi mari de groază. S-a înecat cu propria-i salivă, apoi a încremenit şi a căzut ca un buştean pe podea, lângă panii meu, încercând să mă facă să tac.

— Nu ştii ce spui; nu ştii ce spui. Nimeni nu poate fugi de aici, a repetat bătrânul îngrozit.

— L-am crezut. Eram convins că era mai nefericit şi mai distrus decât fusesem eu vreodată. Mă simţeam din ce în ce mai râu în casa aceea, pe zi ce trecea. Mâncarea era delicioasa şi femeia era mereu plecată să vindece oameni, aşa că rămâneam cu bătrânul. Am vorbit mult despre viaţa meA. Îmi plăcea să discut cu eL. L-am spus că nu aveam bani să-i răsplătesc

bunătatea, dar că eram gata să fac orice să-1 ajut. El mi-a declarat că nu mai putea fi ajutat şi că era gala să moară, dar, dacă vorbisem, într-adevăr, serios, mi-ar fi recunoscător dacă m-aş căsători cu soţia lui după ce murea.

Am mi-am dat seama că trebuia să fug cât mai repede.

Don Juan mi-a spus ca, atunci când a putut să umble fără ajutor, binefăcătorul sau i-a făcut o uluitoare demonstraţie a capacitaţii sale de stalker. Fără să-1 prevină în nici un fel, l-a pus pe don Juan faţa-n faţă cu o fiinţa anorganica. Simţise ca don Juan avea de gând să fugă şi profitase de ocazie ca să-1 sperie cu un aliat care putea, într-un fel, să arate ca un monstru.

Am cred ochilor, dar monstrul era acolo lea. Bătrânul stătea lângă mine, vâicârindu monstrul să-i cruţe viaţa. Binefăcătorul meu era i lari; putea să-şi distribuie teama câte puţin, iar i Ia această tehnica. Eu nu ştiam asta. Nu vedeam funţâ oribilă, înaintând care nnd ca un şarpe, am leşinat. Când mi-am revenit, bătrânul mi-a spus că făcuse o înţelegere cu monstrul.

I-a explicat lui don Juan că acceptase să-i lase în viaţă pe amândoi, cu condiţia ca don Juan să devină slujitorul lui. La care obligaţii îi reveneau. Bătrânul însemna şese cât pe ce să-şi piardă viaţa cu câteva zile în urmă, când fu sângerarea aşa.

Monstrul ştia asta. Bătrânul i-a spus Iui don Juan să nu mai ezite şi să accepte înţelegerea, pentru ca, dacă refuza, monstrul, care asculta după uşă, o să dea buzna şi o să-i ucidă imediat pe amândoi.

— Am avut destul curaj să-1 întreb pe bătrânul care tremura ca o frunza cum o să ne omoare, a continuat don Juan. A spus că monstrul avea de gând să le sfărâme toate oasele, începând cu picioarele, în timp ce noi am fi strigat în agonie, şi că ar fi durat cel puţin cinci zile până sa murim.

Am acceptat imediat condiţiile impuse. Bătrânul m-a felicitat cu lacrimi în ochi şi mi-a spus că nu era un târg atât de cumplit. Urma să fim mai mult prizonieri decât sclavii omului, dar aveam să mâncăm de două ori pe zi, cel puţin. Şi, întrucât rămăsesem în viaţa, puteam lupta pentru libertate; puteam complota şi urzi planuri ca să scăpăm din iadul acela. Don Juan a zâmbit şi apoi a izbucnit în ris. Ştiuse dinainte ce părere voi avea despre nagualul Julian. Doar ţi-am spus că vei fi tulburat, a zis el.

— Nu înţeleg, don Juan, zău aşa. Ce rost avea să însceneze asemenea mascarada?

— Problema este foarte simpla, a spus el, zâmbind. Aceasta este altă metodă de învăţare, una foarte bună. Necesită o extraordinară imaginaţie şi

control din partea profesorului. Metoda mea de învăţare este mai apropiată de ceea ce consideri învăţare. Necesită foarte multe cuvinte. Merg până la extrem cu vorbitul. Nagualul Julian mergea până la extrem cu stalkingui.

Don Juan a spus că vizionarii aveau două metode de învătare. Le cunoştea pe amândouă.

O prefera pe cea în care trebuia să explici totul şi să-1 laşi pe celălalt să cunoască dinainte cursul acţiunii. Era un sistem care genera libertate, alegere şi înţelegere. Pe de altă parte, metoda binefăcătorului sau era mult mai coercitivă şi nu lăsa posibilitatea alegerii sau înţelegerii. Marele său avantaj era acela ca obliga luptătorii să trăiască direct conceptele vizionarilor, fără nici un fel de elucidare intermediara.

Don Juan a explicai ca tot ce i-a făcut binefăcătorul sau a fost o capodopera de strategie. Fiecare dintre cuvintele şi acţiunile nagualului Julian au fost special alese să provoace un anumit necesar.

— Aceasta este metoda staikerului, a continuat don Juan. Generează nu numai înţelegere, ci şi o conştientizare totală. De exemplu, mi-a trebuit o viaţă să înţeleg ce îmi făcuse când mă pusese să fac fata aliatului, deşi mi-am dat seama de toate acestea, fără nici un fel de explicaţie, în timp ce trăiam acea experienţa.

Am îşi dă seama Asta pentru că punctul său de asamblare a fost deplasat prin metoda stalkerilor.

A spus ca, dacă punctul de asamblare este deplasat din poziţia sa obişnuită prin metoda explicaţiilor, ca în cazul meu, se-simte întotdeauna nevoia ca cineva să ajute nu numai la dislocarea punctului de asamblare, ci şi la oferirea explicaţiilor. Dacă punctul de asamblare este deplasat prin metoda stalkeriloR. Ca în Genaro care Don Juan a afirmat asamblare spaima provocată de confruntare ra ideală pentru dislocarea punctului de asamblare, tru a elimina efectele negative ale spaimei, impactul său amortizai, dar nu minimizat. Dacă se explica ce se, se minimiza teama. Nagualul Julian dorea să se asigure folosi teama catalitica iniţială ori de câte ori avea nevoie, de asemenea, să se asigure că pulea amortiza impactul astator. Acesta a fost motivul mascaradei sale. Cu cât dramatice amortizare este în aceeaşi oala cu don Juan, teama nu era la fel de intensa ca atunci când don Juan ar fi fost singur.

— Datorita înclinaţiei sale pentru efectele emoţionale, a continuat don Juan, binefăcătorul meu a putut să-mi deplaseze punctul de asamblare suficient ca să-mi inspire două calităţi de baza ale luptătorilor: efortul

susţinut şi intenţia inflexibila. Am ştiut ca, pentru a fi liber din nou într-o zi, va trebui să muncesc susţinut, împreună cu bătrânul fragil care, după părerea mea, avea nevoie de tot atât ajutor ca şi mine. Am ştiut fără nici o umbră de îndoială că asta voiam să fac, mai mult decât orice pe lume.

Nu am mai ajuns să vorbesc cu don Juan decât peste două zile. Eram la Oaxaca şi ne plimbam în piaţa principala a oraşului, devreme, dimineaţa. Copiii se duceau la şcoala, oamenii, la biserică, câţiva stăteau pe banei, iar taximetriştii aşteptau turiştii de la hotelul principal.

— Este de la sine înţeles că cel mai dificil lucru în calea luptătorilor este deplasarea punctului de asamblare, a spus don Juan. Acea mişcare este realizarea scopului luptătorilor. Să mergem mai departe este alt scop.

A repetat că deplasarea punctului de asamblare este totul pentru luptători. Vechii vizionari nu au reuşit să-şi dea seama de acest adevăr. Au crezut că deplasarea punctului era un fel de indiciu care determina poziţia lor pe scara valorii. Nu au conceput ca fiecare poziţie determina ceea ce percepeau.

— Metoda stalkerilor, a continuat don Juan, în mâinile unui maestru stalker, ca nagualul Julian, justifică uluitoarele deplasân ale punctului de asamblare. Acestea sunt schimbări foarte serioase; întărind ucenicul, sfa/Jtem/profesor îşi asigură întreaga sa cooperare şi participare. Obţinerea deplinei cooperări şi participări a cuiva este una dintre cele mai importante consecinţe ale metodei stalkerilor; iar nagualul Julian să pricepea cel mai bine sa le obţină pe amândouă.

Don Juan a spus că nu putea să descrie frâmân tarea prin care a trecut când a descoperit încet-încet bogăţia şi complexitatea personalităţii şi vieţii nagualului Julian. Atâla timp cât don Juan a avut de-a face cu un bătrânel fragil, neajutorat, s-a simţit în largul lui. Dar, într-o zi, la puţin timp după ce au încheiat pactul cu ceea ce don Juan considera un om cu aspect monstruos, liniştea sa sufleteasca s-a spulberat, când nagualul Julian i-a făcut altă demonstraţie zguduitoare a talentelor sale de stalklng.

Deşi don Juan se însănătoşise între timp, nagualul Julian dormea în aceeaşi cameră cu el, ca să-1 îngrijească. Când s-a trezât în ziua aceea, I-a anunţat pe don Juan ca acela care îi ţinea prizonieri plecase pentru câteva zile, ceea ce însemna că nu mai trebuia să facă pe bătrânul. I-a mărturisit lui don Juan că făcuse pe bătrânul numai ca să-1 păcălească pe omul cu aspect monstruos.

Apoi, fără să-i lase timp să se gândească, a sărit cu o încredibilă agilitate; s-a aplecat, şi-a băgat capul într-un vas cu apa şi a stat aşa un timp. Când s-a

îndreptat de spate, avea părul negru ca pana corbului. Cel cărunt dispăruse, iar don Juan se uita la un bărbat pe care nu-I mai văzuse niciodată, un bărbat de vreo treizeci şi opt de ani. Acesta şi-a încordat muşchii, a inspirat adânc şi s-a întins, ca şi când ar fi stat prea mult timp într-o cuşca strimta.

— Când am văzut ca nagualul Julian era tânăr, am crezut, într-adevăr, că era diavolul, a continuat don Juan. Am închis ochii şi am ştiut ca sfârşitul îmi era aproape. Nagualul Julian a ris cu lacrimi.

Don Juan a spus că nagualul Julian l-a liniştit apoi, făcându-I să treacă de la conştiinţa din partea dreaptă la cea din partea stângă şi tot aşa.

— Tânărul a ţopăit sprinten prin casă, a continuat don Juan. Mi-a povestit despre viaţa Iui şi mi-a spus glume care m-au făcut să hohotesc de ris, dar ceea ce a fost şi mai uimitor, a fost modul în care se schimbase soţia lui. Era supla şi frumoasa. Am crezut că era cu totul alta femeie. Nu-mi venea să cred ce schimbare completa suferise şi ce frumos arata. Tânărul a spus că, atunci când stăpânul lor era plecat, devenea altă femeie.

Don Juan a ris şi a spus că împieliţatul lui de binefăcător avea dreptate. Femeia era, de fapt, alt vizionar din grupul nagualului.

Don Juan l-a întrebat pe tânăr de ce se prefăceau că sunt ceea ce nu erau. La care acesta s-a uita înlăcrimat la don Juan şi i-a spus că misterele lumii sunt cu adevărat de nebănuit. El şi tânăra lui soţie fuseseră prinşi de forţe inexplicabile şi trebuia să se protejeze deghizându-se. Motivul pentru care trecea drept un bătrân fragil era acela ca stăpânul lor se uita mereu prin crăpăturile uşilor. L-a implorat pe don Juan să-1 ierte că-1 păcălise.

Don Juan l-a întrebat cine era omul cu aspect monstruos. Tânărul i-a mărturisit cu un oftat adânc ca nici prin cap nu i-ar fi trecut. I-a mărturisit că, deşi, în ceea ce-l privea, era un om instruit – un celebru actor al teatrului din Mexico City, nu ştia ce explicaţie sa dea. Ştia doar că venise să se vindece de tuberculoza de care suferise mulţi ani. Era aproape pe moarte, când părinţii îl aduseseră la vindecătoarE. Îl ajutase sa se însănătoşească, iar el se îndrăgostise nebuneşte de tânără şi frumoasa indiancă şi se căsătorise cu ea. Avea de gând s-o ducă în capitală, unde s-ar fi îmbogăţit cu talentele ei de vindecătoare.

Înainte să pornească spre Mexico City, ea l-a prevenit că trebuia să se deghizeze, ca să scape de un vrăjitor. I-a explicat câ şi mama ei fusese vindecătoare, instruită de acest maestru vrăjitor, care îi ceruse drept răsplată fiica pentru tot restul vieţii Tânărul a susţinut că a refuzat să-şi întrebe soţia

în ce a constat acea relaţie. A vrut doar s-o elibereze, aşa ca s-a deghizat în bătrân şi pe ea în femeie grasa.

Povestea lor nu a avut un final fericit. Cumplitul om i-a prins şi i-a făcut prizonieri. Nu îndrăzneau să renunţe la deghizare în faţa omului aceluia de coşmar şi în prezenţa lui se purtau ca şi când s-ar fi urii, deşi, în realitate, ţineau unul la celălalt şi trăiau cu adevărat numai în scurtele perioade când omul era plecat.

Tânărul l-a îmbrăţişai şi i-a spus că încăperea în care dormea don Juan era unicul loc sigur din casă. Aşa că I-a rugai să iasă şi să stea de pază, în timp ce făcea dragoste cu soţia lui.

— Casa s-a zguduit de pasiunea lor, a continuat don Juan, în timp ce stăteam la uşa, simţindu-mă vinovat că ascultam şi speriat de moarte să nu se întoarcă monstrul. Chiar atunci l-am auzit venind. Am bătut la uşă şi, văzând că nu primesc nici un răspuns, am intrat. Tânăra dormea, iar bărbatul nu se vedea nicăieri. Nu mai văzusem în viaţa mea o femeie frumoasă, goală. Eram încă foarte slăbit. Am auzit monstrul mişcându-se pe afară. Stânjeneala şi spaima mea erau atât de mari, încât am leşinai.

Povestea faptelor nagualului Julian m-a uimit extraordinar. I-am spus lui don Juan că nu am reuşit să înţeleg valoarea artei stalkingului a nagualului Julian. Don Juan m-a ascultat fără să facă nici un comentariu şi m-a lăsat să trăncănesc mai departe.

Când ne-am aşezat pe o bancă, în cele din urmă, eram foarte obosit Nu am ştiut ce să spun, când m-a întrebat de ce relatarea metodei de învăţare a nagualului Julian mă tulburase atât de tare.

— Nu pot să-mi alung părerea că-i plăcea să facă pozne, am spus eU. În cele din urmă.

— Acest gen de oameni nu realizează nimic cu poznele lor, a răspuns don Juan. Nagualul Julian a înscenai drame magice care necesitau o mişcare a punctului de asamblare.

— Mi se pare un om foarte egoist, am insistai eu.

— Ţi se pare asa, pentru că-1 judeci, mi-a răspuns el. Eşti un moralist Şi eu am trecut pnn asta Dacă ai aceste sentimente când ani am judecat, m-am l-am invidiat, în aceasta ordine.

L-am şi iubit, dar invidia mea era mai mare decât iubirea, invidiam comportamentul natural, misterioasa capacitate de a fi tânăr sau bătrân, după cum dorea; îi invidiam flerul şI. Mai ales, puterea de a-i influenta pe cei din jurul luI. Îmi venea să mă catâr pe pereţi când îl auzeam angajând

oamenii în cea mai interesanta conversaţie Avea mereu ceva de spus; eu nu aveam niciodată şi mă simţeam pe dinafară, neînţeles.

Dezvăluirile lui don Juan m-au făcut să mă simt prosT. Îmi doream să schimbe subiectul, pentru că nu voiam să aud că era consideram simţeam

— Povestindu-ţi despre invidia mea, a continuat el, încerc să scot în evidenţă ceva foarte important – poziţia punctului de asamblare dictează cum ne comportam şi ce simţim.

Marele meu handicap la vremea aceea era că nu înţelegeam acest principiu. Eram prea neprelucrat. Trăiam prin importanţa aia m ra twm nentni ca acolo era localizat punctul meu asamblarE. Încă nu învăţasem ca, pentru a deplasa asamblare arat, parcă abia atunci Pereche, ca binefăcătorul meu, era să renunţi la importanţa de sine.

Ca să-i poţi preţui fără prejudecăţi.

A afumat ca aceste conştientizări sunt de două feluri. Unui din ele consta din mari izbucniri emoţionale şi nimic mai mulLprodusul unei deplasări a punctului de asamblare acţiune ştienuzânle au întărit, prin utilizare, noua poziţie a punctelor lor de asamblare.

— Nagualul Julian ne-a îndrumat neobosit pe toţi spre acel gen de deplasare, a continuat don Juan. A obţinut de la noi toţi o cooperare şi o participare totală în improvizaţiile sale mai mari decât viaţa. De exemplu, mi-a captat complet atenţia cu scena tânărului, a soţiei sale şi a stăpânului lor. Pentru mine, povestea bătrânului care era tânăr mi s-a părut foarte reală. Văzusem omul cu aspect monstruos cu propriii mei ochi, ceea ce însemna ca tânărul mă câştigase pe viaţă de partea lui.

Don Juan a spus că nagualul Julian era un magician, un me-dium care putea manevra forţa voinţei într-o măsură de neînţeles pentru un om obişnuit. Improvizaţiile sale includeau personaje magice, chemate prin forţa intenţieicum ar fi fiinţele anorganice, care puteau lua o înfăţişare umană grotescă.

— Forţa nagualului Julian era atât de impecabilă, a continuat don Juan, încât putea forţa punctul de asamblare al oricărei perşoane să se deplaseze şi să alinieze emanaţiile care îl făceau să perceapă ceea ce dorea nagualul Julian. De exemplu, putea să pară foarte bătrân sau foarte tânăr pentru vârsta lui, în funcţie de ceea ce dorea să realizeze. Tot ce puteau spune despre vârsta nagualului cei care-1 cunoşteau era că varia în cei treizeci şi doi de ani cât l-am cunoscut, era uneori la fel de tânăr ca tine, iar alte ori atât de bătrân, încât de-abia mai putea să meargă.

Don Juan a spus ca, sub îndrumarea binefăcătorului, punctul său de asamblare s-a deplasat imperceptibil, dar profund. De exemplu, şi-a dat seama într-o zi, ca din senin, că avea o teamă care, pe de-o parte, i se părea lipsita de sens, iar pe de alta, era cât se poate de semnificativa

— Mă temeam că, din prostie, îmi voi pierde şansa de a fi liber şi voi repeta viaţa tatălui meu.

Sa nu-ţi imaginezi ca tala a dus o viaţa rea A trăit şi a murit nici mai bine, nici mai râu decât majoritatea oamenilor, problema importantă este ca punctul meu de asamblare se deplasase şi mi-am dat seama într-o zi ca viaţa şi moartea tatălui meu nu însemnaseră nimic nici pentru el, nici pentru alţii.

Binefăcătorul meu mi-a spus că tata şi mama trăiseră şi murâseră doar ca să mă aibă pe mine şi ca propriii lor părinţi făcuseră acelaşi lucru pentru ei. A spus că luptâtoni sunt diferiţi prin aceea că îşi schimbă destul de des punctele de asamblare, ca să-şi dea seama de preţul uriaş plătit pentru viaţa lor. Această schimbare le conferă respectul şi admiraţia pe care părinţii lor nu o simţiseră niciodată pentru viaţă, în general, şi pentru faptul că trăiau, în particular.

Nagualul Julian nu numai că-şi îndruma cu succes ucenicii pentru a-şi deplasa punctele de asamblare, a spus don Juan, ci îi plăcea în mod deosebit ce făcea

— Se distra minunat cu mine, în mod sigur, a continuat don Juan. Când, după câţiva ani, au început să vină ceilalţi vizionari din grupul meu, chiar şi eu aşteptam cu plăcere situaţiile absurde pe care le crea şi dezvolta cu fiecare dintre ei.

Când nagualul Julian a părăsit această lume, bucuria s-a dus o dată cu el şi nu s-a mai întors. Şi Genaro ne distrează uneori, dar nimeni nu poate lua locul nagualului Julian. Improvizaţiile sale erau întotdeauna mai interesante decât viaţa. Te asigur că n-am ştiut ce înseamnă distracţia până când n-am văzut cum reacţiona când una dintre acele improvizaţii dădea rezultate nedorite. Don Juan s-a ridicat de pe banca lui preferată. S-a întors spre mine. Ochii îi erau strălucitori, liniştiţi. Dacă eşti vreodată atât de prost, încât să nu-ţi împlineşti scopul, a spus el, trebuie să ai cel puţin destulă energie să-ţi deplasezi punctul de asamblare pentru a veni pe această bancă. Stai jos aici preţ de o clipa, eliberat de gânduri şi dorinţe. Voi încerca să vin să te iau, oriunde aş fI. Îţi promit că voi încerca Pe urmă a izbucnit în ris, ca şi când scopul promisiunii sale ar fi fost prea absurd să poată fi crezut. Aceste vorbe ar trebui rostite spre seara, a spus el, rizând încă. Niciodată

dimineaţa. Dimineaţa te face să te simţi optimist şi asemenea cuvinte îşi pierd înţelesul.
Genaro aşteaptă undeva, pe drum.

Vorbele lui m-au luat prin surprinderE. Îl aşteptasem toată ziua să-şi continue explicaţia. Am ieşit din casă şi am străbătut oraşul în linişte, pe şoseaua nepavată. Am mers fără să ne grăbim, un timp. Deodată, don Juan a început să vorbească.

— Ţi-am lot povestit despre marile descoperiri făcute de vechii vizionari, a spus el. Aşa cum au aflat că viaţa organică nu este singura formă de viaţa prezentă pe pământ, au descoperit ca pământul însuşi este o fiinţă vie. A aşteptat o clipă, înainte sa continue. Mi-a zâmbit, ca şi când m-ar fi invitat să fac un comentariu. Nu am găsit ce să spun. Vechii vizionari au văzut ca pământul are un cocon, a continuat ei. A u văzut că este pnns într-o minge, un cocon luminos care cuprinde emanaţiile VulturuluL Pământul este o unaşâ fiinţă dotată cu percepţii, supusa aceloraşi forţe ca şi noi.

Mi-a explicai ca, atunci când au descoperit acest lucru, vechii vizionari au devenit brusc interesaţi de utilizările practice ale acestui fapt. Rezultatul interesului lor a fost acela ca loa* vrăjitoriile complicate au avut de-a face cu pământul. Considera, ca pământul reprezintă sursa fundamentala a tot ce suntem.

Don Juan a afirmat din nou că vechii vizionari nu se înşelau în această privinţă, pentru că pământul este, într-adevăr, sursa noastră fundamentală.

. N-a mai spus nimic altceva până ne-am înlâlnit cu Genaro, după aproape doi kilometri. Ne aştepta aşezat pe o piatră, lângă drum, M-a salutat cu multă căldură. Mi-a spus că ar trebui să ne suim în vârful unuia dintre munţii cei mici, acoperiţi cu vegetaţie capabilă să reziste în condiţii vitrege.

— O să stăm toţi trei rezemaţi de stâncă, mi-a spus don Juan, şi o să ne uităm cum se reflectă soarele pe munţii dinspre est. Când o să coboare după culmile vestice, poate că pământul o să te lase să vezi alinierea.

Când am ajuns în vârful unui munte, ne-am aşezat, aşa cum spusese don Juan, rezemaţi de o stâncă. Don Juan m-a pus să stau între ei.

L-am întrebai ce avea de gând. Afirmaţiile lui laconice şi liniştea prelungita erau râu prevestitoare. Eram foarte nerăbdător.

Dar nu mi-a răspuns. A continuat să vorbească, de parcă nu spusesem nimic.

— Vechii vizionari, când au descoperit că percepţia înseamnă aliniere, au dat peste ceva monumental, a spus el. Din păcate, aberaţiile i-au împiedicat

din nou să-şi dea seama ce realizaseră. A arătat spre culmea muntoasă la est de mica vale unde se afla oraşul. Munţii aceia strălucesc suficient ca să-ţi deplaseze pune-tul de asamblare, mi-a spus eL. Înainte să apună soarele în spatele îrfunlor vestice, vei avea la dispoziţie câteva clipe să prinzi oală strălucirea de care ai nevoie. Cheia principală care deschide porţile pământului este alcătuită din liniştea interioară, plus once străluceşte.

— Ce anume ar trebui să fac, don Juan? l-am întrebat.

S-au uitat amândoi la mine şi mi s-a părut ca vad în ochii lor un amestec de curiozitate şi repulsie.

— Întrerupe dialogul interior, mi-a spus don Juan.

Eram cuprins de agitaţie şi îndoiala. Nu credeam că voi putea face acest lucru la comanda. După câteva clipe de frustrare, la început, m-am resemnat şi mi-am propus să mă relaxez.

M-am uitat în jur şi am observai că ne aflam la o înălţime destul de mare, ca să ne putem uita la valea lunga şi îngusta. Mai mult de jumătate din ea era acoperita de umbrele serii. Soarele mai strălucea încă la poalele munţilor estici, de cealaltă parte a văii; razele sale făceau munţii erodaţi să para portocalii, în timp ce vârfurile îndepărtate, albăstrui, căpătaseră o tenta purpurie.

— Îţi dai seama că ai mai făcut asia, nu-i asa? mi-a şoptit don Juan.

I-am spus că nu-mi dădusem seama de nimic.

— Am mai stat aici cu alte ocazii, a insisiat el, dar nu contează, pentru că această ocazie este cea care contează. Azi, cu ajutorul Iui Genaro, vei găsi cheia care deschide totul. Încă nu vei putea s-o foloseşti, dar vei şti ce este şi unde este. Vizionarii plătesc un preţ scump ca să ştie acest lucru. Tu însuţi ai plătit destul în toţi aceşti ani.

Mi-a explicat ca ceea ce numea el cheia tuturor lucrurilor era faptul că pământul este o fiinţa dotată cu simţuri şi, prin urmare, poate da luptătorilor un extraordinar imbold; este un impuls care vine din conştiinţa pământului însuşi, în momentul în care emanaţiile din interiorul coconilor se aliniază cu emanaţiile corespunzătoare din interiorul coconului pământului. Deoarece atât pământul, cât şi omul sunt fiinţe dotate cu simţuri, emanaţiile lor coincid sau, mai degrabă, pământul deţine toate emanaţiile care sunt prezente în fiinţele dotate cu simţuri, fie organice, fie anorganice. Când are loc alinierea, fiinţele dotate cu simţuri o folosesc m mod limitat şi percep lumea lor. Luptătorii pot folosi acea aliniere fie ca să perceapă, ca toată

lumea, fie ca să dea un impuls care le permite să pătrundă în lumi de neimaginaL

— Aştept să-mi pui singura întrebare cu înţeles pe care poţi s-o pui, dar nu mi-o pui niciodată, a continuat el. Te interesează să afli dacă misterul rezida înăuntrul nostru. Totuşi, te-ai apropiat destul de mult.

Necunoscutul nu se afla, de fapt, în interiorul coconului omului, în emanaţiile neatinse de conştiinţa, şi totuşi este acolo, ca să ne exprimam aşa. Acesta este lucrul pe care nu l-ai înţeles. Când ţi-am spus că putem asambla şapte lumi în afară de cea pe care o cunoaştem, ai luat-o drept o problemă internă, pentru că eşti înclinat să crezi că îţi imaginezi doar ceea ce faci cu noi. Prin urmare, nu m-ai întrebat niciodată unde este, de fapt, necunoscutul. Ani de zile ţi-am arătat lucrurile din jurul nostru şi ţi-am spus că necunoscutul este acolo. Nu ai făcut niciodată legătura.

Genaro a început să râdă. După aceea, a tuşit şi s-a ridicat.

— Încă n-a făcut legătura, i-a spus el lui don Juan.

Am recunoscut că, dacă exista vreo legătură, nu am făcut-o.

Don Juan a afirmat de mai multe ori că porţiunea de emanaţii din interiorul coconului omului este acolo numai pentru conştiinţa şi ca aceasta conştiinţa potriveşte acea porţiune de emanaţii cu aceeaşi porţiune din exterior. Se numesc emanaţii libere, pentru că sunt imense. Să afirmi că în afara coconului omului este incognoscibilul, înseamnă să spui că incognoscibilul este în interiorul coconului pământului. Totuşi, în coconul pâmântului se afla, de asemenea, necunoscutul, iar în coconul omului, necunoscutul constă din emanaţiile neatinse de conştiinţă. Când lumina conştiinţei le atinge, ele devin active şi pot fi aliniate cu emanaţiile libere corespunzătoare. De îndată ce se întâmpla acest lucru, necunoscutul este perceput şi devine cunoscut

— Sunt prea prost, don Juan. Trebuie să-mi explici mai în detaliu, am spus.

— O să-ţi explice Genaro, mi-a răspuns don Juan. Genaro s-a ridicat şi a adoptat aceeaşi ţinuta a puterii ca mai înainte, când înconjurase o stâncă enormă într-un lan de porumb, lângă casa sa, în timp ce don Juan se uitase fascinat. De data aceasta, don Juan mi-a şoptit la ureche că ar trebui să încerc să aud mişcările lui Genaro, mai ales cele ale coapselor sale, care se apropiau de piept ori de câte ori păşea.

Am urmărit cu ochii mişcările lui GenarO. În câteva secunde, am simţit că o parte din mine se prinsese în picioarele lui Genaro. Mişcarea coapselor nu

mă lasa să mă desprind. Mă simţeam ca şi când aş fi mers cu el. Ba chiar obosisem. După aceea, mi-am dat seama că îl urmăream pe Genaro. De fapt, mergeam cu el, departe de locul unde stătuse.

Nu l-am văzut pe don Juan care mergea înaintea mea, la fel de ciudat. Am mers ore-n şir. Eram atât de obosit, încât m-a apucat o durere groaznică de cap şi m-am îmbolnăvit brusc. Genaro s-a oprit şi a venit lângă minE. În jurul nostru era o lumina orbitoare care se reflecta pe trâsâtunle lui GenarO. Îi luceau ochii.

— Nu te uita la Genaro, mi-a poruncit o voce la ureche. Uită-te în jurul tău!

Am ascultat. Am crezut că eram în iad. Am fost atât de şocat să văd ce vedeam, încât am ţipat îngrozit, dar nu s-a auzit nici un suneT. În jurul meu era cea mai vie imagine a tuturor descrierilor iadului din educaţia mea catolica. Vedeam o lume roşiatică, fierbinte, apăsătoare, întunecată şi cavernoasă, fără cer, fără lumina populata doar de reflecţiile maligne ale luminilor roşcate care se mişcau în mare viteză în jurul nostru.

Genaro a început din nou să meargă şi ceva m-a tras alâtun de el. Forţa care mă făcea să-1 urmez pe Genaro m-a oprit, ca să mă uit în jurul meu. Conştiinţa mea se lipise de mişcările lui Genaro.

L-am văzut aşezându-se, ca şi când ar fi fost epuizaT. În clipa în care a atins pământul şi s-a întins să se odihnească, am simţit că se desprinde ceva înăuntrul meu şi am putut din nou să mă uit în jur. Don Juan mă privea întrebător. Stăteam cu faţa la el. Eram în acelaşi loc ca atunci când ne aşezasem, pe culmea lata, stân-coasâ a unui munte tocit. Genaro gâfâia şi eu la fel. Eram plin de transpiraţie. Mi se umezise pârul. Hainele erau ude, de parca aş fi căzut într-un râu.

— Dumnezeule, ce se întâmpla! am exclamat îngrijorat. Exclamaţia părea atât de prostească, încât don Juan şi Genaro au izbucnit în ris.

— Încercam să te facem să înţelegi alinierea, a spus Genaro.

Don Juan m-a ajutat cu blândeţe să stau jos şi s-a aşezat lângă mine.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

Am spus că-mi aminteam, şi a insistat să-i explic exact ce văzusem. Cererea lui nu se potrivea cu ce îmi spusese şi anume ca singura valoare a experienţelor mele era mişcarea punctului meu de asamblare şi nu conţinutul viziunilor mele.

Mi-a explicat ca Genaro încercase să mă ajute cam la fel cum făcuse el, dar ca n-am reuşit să-mi amintesc nimic. A spus că, de data aceasta, Genaro

îndrumase punctul meu de asamblare, aşa cum făcuse şi altă dată, pentru a realiza o lume cu altă mare banda de emanaţii.

S-a lăsat o linişte profunda. Eram amorţit, şocat, dar conştiinţa mea era mai ascuţita decât oricând. Am crezut că înţelesesem, în sfârşil, ce era alinierea Ceva, înăuntrul meu, pe care-1 activasem fără să ştiu cum, mi-a dat siguranţa că înţelesesem un mare adevăr.

— Cred că începi să capeţi avânt, mi-a spus don Juan. Să mergem acasă. A fost destul pe ziua de azi.

— Haide, zău, a spus Genaro. E mai puternic decât un taur.

Trebuie împins mai mult.

— Nu! a protestat don Juan. Trebuie să-i economisim forţele. Genaro a insistat sa rămânem. S-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiuL

— Uite, mi-a zis el, arătându-mi culmea muntoasa estica. Soarele de-abia s-a mişcat deasupra munţilor şi tu te-ai târât ore-n şir prin iad. Nu ţi se pare copleşitor?

— Nu-1 speria fără rost! a protestai don Juan aproape cu vehementa.

Abia atunci am văzut manevrele loR. În momentul acela, glasul vederii mi-a spus ca don Juan şi Genaro erau o echipă de stiilkeri nemaipomeniţi, care se jucau cu mine. Don Juan era acela care mă împingea întotdeauna dincolo de limite, dar îl lasa mereu pe Genaro să facă ce era greU. În ziua aceea, acasă la Genaro, când am ajuns într-o stare periculoasa de spaima isterica, în timp ce Genaro îl întreba pe don Juan dacă ar trebui să fiu împins, şi don Juan m-a asigurat ca Genaro se distra pe socoteala mea, Genaro îşi făcea, de fapt, griji pentru mine.

Ceea ce vedeam era atât de şocant, încât am început să rid. Don Juan şi Genaro s-au uitat amândoi la mine surprinşi. Apoi don Juan şi-a dat scama, se pare, imediat ce se petrecea în mintea mea. I-a spus lui Genaro şi au ris amândoi ca nişte copii.

— Începi să te coci, mi-a spus don Juan. Exact la timp; nu eşti nici prea prost, nici prea deştept. Eşti la fel ca nune. Dar nu eşu la fel ca mine în aberaţiile tale. Atunci semeni mai mult cu nagualul Julian, atâta doar că el era sclipitor de inteligent. S-a ridicat şi s-a întins. Apoi s-a uitat la mine cu cei mai pătrunzători şi feroce ochi pe care-i văzusem vreodată. M-am ridicat şi eu. Un nagual nu lasă niciodată pe nimeni să ştie cine este, mi-a spus el. Un nagual vine şi pleacă fără să lase nici o urmă. Tocmai aceasta libertate este cea care-l face nagual.

I-au strălucit ochii preţ de o clipă, după care s-au acoperit de un nor de bunătate, umanism, blândeţe şi au redevenit ochii lui don Juan.

De-abia mă mai ţineam pe picioare. Eram cât pe-aci să leşin. Genaro a venit repede lângă mine şi m-a ajutat să mă aşez. Au stat amândoi lângă mine.

— Vei prinde imboldul pământului, mi-a spus don Juan la ureche.

— Gândeşte-te la ochii nagualului, mi-a spus Genaro la cealaltă ureche.

— Impulsul va veni în momentul în care vei vedea strălucirea în vârful acelui munte, a spus don Juan, arătând spre cel mai înalt vârf al culmii estice.

— N-o să mai vezi niciodată ochii nagualului, mi-a şoptit Genaro.

— Lasă-te purtat de imbold, indiferent unde o să te ducă, a spus don Juan.

— Dacă te gândeşti la ochii nagualului, îţi vei da seama că sunt cele două feţe ale unei monede, a murmurat Genaro.

Am vrut să mă gândesc la ce spuneau amândoi, dar gânduri-le nu mă ascultau. Mă apasa ceva. Simţeam că descreşteam. Mi se făcuse greaţă. Am văzut umbrele serii în am tind rapid pe coaştele acelor munţi estici. Aveam senzaţia că alergam după ei.

— Gata, îi dam drumul, mi-a spus Genaro la ureche.

— Uită-te la vârful cel mare, uită-te la strălucire, mi-a spus don Juan la cealaltă.

Era, înir-adevăr, un punct de strălucire intensă acolo unde îmi arătase don Juan, pe cel mai înalt vârf de pe culme. Am privit ultima rază de soare reflectându-se asupra sa. Am simţit un gol în stomac, de parcă eram în ir-o maşinuţa, pe zidul morţii.

Mai mult am simţit decât am auzit un bubuit îndepărtat de cutremur, care m-a surprins brusc. Undele seismice erau atât de sonore şi enorme, încât şi-au pierdui toi înţelesul pentru mine. Eram un microb lipsit de importanţa, care eram înlors şi răsucit pe toate părţile.

Mişcarea s-a potolit treptat. S-a mai produs o zguduitură înainte să se oprească. Am încercat să mă uit în jur. Nu aveam nici un punci de referinţa. Parcă aş fi fost plantat, ca un copac. Deasupra mea era un dom alb, strălucitor, de neconceput. Prezenţa lui îmi dădea aripi. Am zburat spre el sau, mai degrabă, am fost expulzat ca un proiectil. Aveam senzaţia că sunt aparat, protejat; cu cât mă apropiam mai mult de dom, cu atât aceste senzaţii erau mai puternicE. În cele din urmă, m-au copleşit şi n-am mai ştiut de mine.

Când mi-am revenit, mă legănam încet în aer, ca o frunză care cade. Eram epuizat. M-am simţit atras de o forţă de absorbţie. Am trecut printr-o gaura neagră şi apoi am ajuns lângă don Juan şi Genaro.

A doua zi, m-am dus cu don Juan şi Genaro la Oaxaca. In timp ce don Juan şi cu mine ne plimbam prin piaţa principala, a început deodată să vorbească despre ce făcuseră cu o zi înainte. M-a întrebat dacă înţelesesem la ce se referea când afirmase că vechii vizionari dăduseră peste ceva monumental.

I-am spus că da, însă nu puteam explica în cuvinte.

— Şi care crezi că a fost principalul lucru pe care am vrut să-1 găseşti pe vârful acela de munte? m-a întrebat el.

— Alinierea, mia şoptit un glas la ureche, exact în timp ce pronunţam cuvântul în sinea mea.

M-am întors din reflex şi am dat peste Genaro care era chiar în spatele meu. Mă urmărea. Viteza mişcâni mele l-a uimit. Aizbucnit în ris şi apoi m-a îmbrăţişat.

Ne-am aşezat. Don Juan a zis ca nu putea spune decât puţine lucruri despre imboldul pe care-1 primisem de la pământ, ca luptătorii sunt întotdeauna singuri în asemenea cazuri şi îşi dau seama de ce se înlâmplâ mult mai târziu, după ani de irudâ.

I-am spus Iui don Juan că îmi venea greu sa înţeleg, pentru ca el şi Genaro făceau toată treaba. Eram un subiect pasiv care nu putea decât să reacţioneze la manevrele lor. Nu puteam, pentru nimic în lume, să iniţiez o acţiune, pentru că nu ştiam ce ar trebui să fac, nici cum s-o iniţiez.

— Tocmai asta este problema, a spus don Juan. Nici nu trebuie să ştii încă. Vei fi lăsat de unul singur, sa reorganizezi pe cont propriu tot ce îţi facem acum. Aceasta este sarcina pe care trebuie s-o îndeplinească fiecare nagual.

Nagualul Julian a făcut acelaşi lucru cu mine, mult mai brutal decât noi. Ştia ce făcea; era un nagual inteligent, capabil să reorganizeze în câţiva ani tot ce-1 învăţase nagualul Elias. A realizat într-un timp foarte scurt ceva care nouă ne-ar lua o viaţă. Diferenţa a fost ca nagualul Julian nu avea nevoie decât de o simplă insinuare. Din momentul acela, conştiinţa lui prelua totul şi deschidea singura uşă care exista.

— Ce vrei să spui prin singura uşă care exista, don Juan?

— Vreau să spun că, atunci când punctul de asamblare al omului se deplasează dincolo de o limită cruciala, rezultatele sunt întotdeauna aceleaşi pentru oricine. Tehnicile care-1 fac să se deplaseze pot fi cât se poate de

diverse, dar rezultatele sunt întotdeauna aceleaşi, ceea ce înseamnă că punctul de asamblare creează alte lumi, ajutat de imboldul pământului.

— Imboldul pământului este acelaşi pentru toţi, don Juan?

— Bineînţeles. Dificultatea pentru omul obişnuit este dialogul interior. Doar când se obţine o stare de linişte totală, putem folosi imboldul. Vei fi mai sigur de adevăr în ziua în care vei încerca să foloseşti singur imboldul.

— Nu te sfătuiesc să încerci, mi-a spus Genaro, cu sinceritate. Durează ani de zile să devii un luptător impecabil. Pentru a rezista impactului provocat de imboldul pământului, trebuie să fii mai bine pregătit decât eşti acum.

— Viteza imboldului va dizolva tot, a spus don Juan. Sub impactul sau, ne reducem la zero. Viteza şi sensul existenţei individuale nu se potrivesc. Ieri, pe munte, Genaro şi cu mine te-am susţinut şi am fost ancorele tale; altfel, nu te-ai mai fi întors. Ai fi ca unii oameni care au folosit special imboldul, au pătruns în necunoscut şi mai rătăcesc încă într-o imensitate ţie neînţeles.

Voiam să-mi explice mai în detaliu, dar a refuzat şi a schimbat brusc subiectul.

— Este un lucru pe care nu l-ai înţeles încă, în legătura cu faptul că pământul este o fiinţa dotată cu simţuri, a spus el. Iar Genaro, acest îngrozitor Genaro, vrea sa te forţeze pana înţelegi.

Au ris amândoi. Genaro m-a împins în glumă şi mi-a făcut cu ochiul, în timp ce a spus:

— Sunt îngrozitor.

— Genaro îşi urmăreşte scopul fără mila, a continuat don Juan. Puţin îi pasa de spaimele tale şi te împinge de la spate fără milă. Dacă n-aş fi fost eu…

Era întruchiparea gentlemanului în vârsta, cumsecade şi gân-ditor. Şi-a plecat privirile şi a oftat. Cei doi au izbucnit în ris.

După ce s-au liniştit, don Juan a spus că Genaro voia să-mi arate ce nu înţelesesem încă. Şi anume ca suprema conştiinţă a pământului este cea care ne permite să trecem în altă mare banda de emanaţii.

— Noi, fiinţele vii, suntem receptorii, a spus el. Percepem pentru ca emanaţiile din interiorul coconului omului se aliniază cu unele emanaţii din exterior. Prin urmare, alinierea este coridorul secret, iar imboldul pământului, cheia.

Genaro vrea să urmăreşti momentul alinierii. Fii atent la el! Genaro s-a ridicat ca un actor, a făcut o plecăciune şi apoi ne-a arătat că nu ascundea

nimic în mâneci sau în pantaloni. Şi-a scos pantofii şi i-a scuturat, să ne arate ca nici acolo nu era nimic.

Don Juan râdea copios. Genaro şi-a mişcat mâinile în sus şi-n jos. Mişcarea mi-a atras imediat atenţia. Am simţit ca noi trei ne-am ridicat şi am plecat din piaţa, ei doi venind după mine.

În timp ce mergeam, mi-am pierdut vederea periferica. Nu mai distingeam casele sau străzile. Nu mai vedeam nici munţi, nici vegetaţiE. În momentul acela, mi-am dat seama că-i pierdusem pe don Juan şi Genaro; am văzut, în schimb, doua gramajoare luminoase mişcându-se lângă mine.

Pe moment am intrat în panică, dar mi-am revenit imediat. Aveam senzaţia obişnuită, dar binecunoscută, că eram şi nu eram eu însumi. Dar îmi dădeam seama de tot din jurul meu, datorita unei caracteristici ciudate şI. În acelaşi timp, cât se poate de familiară Mi-a revenit imediat vederea Vedeam prin toţi porii fiinţei mele; eu, cel care eram în starea mea de conştiinţă normala, pe care o putem denumi corp, puteam percepe tot, ca un ochi uriaş. Ceea ce am detectat mai întâi, după ce am văzut cele două puncte de lumină, a fost o lume stridenta, violet-purpurie, alcătuită din ceva care semăna cu nişte panouri şi cuverturi colorate. Peste tot erau panouri plate, alcătuite din cercuri concentrice neregulate.

Am simţit o mare presiune şi apoi am auzit un glas la ureche. Vedeam. Glasul mi-a spus că presiunea se datora mişcării. Ma mişcăm împreuna cu don Juan şi Genaro. Am simţit o uşoară smucitura, ca şi când aş fi rupt o barieră de hârtie, şi m-am trezit într-o lume iluminată. Lumina radia de peste toT. Fără să fie însă orbitoare. Parcă soarele s-ar fi pregătit să apară după norii albi, diafani. Mă uitam în jos, la sursa luminii. Era o privelişte frumoasa. Nu se vedea pământul, doar norii albi, pufoşi şi lumina. Mergeam pe nori.

Apoi, ceva m-a prins din nou. Mergeam în acelaşi ritm cu cele două sfere de lumina care mă încadrau. Au început treptat sa şi piardă strălucirea, apoi au devenit opace şi, în cele din urmă, au apărut don Juan şi Genaro. Mergeam pe o strada pusţie, departe de piaţa principală. Pe urmă, ne-am întors.

— Genaro te-a ajutat doar să-ţi aliniezi emanaţiile cu cele exterioare, care aparţin altei benzi, mi-a spus don Juan. Alinierea trebuie să fie un act paşnic, discret. Nu trebuie să se facă mare caz de ea.

A spus ca sobrietatea necesară pentru a lăsa punctul de asamblare să creeze alte lumi este ceva care nu poate fi improvizat. Sobrietatea trebuie să se

maturizeze şi să devină o forţă în sine înainte ca luptătorii să poate sparge bariera percepţiei, fără să fie pedepsiţi.

Ne apropiam de piaţa principală. Genaro nu scosese nici un cuvânT. Înaintase în linişte, ca şi când ar fi fost absorbit de gânA ___ durI. Înainte să ajungem în piaţa, don Juan a spus că Genaro voia să-mi arate încă ceva: şi anume ca poziţia punctului de asamblare este totul şi că lumea care ne face să percepem este atât de reală, încât nu lasa loc decât realităţii.

— Genaro îşi va lăsa punctul de asamblare să creeze altă lume, doar ca să vezi cum face, mi-a spus don Juan. Pe urmă, îţi vei da seama că, în timp ce o percepe, forţa percepţiei sale nu va lăsa loc pentru nimic altceva.

Genaro a luat-o înaintea noastră şi don Juan mi-a ordonat să-mi rotesc ochii în sens invers acelor de ceasornic în timp ce mă uitam la Genaro, ca să nu fiu tras o dată cu el.'L-am ascultat. Genaro se afla la un metru jumătate, doi de mine. Deodată, forma lui a devenit difuză şi s-a evaporat într-o clipă.

M-am gândit la filmele ştiinţifico-fantastice pe care le văzusem şi m-am întrebat dacă ne dăm seama de posibilităţile noastre.

— In momentul de faţă, Genaro este separat de noi prin forţa percepţiei, a spus don Juan încet. Când punctul de asamblare asamblează o lumE. Lumea aceea este totala. Aceasta este minunea descoperită de vechii vizionari, fără să-şi dea seama: conşuinţa pământului ne poale da un imbold, pentru a alinia celelalte benzi de emanaţii, şi forţa acestei alinieri face lumea să dispară.

De fiecare dată când vechii vizionari făceau o nouă aliniere, credeau că se scufundaseră în adâncuri sau se urcaseră la ceruri. Nu au ştiut niciodată că lumea dispare când o nouă aliniere totala ne face să percepem altă lume totala.

14. Don Juan tocmai se pregătea să-mi explice măiestria conştiinţei, când s-a răzgândit şi s-a ridicat. Stăteam în camera cea mare, în linişte.

— Vreau să încerci să vezi emanaţiile Vulturului, a spus el.

Pentru asta trebuie mai întâi să-ţi deplasezi punctul de asamblare până vezi coconul omului.

Am ieşit din casă şi ne-am dus în centrul oraşului. Ne-am aşezat pe o banca goala, roasă, în faţa bisericii. Era devreme după-amiaza; o zi însorită, răcorită de adierea vântului, cu mulţi oameni care mişunau în jur.

A repetat, ca şi când ar fi încercat să-mi întipărească în memorie, ca alinierea este o forţă unică, pentru că fie ajuta la deplasarea punctului de asamblare, fie îl păstrează în poziţia sa obişnuită. Aspectul alinierii care

păstrează punctul staţionar, a spus el, este voinţa; iar aspectul care-1 face să se deplaseze este intenţia. A afirmat că unul dintre cele mai mari mistere este felul în care voinţa, forţa impersonală a alinierii, se transformă în intenţie, forţa personalizată care este în slujba fiecărui individ.

— Cea mai ciudată parte a acestui mister este ca schimbarea este foarte uşor de realizat, a continuat eL. În schimb, nu este la fel de uşor să ne convingem că e posibil. Aici este centura noastră de siguranţă. Trebuie să fim convinşi. Şi niciunul din noi nu vrea să fie.

Mi-a spus arunci că eram în cea mai marcată stare de conştiinţă şi că era posibil să intenţionez ca punctul meu de asamblare să se deplaseze mai adânc în partea mea stângă, într-o poziţie de visat. A spus că luptătorii nu ar trebui să încerce niciodata să vadă, dacă nu sunt ajutaţi de visat. Am argumentat că nu era punctul meu forte să adorm în public. Dar m-a lămurit imediat, explicându-mi că trebuie să dormi, ca să-ţi poţi deplasa punctul de asamblare din poziţia obişnuită şi ca să-1 ţii în noul său loc; prin exerciţiu, vizionarii învaţa să adoarmă şi să se comporte ca şi când nu li s-ar întâmpla nimic.

După o clipă de pauză a adăugat ca pentru a vedea coconul omului, trebuie să te uiţi la oameni din spate, în timp ce merg. Este inutil să-i priveşti din faţă, pentru ca partea frontală a coconului în formă de ou al omului are un scut protector, pe care vizionarii îl numesc placă frontală. Aceasta este aproape de netrecul, ea ne protejează toată viaţa de atacul unei anumite forţe, izvorâte chiar din emanaţii.

M-a prevenit, de asemenea, să nu fiu surprins dacă am corpul ţeapăn, ca şi când ar fi îngheţat; a spus că o să mă simt aidoma cuiva care stă în mijlocul unei camere, uitându-se pe stradă de la fereastră. O să mi se pară că oamenii trec extrem de repede pe lângă fereastra mea văzătoare. Mi-a spus apoi să-mi relaxez muşchii, să-mi închid dialogul interior şi să-mi las punctul de asamblare să se deplaseze sub vraja liniştii intenoare. M-a îndemnat să mă lovesc uşor, dar ferm, în partea dreaptă, între şold şi piept.

Am făcut acest lucru de trei ori şi am adormit buştean. Era un somn foarte ciudat. Deşi dormeam, eram perfect conştient de tot ce se petreceA. Îl auzeam pe don Juan vorbindu-mi şi-i înţelegeam loatc afirmaţiile, ca şi când aş fi fost treaz, deşi nu puteam deloc să mă mişc.

Don Juan mi-a spus că un om va trece pe lângă fereastra mea văzătoare şi că ar trebui sa încerc să-1 văd. Am încercat, fără succes, să-mi mişc capul şi apoi a apărut o formă strălucitoare, asemănătoare unui ou. Era splendida.

Am rămas uimit, şi, până să-mi revin, a dispărut. S-a îndepărtat, plutind în sus şi-n jos.

Totul se petrecuse atât de brusc şi de rapid, încât m-am simţiţ frustrat. Aveam senzaţia că mă trezesc, Don Juan mi-a vorbit din nou şi m-a îndemnat să mă relaxez. A spus că nu aveam nici dreptul, nici timpul să fiu nerăbdător. Deodată, a apărut o altă fiinţă luminoasă şi s-a îndepărtat. Părea să fie alcătuită dintr-o stofa păroasa alba, fluorescentă.

Don Juan mi-a şoptit la ureche ca, dacă doream, ochii mei erau capabili să încetinească mişcările asupra cărora se concentrau. Apoi m-a prevenit că venea alt om. Mi-am dat seama, în momentul acela, că erau două voci. Cea pe care tocmai o auzisem era aceeaşi care mă admonestase să am răbdare. Ii aparţinea lui don Juan. Cealaltă, care-mi spusese să-mi folosesc ochii pentru a încetini mişcarea, era glasul vederii.

În după-amiaza aceea am văzut zece fiinţe luminoase în mişcare încetinită. Glasul vederii m-a îndrumat să observ la ele tot ce-mi spusese don Juan despre lumina conştiinţei. Era o bandă verticală, cu o strălucire mai puternică, gălbuie, pe partea dre*apta a acelor creaturi luminoase, în formă de ou, care avea vreo zece ia sută din volumul total al coconului. Vocea mi-a spus că aceea era banda de conştiinţă a omului. Vocea a indicat un punct pe mâna omului, un punct extrem de strălucitor.; era sus pe formele prelungi, aproape în vârful lor, pe suprafaţa coconului; vocea a spus ca era punctul de asamblare. ' Când am văzut fiecare creatura luminoasă din profil, din punctul de vedere al corpului, forma ovoidala semăna cu un hopa-milică înclinat pe-o parte sau cu un vas rotund, rezemat pe-o latura, cu capacul pus. Partea care semăna cu un capac era placa frontala; şi era cam o cincime din grosimea coconului.

Aş fi continuat să văd acele creaturi, dar don Juan a spus ca acum ar trebui să mă uit la oameni din faţă şi să nu-mi plec privirea până nu spărgeam bariera şi vedeam emanaţiile.

L-am ascultat. Aproape instantaneu am văzut fibre strălucitoare de lumină. Era o privelişte uluitoare care m-a dezechilibrat Am căzut pe poteca de ciment. De acolo, am văzut fibrele captivante de lumina multiplicându-se. S-au deschis şi au ieşit din ele alte mii de fire. Dar firele, oricât de captivante erau, nu mi-au tulburat vederea. Zeci de oameni intrau în biserica Eu nu-i mai vedeam. Câţiva bărbaţi şi femei se strânseseră în jurul băncii. Voiam să-mi concentrez privirea asupra lor, dar am observat, în schimb, cum una dintre acele fibre de lumina s-a umflat brusc. S-a transformat într-o

minge de foc, care avea diametrul de vreo doi metri şi un sfert. S-a rostogolit spre minE. Înainte să-mi clintesc măcar un muşchi, mingea m-a lovit. A fost o senzaţie clară, ca şi când mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac, nu prea tare. După o clipă m-a lovit alta minge de foc, de data aceasta mai tare, după care don Juan mi-a tras o palmă. Am tresărit involuntar şi n-am mai văzut nici fibrele de lumină, nici baloanele care mă loviseră.

Don Juan a spus că îndurasem cu succes prima mea întâlnire de scurtă durată cu emanaţiile Vulturului, dar ca aceste câteva lovituri îmi deschiseseră în mod periculos breşa A adăugat ca mingile care mă loviseră se numeau forţa de rostogolire sau răsturnătorul.

Ne-am întors la el acasă, deşi nu-mi amintesc cum sau când. Mi-am petrecut ore în şir într-o stare de amorţire. Don Juan şi ceilalţi vizionari din grupul sau mi-au dat să beau multă apă.

M-au băgat, de asemenea, într-o cada cu apă rece ca gheaţa, pentru scurte perioade de timp.

— Fibrele pe care le-am văzut erau emanaţiile Vulturului?

L-am întrebat pe don Juan.

— Da, dar nu le-a/' văzut cu adevărat, a răspuns el. De îndată ce ai început să vezi, răsturnătorul te-a oprit. Dacă ai mai Fi zăbovit încă o clipă, te-ar fi spulberat

— Ce este, de fapt, răsturnătorul? am întrebat

— Este o forţă provenită din emanaţiile Vulturului, a spus el. O forţa neîncetată care ne loveşte în fiecare clipă a vieţii noastre. Este letala când este văzută, dar, altfel, nu o sesizam în viaţa de zi cu zi, pentru că avem scuturi protectoare. Avem interese absorbante care ne pun în joc întreaga conştiinţă. Suntem în permanenţă îngrijoraţi de posesiunile noastre. Dar aceste scuturi nu resping răsturnătorul; ne împiedica, pur şi simplu, să-vedem direct, protejându-ne în acest fel de eventuale răniri, provocate de spaima de a ne vedea loviţi de mingile de foc. Scuturile sunt un mare ajutor, dar şi un impediment pentru noi. Ne liniştesc şi, în acelaşi timp, ne păcălesc. Ne dau o falsă senzaţie de siguranţă.

M-a prevenit că va veni un moment în viaţa mea când voi rămâne fără scuturi, la mila răsturnătorului. A spus că aceasta este o etapa obligatorie în viaţa unui luptător, cunoscută ca pierderea formei umane.

L-am cerut să-mi explice o data pentru totdeauna ce este forma umana şi ce înseamnă s-o pierzi.

Mi-a răspuns că vizionarii descriu forma umană ca pe o forţă obligatorie de aliniere a emanaţiilor aprinse de lumina conştiinţei în punctul exact în care este fixat în mod obişnuit punctul de asamblare al omului. Este forţa care ne face oameni. Astfel, pentru a fi oM. Trebuie să fii forţat să te alături forţei alinierii şi, în consecinţă, să te alături punctului exact de unde provine.

Datorita activităţilor lor, la un moment dat punctul de asamblare al luptătorilor se deplasează spre stânga. Este o mişcare permanentă care are drept rezultat o neobişnuită senzaţie de îndepărtare fizică sau emoţională, de control său chiar de abandon. Această variaţie a punctului de asamblare antrenează o noua aliniere a emanaţiilor. Este începutul unei serii de mari variaţii. Vizionarii au numit, foarte sugestiv, aceasta variaţie iniţială pierderea formei umane, pentru că marchează o inexorabilă mişcare a punctului de asamblare departe de locul său iniţial, având drept rezultat o pierdere ireversibilă a afiliaţiei noastre la forţa care ne face oameni.

Mi-a cerut apoi să descriu toate detaliile pe care mi le aminteam despre mingile de foc. I-am spus că le văzusem atât de puţin, încât nu eram sigur că le-aş putea descrie în detaliu.

A subliniat faptul că a vedea este un eufemism pentru deplasarea punctului de asamblare şi ca, dacă mi l-aş deplasa pe al meu cu o fracţiune mai mult spre stânga, aş obţine o imagine clară a mingilor de foc, imagine pe care aş putea atunci s-o interpretez, pentru că mi le-aş aminti exact.

Am încercat să obţin o imagine clară, dar n-am reuşit, aşa că am descris ce mi-am amintit.

M-a ascultat atent şi apoi m-a îndemnat să-mi amintesc dacă erau mingi sau cercuri de foc. I-am spus că nu-mi amintesc.

Mi-a explicat ca acele mingi de foc au o importanţa crucială pentru fiinţele umane, deoarece sunt expresia unei forţe care aparţine tuturor detaliilor vieţii şi morţii, lucru pe care noii vizionari îl numesc forţa de rostogolire.

I-am cerut să lămurească ce înţelegea prin toate detaliile vieţii şi morţii.

— Forţa de rostogolire este mijlocul prin care Vulturul împarte viaţă şi conştiinţă spre păstrare, a zis el. Dar ea este, de asemenea, forţa care, să spunem, strânge chiria. Face ca toate fiinţele vii să moară. Ceea ce ai văzut azi era numit de vechii vizionari răsturnătorul.

A spus că vizionarii îl descriu ca pe o linie eternă de inele irizate sau mingi de foc care se rostogolesc neîncetat spre fiinţele umane. Fiinţele organice luminoase înfruntă forţa de rostogolire pana în ziua în care se lasa copleşite

şi se prăbuşesc. Vechii vizionari au fost uimiţi să vadă cum răsturnătorul le rostogoleşte apoi în ciocul Vulturului, pentru a fi devorate. Acesta este motivul pentru care i-au spus răsturnătorul.

— Ai spus că este o imagine uimitoare. Tu ai văzut-o rostogolind fiinţe umane? l-am întrebat.

— Bineînţeles că am văzut-o, mi-a răspuns el şi, după o pauză, a adăugat: Noi doi am văzut-o de curând, în Mexico City.

Afirmaţia lui era atât de exagerată, încât m-am văzut obligat să-i spun că, de data aceasta, se înşela. A ris şi mi-a reamintit că atuncI. În timp ce stăteam amândoi pe o bancă în parcul Alameda din Mexico City, am fost martori la moartea unui om. A spus că am înregistrat evenimentul atât în memoria vieţii de zi cu zi, cât şi în emanaţiile din partea stângă.

În timp ce-mi vorbea don Juan, aveam senzaţia că ceva se limpezea treptat înăuntrul meu şi puteam vedea clar întreaga scena din parc. Omul era întins pe iarbă, cu trei poliţiştii în jurul lui, care împrăştiau mulţimea de gură-cascĂ. Îmi amintesc clar ca don Juan m-a lovit pe spate, ca să mă facă să-mi schimb nivelurile de conştiinţa. Pe urmă, am văzut. Vederea mea era imperfectă. Nu am putut să înlătur imaginea lumii de zi cu zi. In final, am obţinut un amestec de filamente în culon superbe, suprapuse pe clădiri şi trafic. Filamentele erau, de fapt, linii de lumina colorată care veneau de sus. Aveau o viaţă proprie; erau strălucitoare şi pline de energie.

Când m-am uitat la muribund, am văzut fenomenul la care se referea don Juan; ceva care semăna cu nişte cercun de foc sau cu nişte buruieni irizate care se rostogoleau oriunde îmi concentram privirea. Cercurile se rostogolea spre oameni, spre don Juan, spre mine. Le-am simţii în stomac şi mi s-a făcut râu.

Don Juan nu-a spus să-mi concentrez privirile asupra muribundului. L-am văzut la un moment dat încolăcindu-se la fel cum se încolăceşte o ploşniţa când este atinsă. Cercurile incandescente i-au împins, ca şi când l-ar fi dat la o parte, de pe poteca lor maiestuoasa, inalterabilă.

Nu mi-a plăcut senzaţia. Cercurile de foc nu mă speriaseră; nu erau înspăimântătoare sau sinistre. Nu mă simţeam morbid sau sumbru. Cercurile îmi făcuseră mai mult greaţă. Le simţisem în stomac. Greaţa asta o simţeam zilnic.

Faptul că mi le-am amintit mi-a trezit din nou sentimentul neplăcut pe care-1 trăisem alunei. Când mi s-a făcut râu, don Juan a ris până n-a mai putut.

— Eşti aşa de exagerat, a spus el. Forţa de rostogolire nu este atât de rea. De fapt, esle îneântâtoare. Noii vizionari au recomandat să ne deschidem acestei forţe. Vechii vizionari s-au deschis şi ei, dar din motive şi scopuri dictate mai ales de importanţa de sine şi obsesie.

Pe de altă parte, noii vizionari s-au împrietenit cu această forţă. Au devenit familiari, manevrând-o fără să apeleze la importanţa de sine. Rezultatul este uluitor prin consecinţele sale.

A afirmat că deplasarea punctului de asamblare este exact ce este necesar pentru a te deschide forţei de rostogolire. A adăugat ca, dacă forţa esle văzută în mod voit, pericolul este minim. Dar o situaţie extrem de periculoasă este dată de o deplasare involuntara i punctului de asamblare, datorită oboselii fizice, epuizării emoţionale, bolii sau, pur şi simplu, unei emoţii minore sau crize fizice, cum ar fi spaima sau beţia.

— Când punctul de asamblare se deplasează involuntar, forţa de rostogolire sparge coconul, a continuat el. Am discutat de multe ori despre golul pe care-1 are omul sub buric. Nu este, de fapt, sub buric, ci în cocon, la nivelul buricului. Golul este mai mult o scobitura, un defect în coconul neted. Acolo ne loveşte răsturnătorul neîncetat şi acolo se fisurează coconul.

A explicat mai departe ca, daca se produce o deplasare minora a punctului de asamblare, fisura este foarte mică, coconul se repara singur şi oamenii simt ceea ce a simţit oricine la un moment dat: pete de culoare şi forme contorsionate, care rămân chiar daca ochii sunt închişi.

Dacă deplasarea este considerabila, fisura este, de asemenea, întinsa şi durează până se repară coconul, ca în cazul luptătorilor care folosesc special plantele energizante pentru a antrena acea schimbare sau oamenii care iau droguri şi obţin neintenţionat acelaşi lucrU. În aceste cazuri, oamenii sunt amorţiţi, reci; le vine greu să vorbească sau chiar să gândească; parcă ar fi îngheţaţi pe dinăuntru.

Don Juan a spus ca, în cazurile în care punctul de asamblare se deplasează radical, datorită efectelor unui traumatism sau boli letale, forţa de rostogolire produce o fisura pe toată lungimea coconului; coconul se prăbuşeşte şi se încolăceşte, iar omul moare.

— Poate o deplasare voluntară să producă un gol de asemenea natură? am întrebat

— Uneori, mi-a răspuns el. Suntem fragili. Când răsturnătorul ne loveşte fără încetare, moartea survine pnn acel gol. Moartea este forţa de

rostogolire. Când găseşte un punct slab în golul unei funţe luminoase, o fisurează imediat şi o face să se prăbuşească.

— Fiecare fiinţă are un gol?

— Bineînţeles, mi-a răspuns el. Dacă nu ar avea, n-ar muri. Dar golurile sunt difenle ca mărime şi configuraţie. Golul omenesc este o depresiune în forma de vas, de mărimea unui pumN. O configuraţie foarte fragilă şi vulnerabilă. Golurile celorlalte fiinţe organice sunt foarte asemănătoare cu cele ale omului; unele sunt mai puternice decât ale noastre, iar altele, mai slabe. Golul flintelor anorganice este complet diferit Seamănă mai mult cu un fir lung, luminos; în consecinţa, fiinţele anorganice sunt mult mai rezistente decât noi.

Este ceva uluitor în privinţa duratei mari de viaţa a acestor crea tun, şi vechii vizionari s-au lăsat antrenaţi de această atracţie deosebita., A afirmat că aceeaşi forţa poate produce două efecte diametral opuse. Vechii vizionari au fost încorsetaţi de forţa de rostogolire, iar noii vizionari sunt răsplătiţi pentru strădaniile lor cu darul libertăţii. Familiarizându-se cu forţa de rostogolire prin măiestria intenţiei, noii vizionari, la un moment dat, îşi deschid propriii coconi, iar forţa îi inundă, în loc să-i rostogolească aidoma unei ploşniţe încolăcite. Rezultatul final este dezintegrarea lor totală şi instantanee.

I-am pus o mulţime de întrebări despre supravieţuirea conştiinţei după ce fiinţa luminoasă este mistuită de focul lăuntric. Nu mi-a răspuns la ele. Doar a chicotit, a ridicat din umeri şi a continuat să afirme că obsesia vechilor vizionari legata de răsturnător i-a făcut să nu vadă cealaltă parte a acelei forţe. Noii vizionari, constanţi în negarea tradiţiei, au mers în cealaltă extremă. La început au fost complet împotriva concentrâni vederii lor asupra răsturnătorului; au argumentat că trebuia să înţeleagă forţa emanaţiilor exterioare, ca dătătoare de viaţă şi imbold al conşuinţei.

— Şi-au dat seama că este mult mai uşor să distrugi ceva decât să construieşti şi să menţii. Să rostogoleşti viaţa este nimic în comparaţie cu arta de a o dărui şi hrăni. Bineînţeles, noii vizionari s-au înşelat în această privinţă, dar şi-au corectat greşeala la momentul potrivit

— Cum s-au înşelat, don Juan?

— Este o greşeala să izolezi ceva de vedere. La începui, noii vizionari au făcul exact invers faţă de predecesorii lor. S-au concentrat cu aceeaşi atenţie asupra celeilalie laturi a răsturnătorului. Ceea ce li s-a întâmplat a fost la fel de cumplit, dacă nu chiar mai râu decât ce au păţit vechii vizionari. Au

murit prosteşte, la fel ca oamenii obişnuiţi. Nu erau înzestraţi cu misterul sau răutatea vechilor vizionari şi nici nu-i pasiona căutarea libertăţii, ca pe vizionarii de azi.

Acei primi noi vizionan au servit pe toată lumea. Deoarece îşi concentrau vederea asupra laturii dătătoare de viaţa a emanaţiilor, ei erau plini de iubire şi bunătate. Dar asta nu i-a împiedicat să fie răsturnaţi. Erau la fel de vulnerabili ca vechii vizionari, care erau plini de morbiditate.

A spus că noii vizionari moderni nu admiteau să te împotmoleşti după o viaţă disciplinata, plina de trudă, la fel ca oamenii care nu avuseseră nici un scop în existenţa lor.

Don Juan a spus că aceşti noi vizionari şi-au dat seama, după ce şi-au reluat tradiţia, ca vechii vizionari nu cunoscuseră în profunzime forţa de rostogolire; la un moment dat, vechii vizionari ajunseseră la concluzia că erau, de fapt, doua aspecte diferite ale aceleiaşi forţe. Aspectul de răsturnare este legat exclusiv de distrugere şi moarte. Pe de altă parte, aspectul circular este cel care menţine viaţa şi conştiinţa, realizarea şi scopul. Ei au decis, oricum, să aibă de-a face exclusiv cu aspectul de răsturnare.

— Uitându-se în grup, noii vizionari au reuşit să vadă separărea dintre aspectul de răsturnare şi cel circular, a explicat el. Au văzut ca ambele forţe sunt cuplate, dar nu sunt aceleaşi. Forţa circulară vine imediat după forţa de răsturnare; sunt atât de apropiate una de cealaltĂ. Încât par aceleaşi.

Se numeşte forţa circulară pentru că vine în inele, în bucle filiforme irizate – ceva foarte delicat, într-adevăr. Şi, la fel ca forţa de rostogolire, loveşte neîncetat toate fiinţele vii, dar în alt scop, bineînţeles. Le loveşte ca să le dea putere, orientare, conştiinţa; ca sa le dea viaţa.

Noii vizionari au descoperit ca echilibrul celor două forţe în fiecare fiinţă vie este foarte delicat, a continuat el. Dacă, la un moment dat, un om simte ca forţa de răsturnare loveşte mai tare decât cea circulară, înseamnă ca s-a tulburat echilibrul; de aici înainte, forţa de răsturnare loveşte din ce în ce mai tare, până când fisurează golul fiinţei şi o face să moara.

A adăugat ca din ceea ce numisem eu mingi de foc iese o buclă irizata, exact de aceeaşi mărime cu fiinţele vii, indiferent că sunt oameni, copaci, microbi sau aliaţi.

— Sunt cercuri de mărime diferita? m-am interesat.

— Nu o lua literal, a protestat el. Practic, nu exista cercuri, ci o forţă circulară care conferă vizionarilor care o visează senzaţia unor inele. Şi nici

nu exista mărimi diferite. Este o singură forţă indivizibila care se potriveşte tuturor fiinţelor vii, organice şi anorganice.

— De ce vechii vizionari s-au concentrat asupra aspectului de rostogolire? am întrebat.

— Pentru că au crezut că viaţa lor depindea de faptul de a-1 vedea, mi-a răspuns el. Erau siguri că vederea lor le va furniza răspunsuri la întrebări vechi de secole. Şi-au imaginat că, dacă dezvăluie secretele forţei de rostogolire, vor fi invulnerabili şi nemuritori. Din păcate, într-un fel sau altul, au dezvăluit, într-adevăr, secretele, şi totuşi nu au fost nici invulnerabili, nici nemuritori.

Noii vizionari au schimbat totul, dându-şi seama că nu ai cum să aspiri la nemurire atâla timp cât omul are un cocon.

Don Juan mi-a explicat ca vechii vizionari nu şi-au dat seama, se pare, ca coconul uman este un receptor şi nu poate rezista Ia nesfârşit atacului forţei de rostogolirE. În ciuda tuturor cunoştinţelor acumulate, până la urmă ei nu s-au dovedit mai buni, fiind poate chiar mai râi decât omul obişnuit

— În ce măsură puteau fi mai rai decât omul obişnuit? m-am interesat

— Uriaşa lor cunoaştere i-a obligat să creadă că opţiunile pe care le făceau erau infailibile, a spus el. Aşa că au decis să trăiască cu orice preţ. Don Juan m-a privit şi a zâmbit Prin pauza sa teatrală îmi spunea ceva ce nu puteam desluşi. Au ales să trâ-iască, a repetat el. La fel cum au ales să devină copaci, pentru a asambla lumi cu acele mari benzi, aproape de neatins.

— Ce vrei să spui cu asta, don Juan?

— Vreau să spun că au folosit forţa de rostogolire pentru a şi deplasa punctele de asamblare în poziţii de visat de neimaginat în loc să o lase să-i rostogolească în ciocul Vulturului, pentru a fi devoraţi.

15. CEI Am ajuns acasă la Genaro pe la 2:00 după-amiaza. Am discutat cu don Juan, apoi acesta m-a făcut să mă transpun în starea de conştiinţa elevată.

— Iată-ne din nou pe toţi trei, la fel cum eram în ziua în care ne-am dus la stânca aceea plata, a spus don Juan. La noapte, vom face încă un drum acolo.

Acum ştii destule ca să tragi concluzii serioase în legătură cu locul acela şi efectele sale asupra conştiinţei.

— Ce este cu locul acela, don Juan?

— La noapte, vei afla lucruri şocante, adunate de vechii vizionari, despre forţa de rostogolire; şi vei vedea ce am vrut sa spun când ţi-am explicat ca

vechii vizionari au vrut să trăiască cu orice preţ. Don Juan s-a întors spre Genaro, care era cât pe ce să adoarmă, şi l-a înghiontit. Nu-i aşa, Genaro, ca vechii v izionari erau oameni îngrozitori? l-a întrebat don Juan.

— Bineînţeles, a răspuns Genaro vioi, apoi s-a lăsat din nou pradă oboselii.

A început să moţăie vizibiL. Într-o clipă şi-a sprijinit capul în piept şi a început să sforăie.

Aâmi venea să rid în gura mare, dar apoi am observat ca Genaro se uita fix la mine, de parcă ar fi dormit cu ochii deschişi.

< OS < l) \pa

— Erau oameni atât de îngrozitori, încât sfidau până şi moartea, a adăugat Genaro printre sforăituri.

— Nu eşti curios să afli cum au sfidat moartea aceşti oameni îngrozitori? m-a întrebat don Juan.

Parcă mă îndemna să le cer să-mi dea un exemplu în legătură cu aceşti oameni oribili. S-a oprit şi s-a uitat la mine, cu ceea ce mi s-a părut a fi o sclipire de nerăbdare în priviri.

— Aştepţi să-ţi cer un exemplu, nu-i asa? am spus.

— Este un moment măreţ, a zis el, bâlându-mă pe spate şi râzând. Binefăcătorul meu m-a ţinut în mare încordare în clipa aceasta. I-am cerut să-mi dea un exemplu şi mi l-a dat; acum o să-ţi dau şi eu unul, indiferent dacă-mi ceri sau nu.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat eu atât de înspăimântat, încât simţeam un nod în stomac şi-mi tremura vocea, A durat ceva până când don Juan s-a potolit din ris. De fiecare dată când începea să vorbească, izbucnea într-un hohot de ris.

— După cum ţi-a spus Genaro, vechii vizionari erau oameni îngrozitori, a spus el, frecându-se la ochi. Era un lucru pe care au încercat să-1 evite cu orice preţ: nu voiau să moară. Poţi spune că nici omul obişnuit nu vrea să moara, dar avantajul pe care l-au avut vechii vizionari fală de omul obişnuit a fost acela ca dispuneau de suficientă concentrare şi disciplină pentru a intenţiona să izgonească moartea. Şi chiar au izgonit-o.

S-a oprit şi s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene. Spunea că nu-1 mai urmăresc, pentru că nu puneam întrebări, ca de obicei. Am spus că pentru mine era clar că voia să-1 întreb dacă vechii vizionari reuşiseră sa intenţioneze izgonirea morţii, dar el însuşi îmi spusese deja că cunoştinţele pe care aceştia le aveau despre răsturnător nu-i scutiseră de moarte.

— Au reuşit sa intenţioneze izgonirea morţii, a spus el, pro-nunţând cuvintele cu o grija exagerată. Dar tot au fost nevoiţi sa moara.

— Cum au intenţionat izgonirea morţii? am întrebat.

— Şi-au studiat aliaţii, a spus el, şi, văzând că erau fiinţe cu o rezistenţă mult mai mare la forţa de rostogolire, vizionarii s-au structurat după modelul aliaţilor lor.

Vechii vizionari şi-au dat seama – mi-a explicat don Juan că numai fiinţele organice au un gol care seamănă cu un vas. Mărimea, forma şi fragilitatea acestuia îl fac o configuraţie ideala pentru a accelera fisurarea şi prăbuşirea carcasei luminoase sub atacurile forţei de răsturnare. Pe de altă parte, aliaţii, care au golul în formă de linie, prezintă forţei de rostogolire o suprafaţă atât de mică, încât sunt, practic, nemuritori. Coconii lor pot rezista la infinit atacurilor răsturnătorului, pentru ca golurile sub forma de fir de păr nu sunt o configuraţie ideala pentru fisurare.

— Vechii vizionari au creat cea mai bizară tehnică pentru închiderea ochilor, a continuat don Juan. Au avut dreptate, în esenţă, când au presupus că un gol în formă de fir de păr este mult mai durabil decât unul sub forma de vas.

— Se mai practică acele tehnici? m-am interesat

— Nu, nu se mai practică, mi-a spus el. Dar mai exista vizionări care le-au practicat.

Din motive inexplicabile, această afirmaţie m-a făcut să mă cutremur de groază. Mi s-a accelerat brusc respiraţia.

— Mai trăiesc şi azi, nu-i aşa, Genaro? am întrebat

— Absolut, a murmurat Genaro, ca şi când ar fi dormit adânc.

L-am întrebat pe don Juan dacă ştie de ce eram atât de înspăimântat. Mi-a amintit o ocazie anterioara, chiar în acea cameră, când mă întrebaseră dacă observasem creaturile ciudate care intraseră în momentul în care Genaro a deschis uşa.

— În ziua aceea, punctul tău de asamblare s-a deplasat foarte adânc pe partea stângă şi a asamblat o lume înspăimântătoare, a continuat el. Dar ţi-am spus deja asta; ceea ce nu-ţi aminteşti este că te-ai dus direct într-o lume foarte îndepărtata şi te-ai speriat îngrozitor. Don Juan s-a întors spre Genaro, care sforăia în pace, cu picioarele întinse în faţa lui. Nu-i aşa că nu mai putea de frica, Genaro? l-a întrebat el.

— Ba da, a murmurat Genaro, spre hazul lui don Juan.

— Să ştii că nu te învinuim că te-ai speriat, a continuat don Juan. Şi noi suntem revoltaţi de unele fapte ale vechilor vizionări. Sunt sigur că ţi-ai dat seama până acum ca ceea ce nu-ţi poţi aminti despre noaptea aceea este ca ai văzut vechii vizionari care mai trăiesc încă.

Am vrut să protestez, spunând că nu-mi dădusem seama de nimic, dar nu am putut da glas gândurilor mele. A trebuit să-mi dreg glasul la nesfârşit, înainte să pol articula un cuvânt. Genaro se ridicase şi mă bătea uşor pe spate şi pe gât, ca şi când m-aş fi înecat

— Ai o broasca în gât, a spus el. I-am mulţumit cu un glas gâtuit Nu, cred că ai un pui, a adăugat el şi s-a aşezat să doarmă.

Don Juan a spus că noii vizionari se revoltaseră împotriva tuturor acelor practici bizare ale vechilor vizionari şi le declaraseră nu numai inutile, ci şi o adevărată injurie la adresa noastră. Merseseră până într-acolo încât interziseră ca acele tehnici să se predea noilor luptători; de generaţii nu se mai pomenise deloc de asemenea practici.

Abia la începutul secolului al optsprezecelea, nagualul Se-bastian, un membru al descendenţei directe de naguali ai lui don Juan, redescoperi se existenţa acelor tehnici.

— Cum le-a redescoperit?

— Era un extraordinar staiker şi, datorită desăvârşirii sale, a avut şansa să înveţe minuni, mi-a răspuns don Juan.

A spus că, într-o zi, în timp ce nagualul Sebastian se pregătea să-şi înceapă ziua – era paracliser la catedrala din oraşul unde locuia – a întâlnit un indian de vârstă medie care stătea nesigur în uşa bisericii.

Nagualul Sebastian s-a dus la el şi l-a întrebat dacă avea nevoie de ajutor.

— Am nevoie de puţină energie, ca să-mi închid golul, a spus omul cu glas tare. Poţi să-mi dai din energia ta?

Don Juan a spus că, din câte se povesteşte, naguaJul Sebaşţian a rămas uluit. Nu ştia la ce se referea omul. S-a oferit să-1 ducă pe indian la preotul parohiei. Omul şi-a pierdut răbdarea şi l-a acuzat furios pe nagualul Sebastian că vrea să-1 inducă în eroare.

— Am nevoie de energia ta, pentru că eşti nagual, a spus el. Să mergem în linişte.

Nagualul Sebastian s-a supus forţei magnetice a străinului şi a plecat cu el, ascultător, spre munţi. A lipsit multe zile. Când s-a întors, nu numai că avea altă părere despre vechii vizionari, dar avea şi cunoştinţe detaliate despre

tehnicile lor. Străinul era un străvechi toltec. Unul dintre ultimii supravieţuitori.

— Nagualul Sebastian a descoperit minuni despre vechii vizionari, a continuat don Juan. El a fost cel care a ştiut primul ce groteşu şi aberanţi erau, de fapt. Pentru el, acele cunoştinţe erau doar o erezie.

Într-o noapte, binefăcătorul meu şi nagualul Elias mi-au dat o mostră a acelor aberaţii. Mi-au arătat-o mie şi lui Genaro, aşa că ni se pare normal să-ţi prezentăm aceeaşi mostră.

Voiam să vorbesc, ca să trag de timp; trebuia să mă calmez, să mă gândesc. Dar înainte să pot spune ceva, don Juan şi Genaro m-au lârât, pur şi simplu, afară din casă. S-au îndreptat spre aceleaşi dealuri erodate pe care le vizitasem alta dată.

Ne-am oprii la poalele unui deal mare, sterp. Don Juan a arătat spre munţii îndepărtaţi, către sud, şi a spus că, între locul unde stătea şi o crăpătură naturală în munle, care semăna cu o gură deschisa, erau cel puţin şaple locuri în care străvechii vizionan îşi concentraseră întreaga forţă a conştiinţei lor.

Don Juan a spus că acei vizionari nu fuseseră doar îndrăzneţi, ci avuseseră şi succes. A adăugat ca binefăcătorul lui le arătase, lui şi lui Genaro, un loc în care vechii vizionari, m în a ţi de iubirea lor pentru viaţă, se îngropaseră de vii şi izgoniseră efectiv, prin intenţie, forţa de rostogolire.

— Nu există nimic care să-ţi atragă privirea în acele locuri, a continuat el. Vechii vizionari au fost foarte atenţi să nu lase urme. Este doar un peisaj. Trebuie să vezi, ca să ştii unde se află locurile acelea.

A spus că nu voia să se ducă în locuri îndepărtate, dar o să mă ia până undeva, aproape. Am insistat, ştiind ce urmăream. A spus că urma să vedem vizionari îngropaţi şi de aceea trebuia să stăm, până se întuneca, la adăpostul unor tufişuri verzi. Mi le-a arătat; erau la vreun kilometru depărtare, pe o cărare abrupta.

Am ajuns Ia tufişuri şi ne-am aşezat cât de confortabil am putut. Pe urma, a început să-mi explice pe un ton scăzut ca, pentru a obţine energie de la pământ, vechii vizionari se îngropau anumite perioade de timp, în funcţie de ceea ce doreau să realizeze. Cu cât sarcina lor era mai dificilă, cu atât perioada în care stăteau îngropaţi era mai lungă.

Don Juan s-a ridicat şi, cu un gest melodramatic mi-a arătat un loc, la câţiva metri de unde stăteam.

— Vechii vizionari sunt îngropaţi acolo, a spus el. S-au îngropat acum vreo două mii de ani, să scape de moarte, nu în ideea de a fugi de ea, ci în ideea de a o sfida. Don Juan l-a rugat pe Genaro să-mi arate locul exact în care erau îngropaţi vechii vizionari. M-am înlors să ma uit la Genaro şi mi-am dat seama că stătea lângă mine şi adormise din nou. Dar, spre uimirea mea, a sânt, a lătrat ca un câine şi a alergat în patru labe spre locul unde arata don Juan. O dată ajuns acolo, l-a înconjurat în fugă, mimând perfect mişcările unui câine. Mi s-a părut caraghios ce făcea. Don Juan aproape că se tăvălea de ris. Genaro ţi-a arătat ceva extraordinar, a spus don Juan, după ce Genaro se întorsese unde eram şi adormise la loc. Ţi-a arătat ceva în legătură cu punctul de asamblare şi visat. Acum viscazâ, dar se poate corn-porta ca şi când ar fi complet treaz şi ar auzi tot ce spui. Din acea poziţie poate face mai mult decât dacă ar fi treaz.

A tăcut preţ de o clipa, ca şi când s-ar fi gândit ce să mai spună. Genaro sforăia ritmic.

Don Juan a remarcat cât de uşor îi venea să găsească defecte în faptele vechilor vizionari, deşi, ca să fiu cinstit, nu încetase niciodată să spună cât de minunate erau realizările lor. A spus că ei înţelegeau perfect pământul. Nu numai că au descoperit şi s-au folosit de imboldul pământului, dar au constatat, de asemenea, ca, dacă rămâneau îngropaţi, punctele lor de asamblare aliniau emanaţii care erau inaccesibile în mod obişnuit şi ca o asemenea aliniere angaja ciudata şi inexplicabila capacitate a pământului de a devia neîncetatele lovituri ale forţei de rostogolire. In consecinţa, ei au creat cele mai uluitoare şi complexe tehnici pentru a se îngropa perioade de timp extrem de îndelungate, fără nici un fel de consecinţe negativE. În lupta lor împotriva morţii, au învăţat cum să prelungească acele perioade, aşa încât să cuprindă milenii.

Era o zi noroasă şi s-a înnoptat repedE. Într-o clipă, totul s-a cufundat în bezna. Don Juan s-a ridicai şi ne-a dus, pe mine şi pe somnambulul de Genaro, la o stâncă enorma, ovala şi plata, care îmi atrăsese atenţia din clipa în care ajunsesem acolo. Semăna cu stânca pe care o vizitasem mai înainte, dar era mai mare. M-am gândit ca stânca, aşa enorma cum era, fusese pusă specia] acolo.

— Acesia este alt loc, a spus don Juan. Această stâncă uriaşă a fost aşezată aici pentru a atrage oamenii. In curând vei şti de ce.

Am şinuit că mă cutremur. Credeam că o să leşin. Ştiam că exageram şi aş fi vrut să spun ceva, dar don Juan continua să vorbească în şoaptă. A spus că Genaro, de când visa, avea destul control asupra punctului sau de asamblare pentru a-1 deplasa până ajungea la emanaţiile specifice, care aveau să trezească tot ce se afla în jurul stâncii. Mi-a recomandat să încerc să-mi deplasez punctul de asamblare şi să-1 urmez pe cel al lui Genaro. A spus că aş putea s-o fac, mai întâi propunându-mi intenţionat să-1 deplasez şi, în al doilea rând, lăsând contextul situaţiei să dicteze unde să-1 duc.

După o clipă de gândire mi-a şoptit la ureche să nu mă îngrijorez în privinţa procedurilor, pentru că majoritatea lucrurilor neobişnuite care li se întâmpla vizionarilor, se întâmpla, pur şi simplu, numai cu intervenţia intenţiei.

A tăcut o clipă şi apoi a adăugat ca pericolul, în cazul meu, consta în aceea ca vizionarii îngropaţi vor încerca inevitabil să mă sperie îngrozitor. M-a

sfătuit să-mi păstrez calmul şi să nu mă las pradă fricii, ci să urmez mişcările lui Genaro.

Am luptat cu disperare să nu mi se facă râu. Don Juan m-a bătut pe spate şi a spus că îmi place să fac pe observatorul inocent. M-a asigurat că nu refuzam în mod conştient să-mi mut punctul de asamblare, dar că fiecare fiinţă umană o face în mod automat.

— Ceva o să te sperie îngrozitor, a murmurat el. Nu te da băluţ, pentru ca, dacă o faci, vei muri, şi bătrânii vulturi de aici se vor înfrupta din energia ta.

— Să plecam de aici, l-am rugat. Nu mă interesează să mi se dea un exemplu despre cât de groteşu puteau fi vechii vizionari.

— Este prea târziu, a spus Genaro complet treaz acum, alâtun de mine. Chiar dacă am încerca să plecam, cei doi vizionari şi aliaţii lor te vor secera pe loc. Au făcut deja un cerc în jurul nostru, în momentul de fată, sunt nu mai puţin de şaisprezece conştiinţe aţintite asupra noastră.

— Cine sunt? am murmurat eu la urechea lui Genaro.

— Cei patru vizionari şi curtea lor, mi-a răspuns el. Ne-au sesizat prezenta de când am venit.

Îmi venea s-o iau Ia fiigâ, dar don Juan m-a ţinut de braţ şi a arătat spre cer. Am observat că se produsese o remarcabilă schimbare în privinţa vizibilităţii. In locul întunericului predominant, se instalase un amurg plăcut Am stabilit repede punctele cardinale. Cerul era mult mai luminos spre est.

Am simţit o presiune ciudata în jurul capuluI. Îmi ţiuiau urechile. Mi-era frig şi cald în acelaşi timp. Eram mai speriat decât fusesem vreodată, dar cel mai mult mă deranja că mă simţeam un laş. Mi-era greaţă şi aveam o senzaţie cumplită.

Don Juan mi-a murmurat Ia ureche. Mi-a spus că trebuia să fiu în alerta, pentru că atacul vechilor vizionari urma să fie simţit de toţi trei, din clipa în clipă.

— Poţi să te agăţi de mine, dacă vrei, a murmurai repede Genaro, ca şi când l-ar fi împuns ceva.

Am ezitat o clipă. Nu voiam ca don Juan să creadă că îmi era atât de frică, încât trebuia să mă ţin de Genaro.

— Iată-i că vin, a murmurat Genaro.

Pentru mine lumea s-a întors brusc cu susul în jos, când ceva m-a apucai de glezna stânga. Am simţii în tot corpul răceala morţii. Mi-am dat seama că am călcat pe un arc de fier, poate o capcană de urs. Doar atât mi-a trecut prin gând înainte să scot un urlet îngrozitor, la fel de intens ca spaima mea.

Don Juan şi Genaro au râs în gura mare. Erau la nici un metru de mine, dar eram atât de îngrozit, încât nici nu i-am observat.

— Cânta! Cânta cât te ţine gura! I-am auzit pe don Juan spunându-mi în şoapta.

Am încercat să-mi eliberez picioruL. În momentul acela, am simţit o înţepătura, ca şi când pielea mi-ar fi fost înţepată de ace. Don Juan a insistat la nesfârşit să cânt. El şi Genaro au început să cânte un cântec popular. Genaro pronunţa cuvintele în timp ce se uita la mine, de la nici doi centimetri depărtare. Au cântat atât de fals, de răguşit, cât îi ţinea gura, încât am izbucnit în râs.

— Cântă, dacă nu, vei pieri, mi-a spus don Juan.

— Haideţi să facem un trio, a propus Genaro. Vom cânta un bolero.

M-am alăturat trioului lor fals. Am cântat un timp, cât ne ţinea gura, ca nişte beţivi. Am simţit ca strânsoarea de fier din jurul gleznei începea treptat să slăbească. Nu îndrăzneam să mă uit la gleznă. La un moment dat, am făcut-o şi mi-am dat seama atunci că nu căzusem în nici o cursă. Mă muşca un cap întunecat!

Am reuşit să nu leşin printr-un suprem efort de voinţă. Am simţit că mi se face râu şi am încercat să mă aplec, dar cineva cu o forţa supraumană m-a apucat blând de coate şi de ceafă şi nu m-a lăsat să mă mişc. Am vomitat pe haine.

Greaţa mea era atât de cumplită, încât am început să mă las pradă leşinului. Don Juan m-a stropit cu apa pe faţa, dintr-o ploscă pe care o purta întotdeauna când mergea pe munte. Apa mi-a intrat sub guler. Răceala m-a făcut să-mi recapăt echilibrul fizic, dar nu a afectat forţa care mă ţinea de coate şi gât.

— Cred că mergi prea departe cu spaima ta, mi-a spus don Juan cu o voce tare şi atât de calm, încât mi-a impus imediat să-mi revin. Să cântăm din nou, a adăugat el. Să cântăm un cântec cu miez, nu mai vreau bolerouri. I-am mulţumit în gând pentru sobrietatea şi atitudinea lui. Am fost atât de impresionat când i-am auzit cântând „Valentina*4, încât am început să plâng.

Din cauza pasiunii melc, spun că mă urmăreşte ghinionul. Nu contează că s-ar putea să fie însuşi diavolul. Ştiu cum să mor.

Valentina, Valentina. Mă arunc în calea ta. Dacă e să mor mâine, de ce să nu fie azi?

Întreaga mea fiinţă s-a clătinat sub impactul acelei juxtapuneri de neconceput a valorilor. Niciodată un cântec nu mai însemnase atât de mult pentru mine. Când i-am auzit pronunţând acele cuvinte, pe care le consider, în general, de un sentimentalism ieftin, mi s-a părut că înţeleg valorile fundamentale ale luptătorului. Don Juan mi-a insuflat ca luptătorii trăiesc în umbra morţii şi, astfel, ştiind că moartea este cu ei, au curajul să înfrunte orice. Don Juan spusese că cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla era să murim şi, deoarece aceasta era soarta noastră imuabilă, suntem liberi; cei care au pierdut tot nu mai au de ce să se teama.

M-am dus la don Juan şi Genaro şi i-am îmbrăţişat, ca să-mi exprim recunoştinţa şi admiraţia pe care le nutream.

Pe urma, mi-am dat seama că nu mă mai reţinea nimic. Don Juan m-a luat de braţ, fără să spună nici un cuvânt, şi m-a dus să stau jos pe stâncă plată.

— Spectacolul de-abia acum începe, a spus Genaro pe un ton jovial, în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă. De-abia ţi-ai plătit biletul de intrare. Se vede pe pieptul tău. S-a uitat la mine şi au început amândoi să râdă. Nu sta prea aproape de mine, a continuat Genaro. Nu-mi plac cei care vomită. Dar nici nu te îndepărta prea mult. Vechii vizionari nu au terminat cu isprăvile lor.

M-am apropiat de ei cât de mult îmi permitea politeţea. Preţ de o clipă, am fost îngrijorat de starea mea, apoi toate temerile mele mi s-au părut absurde, pentru că am observat că veneau nişte oameni spre noi. Nu-i distingeam clar, dar vedeam o masa de figuri umane înaintând spre noi în semiîntuneric. Nu aveau lanterne sau torţe, deşi ar fi avut nevoie la ora aceeA. Într-un fel, detaliul acesta m-a îngrijorat. Nu voiam să mă concentrez asupra lui şi am început în mod deliberat să gândesc raţional. Mi-am spus că am atras probabil atenţia cu cântecele noastre şi acum veneau să vadă ce este. Don Juan m-a bătut pe umăr. A făcut semn cu bărbia spre bărbaţii din faţă.

— Aceia patru sunt vechii vizionari, a spus el. Ceilalţi sunt aliaţii lor.

Înainte să-mi dau seama ca erau doar ţărani, am auzit un şuierat chiar în spatele meu. M-am întors repede, alarmat. Mişcarea mea a fost atât de bruscă, încât sfatul lui don Juan a venii prea târziu.

— Nu te întoarce! mi-a strigat el.

Vorbele lui făceau parte din fundal; nu însemnau nimic pentru mine. Când m-am întors, am văzut ca cei trei bărbaţi diformi, groteşti se urcaseră pe

stânca din spatele meu; se târau spre minE. Cu gurile deschise, într-o gnmasâ de coşmar, cu braţele întinse să mă prindă.

Voiam să ţip cât mă ţinea gura, dar am scos doar un seâncet agonizant, ca şi când nu-ar fi obstrucţionat cineva traheea. M-am rostogolit imediat pe pământ, departe de ei.

Când m-am ridicat, don Juan a sărit lângă mine, în aceeaşi clipă în care o mulţime de oameni, condusa de cei pe care mi-i indicase don Juan, s-au năpustit asupra mea ca nişte vulturi. De fapt, scoteau sunete asemănătoare liliecilor sau şoarecilor. Am urlat îngrozit. De data aceasta, am reuşit să urlu.

Don Juan, agil ca un atlet în plina formă, m-a tras din strân-soarea lor, pe stânca. Mi-a spus pe un ton sever să nu mă întorc să mă uit, indiferent cât de speriat eram. Mi-a explicat ca aliaţii nu puteau să împingă, dar puteau să mă sperie şi să mă facă să cad. Iar acolo, puteau imobiliza pe oricine. Dacă aş cădea pe pământ, lângă locul unde erau îngropaţi vizionarii, aş fi la mila lor. M-ar sfâşia, în timp ce aliaţii lor m-ar ţine. A adâugal că nu-mi spusese toate acestea dinainte, pentru că sperase ca voi fi obligat să văd şi să înţeleg singur. Hotărârea lui fusese cât pe ce să mă coste viaţa.

Senzaţia că oamenii aceia groteşti se aflau în spatele meu era aproape de nesuportat. Don Juan mi-a poruncit să-mi păstrez calmul şi să-mi concentrez atenţia asupra celor patru din fruntea grupului de zece sau doisprezece oamenI. În momentul în care mi-am concentrat privirile asupra lor, au avansai toţi pe marginea stâncii plate. S-au oprit acolo şi au început să şuiere ca nişte şerpi. S-au plimbat înainte şi înapoi. Mişcarea lor părea sincronizată. Era atât de ordonată, încât părea mecanică. Parcă ar fi urmat o structură repetitiva, menită să mă hipnotizeze.

— Nu te uita le ei, dragul meu, mi-a spus Genaro, ca şi când ar fi vorbit unui copil.

Râsul care a urmat a fost la fel de isteric ca spaima mea. Am râs atât de tare, încât a avut ecou pe dealuri.

Oamenii s-au oprit imediat. Păreau uluiţi. Le-am distins capetele mişcându-sE. Ca şi când ar fi discutai între tţ Apoi, unul a sărit pe stânca.

— Atenţie! Acela este un vizionar! a exclamat Genaro.

— Ce ne facem? am strigat eu.

— Am putea începe din nou să cântăm, mi-a răspuns calm don Juan.

Atunci, frica mea a atins culmea. Am început să sar în sus şi în jos şi să rag ca un animal. Omul a sărit pe pământ

— Nu-i mai băga în seamă pe clovnii aia, mi-a spus don Juan. Hai să discutam ca de obicei.

A spus că veniserăm acolo ca să mă instruiască, dar mă pur-tasem lamentabil. Trebuia să mă reorganizez. Primul lucru era să-mi dau seama că punctul meu de asamblare se deplasase şi acum umbrea lumina emanaţiilor. A-mi duce sentimentele din starea mea obişnuita de conştiinţa în lumea pe care o asamblasem reprezenta într-adevăr un travesti, pentru ca teama predomina doar emanaţiile vieţii de zi cu zi.

I-am spus că, dacă punctul meu de asamblare se deplasase aşa cum spunea, aveam noutăţi pentru el. Teama mea era infinit mai mare şi mai devastatoare decât orice trăisem vreodată în viaţa mea de zi cu zi.

— Te înveli, a spus el. Prima ta atenţie esle confuza şi nu vrea să cedeze controlul, atâla tot. Am senzaţia că ai putea să mergi până la acele creaturi şi să le înfrunţi, fără ca ele să-ţi facă ceva.

Am insistat că nu puteam încerca un asemenea lucru.

El a râs şi mi-a declarat că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să mă vindec de nebunia mea şi ca era mai puţin absurd să iau iniţiativa şi să-i înfrunt pe cei patru vizionari decât să accept că-i vedeam. După părerea lui, era o nebunie să te înfrunte nişte oameni care se îngropaseră de două mii de ani şi erau încă îr viaţa, fără să te gândeşti că aceasta era culmea absurdităţii.

Auzeam clar tot ce spunea, dar nu-i dădeam atenţie. Eram îngrozit de oamenii din jurul stâncii. Parcau gata să sară pe noi, pe mine, de fapt Erau concentraţi asupra mea. A început să-mi tremure braţul drept, de parca aş fi avut cârcei. După aceea, mi-am dat seama că lumina cerului se schimbase. Mai înainte nu observasem că se iviseră zorile. Cel mai ciudat era că-mi venea să mă ridic şi sa alerg la grupul acela de oameni.

În momentul acela aveam doua senzaţii complet diferite în legătură cu acelaşi eveniment. Cea minora era de groaza neţărmurită. Cea majoră, de totală indiferenţă. Puţin îmi păsa.

Când am ajuns la grupul acela, mi-am dat seama ca don Juan avusese dreptate; nu prea erau oameni. Doar patru dintre ei semănau cu oameni, deşi nici ei nu erau; erau creaturi ciudate, cu ochi galbeni, uriaşi. Ceilalţi erau doar forme susţinute de cei patru cu înfăţişare umană.

Am simţit o tristeţe cumplită fata de acele creaturi cu ochi galbeni. Am încercat să-i ating, dar nu i-am găsit îi măturase vuitul.

I-am căutat pe don Juan şi Genaro. Nu erau acolo. Se făcuse din nou bezna. I-am strigat la nesfârşit. Timp de câteva minute, am orbecăit prin întuneric. Don Juan a venit alături de mine şi m-a speriat. Pe Genaro nu I-am văzut

— Să mergem acasă, a spus el. Ne aşteaptă un drum lung. Don Juan a remarcat cât de bine mă comportasem acolo unde se aflau îngropaţi vizionarii, mai ales în ultima parte a întâi-nirii noastre cu ei. A spus că o deplasare a punctului de asamblare este marcată de o schimbare a luminii. Ziua se întunecă, iar noaptea se luminează. A adăugat că realizasem doua deplasări, ajutat doar de teama animalică. Singurul lucru pe care mi l-a reproşat a fost că m-am lăsat pradă fricii, mai ales după ce îmi dădusem seama că luptătorii nu se temeau de nimic.

— De unde ai ştiut că mi-am dat seama? l-am întrebat.

— Pentru că erai liber. Când dispare frica, toate legăturile care ne încorsetează se dizolva, a spus el. Ai fost prins de picior de un aliat, pentru că l-a atras groaza ta animalica.

I-am spus ce râu îmi părea că nu reuşisem să mă stăpânesc.

— Nu-ţi face griji pentru asta, a ris el. Doar şui ca se întâmplA. În viaţa luptătorilor nu înseamnă nimic, pentru ca asemenea lucruri sunt considerate deplasări ale punctului de asamblare.

Genaro şi cu mine am vrut să te facem să-ţi deplasezi punctul de asamblare foarte profund. De data aceasta, Genaro se afla acolo ca să-i ademenească pe vechii vizionari. A făcut-o deja o dată şi te-ai dus atât de departe în partea stângă, încât va dura ceva să-ţi aminteşti. Teama ta din seara aceasta a fost la fel de intensa ca prima oară când vizionarii şi aliaţii lor te-au urmat chiar până în această cameră, dar prima ta atenţie nu te-a lăsat să-ţi dai seama de ea.

— Explică-mi ce s-a întâmplat în locul unde se aflau vizionării, l-am rugat.

— Aliaţii au venit să te vadă, mi-a răspuns el. Deoarece au energie foarte scăzută, au întotdeauna nevoie de ajutorul oamenilor. Cei patru vizionari au adunat doisprezece aliaţi.

Satele din Mexic, precum şi anumite oraşe, sunt periculoase. Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie se poate întâmpla oricărui bărbat sau femeie. Dacă dau peste mormântul acela, este posibil să-i vadă pe vizionari şi aliaţii lor, dacă îşi lasă teama să Ie deplaseze punctele de asamblare; dar un sigur lucru este sigur, pot muri de frică.

— Chiar crezi sincer ca acei vizionari tolteci trăiesc? l-am întrebat.

A râs şi a clătinat din cap uimit

— Este timpul să-ţi deplasezi puţin punctul de asamblare, a spus el. Nu pot vorbi cu tine când te comporţi ca un idiot.

M-a lovit cu palma în trei puncte: pe şoldul drept, în mijlocul spatelui, sub umeri, şi în partea superioara a muşchiului pectoral drept.

Au început imediat să-mi ţiuie urechile. Mi s-a prelins un firicel de sânge din nara dreaptă şi s-a eliberat ceva înăuntrul meu. Era ca şi când un flux de energie ar fi fost blocat şi a început deodată să se mişte din nou.

— Ce urmăreau vizionarii aceia şi aliaţii lor? am întrebat.

— Nimic, mi-a răspuns el. Noi eram cei care îi urmăream. Vizionarii, bineînţeles, remarcaseră deja câmpul tău de energie de prima oară când i-a/văzut. Aşa că, atunci când te-ai întors, erau pregătiţi să se înfrupte din tine.

— Susţii că sunt vii, don Juan, am zis. Vrei să spui că sunt vii ca aliaţii lor, nu?

— Exact, a spus el. Nu pot fi la fel de vii ca noi doi. Ar fi absurd.

A continuat să-mi explice că teama de moarte a vechilor vizionari i-a făcut să caute cele mai bizare posibilităţi. Cei care au optat pentru modelul aliaţilor s-au gândit, fără îndoială, la un refugiu. Şi l-au găsit, într-o poziţie fixă, într-una dintre cele şapte benzi ale conştiinţei anorganice. Vizionarii au considerat că se aflau relativ în siguranţă acolo. La urma urmei, erau separaţi de lumea de zi cu zi printr-o barieră aproape insurmontabila, bariera percepţiei fixată de punctul de asamblare.

— Când cei patru vizionari au văzut că-ţi poţi deplasa punctul de asamblare, s-au repezit ca nişte lilieci scăpaţi din iad, a zis el, nzinD.

— Vrei să spui că am asamblat una dintre cele şapte lumi? l-am întrebat.

— Nu, nu ai asamblat-o. Dar ai făcut-o înainte, când te-au urmărit vizionarii şi aliaţii lor. Ziua în care le-ai dus până în lumea lor. Problema este că-ţi place să te porţi prosteşte, aşa că nu-ţi aminteşti nimic.

Sunt sigur că prezenţa nagualului este cea care face oamenii să se poarte prosteşte, a continuat el. Când nagualul Julian era în preajma mea, eram mai prost decât acum. Sunt convins că, atunci când n-o să mai fiu aici, vei putea să-ţi aminteşti totul.

Don Juan mi-a explicat că, deoarece a trebuit să mi-i arate pe cei care sfidează moartea, el şi Genaro îi ademeniseră la marginea lumii noastre. Ceea ce am făcut eu la început a fost o deplasare laterala profundă, care mi-a permis să-i văd ca oameni, dar, în cele din urmă, am făcut corect

deplasarea care mi-a permis să-i văd pe cei care sfidează moartea şi pe aliaţii lor aşa cum sunt.

A doua zi de dimineaţa, foarte devreme, acasă la Silvio Manuel, don Juan m-a chemat în camera mare, să discutam despre evenimentele din noaptea trecuta. M-am simţit epuizat şi am vrut sa mă odihnesc, să dorm, dar don Juan era presat de timp şi şi-a început imediat explicaţia. A spus ca vechii vizionari găsiseră un mod de a utiliza forţa de rostogolire şi de a fi propulsaţi de ea. In loc să cedeze răsturnătorului, s-au lăsat purtaţi de el şi i-au permis să le deplaseze punctele de asamblare la limitele posibilităţilor umane.

Don Juan şi-a exprimat o admiraţie fără rezerva faţa de asemenea realizare. A recunoscut că imboldul dat de râstumâtor punctului de asamblare era incomparabil.

L-am întrebat care este diferenţa dintre imboldul pământului şi cel al râstumâlorului. Mi a explicat că imboldul pământului este forţa de aliniere doar a emanaţiilor chihlimbarii. Este un imbold care înalta conştiinţa pe culmi de neimaginat. Pentru noii vizionari, este o explozie de conştiinţa nelimitata, pe care o numesc libertate totala.

A afirmat că, pe de altă parte, imboldul râstumâlorului este forţa morţiiSub impactul râstumâlorului, punctul de asamblare se deplasează spre noi poziţii, imprevizibile. Astfel, vechu vizionări au fost întotdeauna singuri în călătoriile lor, deşi se angajaseră în comun la împlinirea scopului lor. Compania altor vizionari în călătoriile lor era întâmplătoare şi însemna de obicei luptă pentru supremaţie.

I-am mărturisit lui don Juan ca preocupările vechilor vizionări, oricare or fi fost, erau mai râu decât nişte poveşti morbide de groaza pentru mine. Spusele mele l-au făcut să rida copios. Dădea impresia că se distrează.

— Trebuie să recunoşti, oricât de dezgustat ai fi, că diavolii aceia erau foarte îndrăzneţi, a continuat el. Nici mie nu mi-au plăcut niciodată, după cum ştii, dar nu pot să nu-i admir. Dragostea lor de viaţă mă depăşeşte.

— Cum poate fi asta dragoste de viaţă? Este ceva greţos, am spus.

— Ce altceva ar putea împinge un om până la acele limite, dacă nu dragostea de viaţă? m-a întrebat el. Au iubit viaţa atât de mult, încât nu au vrut să renunţe la ea. In felul acesta am văzut-o. Binefăcătorul meu a văzut altceva. A crezut că se temeau să moară, ceea ce nu este acelaşi lucru cu faptul că iubeau viaţa. Aş spune că se temeau să moară pentru că iubeau viaţa şi văzuseră minuni, nu pentru că erau monştri mici şi lacomi. Nu. Erau

absurzi, pentru că nu-i provocase nimeni niciodată, şi erau răsfăţaţi ca nişte copii, dar îndrăzneala lor era impecabilă, la fel ca şi curajul.

Te-ai aventura în necunoscut din lăcomie? Nici vorbă. Lăcomia funcţionează numai în lumea obişnuită. Ca să te aventurezi în înfricoşătoarea singurătate, trebuie să fii mânat de ceva mai măreţ decât lăcomia. Iubire! Trebuie să iubeşti viaţa, secreiele, misterele. Trebuie sa fii curios şi curajos. Aşa ca nu-mi spune că eşti revoltat. Mi se pare stânjenitor!

Lui don Juan îi sclipeau ochii. De-abia se abţinea din ris. Mă punea la locul meu, dar asta îl amuza.

Don Juan m-a lăsat aproape o oră singur în cameră. Am vrut să-mi pun îh ordine gândurile şi sentimentele. Dar nu puteam s-o fac. Ştiam, fără nici o îndoială, ca punctul meu de asamblare se afla într-o poziţie în care raţiunea nu este dominantă, deşi eram mânat de preocupări raţionale. Don Juan spusese că, din punct de vedere tehnic, de îndată ce punctele de asamblare se deplasează, donrum. M-am întrebat, de exemplu, ce se întâmpla dacă dormeam adânc din punctul de vedere al unui privitor, aşa cum mi se păruse Genaro mie.

L-am întrebat acest lucru pe don Juan, de îndată ce s-a întors.

— Dormi adânc, fără să fie nevoie să te întinzi, mi-a răspuns el. Dacă te-ar vedea acum oamenii aflaţi într-o stare normală de conştiinţă, le-ai părea puţin ameţit, chiar beat.

Mi-a explicat că, în timpul somnului normal, deplasarea punctului de asamblare se produce de-a lungul oricărei margini a benzii omului. Asemenea deplasări se asociază întotdeauna cu somnul. Schimbările induse prin exerciţiu se produc de-a lungul secţiunii mediane a benzii omului şi nu sunt asociate cu somnul.

Deşi un visător doarme.

— Acesta esle punctul în care vechii şi noii vizionari şi-au separat concepţiile, a continuat el. Vechii vizionari doreau o copie a corpului lor, dar cu mai multa forţa fizica, pentru a-şi face punctele de asamblare să alunece de-a lungul laturii drepte a benzii omului. Cu cât se deplasau mai adânc de-a lungul marginii drepte, cu atât mai bizar devenea corpul din vis. Tu însuţi ai fost martor noaptea trecuta la rezultatul monstruos al unei deplasări adânci de-a lungul marginii drepte.

A spus că noii vizionari erau complet diferiţi, fiindcă menţineau punctele lor de asamblare de-a lungul secţiunii lor mediane a benzii omului. Dacă deplasarea nu este profundă, ca în cazul celei într-o stare de conşuinţâ

elevata, visătorul aproape că seamănă cu un om obişnuit, cu deosebirea că este mai vulnerabil la emoţii, cum ar fi teama şi îndoiala. La un anumit grad de profunzime, visătorul care se deplasează de-a lungul secţiunii mediane devine o pată de lumină. O pata de lumina este corpul din vis al noilor vizionari.

A spus, de asemenea, ca un corp din vis impersonal duce mai mult la înţelegere şi examinare, care reprezintă baza tuturor acţiunilor noilor vizionari. Corpul din vis intens umanizat al vechilor vizionari i-a determinat să caute răspunsuri care erau personale, umanizate.

Don Juan a părut deodată că-şi caută cuvintele.

— Mai exista încă unul care sfidează moartea, a spus el, atât de diferit de cei patru pe care i-a/văzut, încât nu se deosebeşte de omul obişnuit de pe strada. Şi-a realizat scopul pnn faptul că este capabil să-şi deschidă şi închidă golul oricând doreşte. A început să-şi mişte degetele nervos. Acesta este străvechiul vizionar găsit de nagualul Sebastian în 1723, a continuat el. Considerăm ziua aceea drept un al doilea început. Acel om care a sfidat moartea şi care a trăit sute de ani a schimbai viaţa tuturor nagualilor pe care i-a întâlnit, unora mai profund decât altora. Şi i-a cunoscut pe toţi nagualii noştri, din acea zi, în 1723.

Don Juan m-a privit fix. M-am simţit stânjenit în mod ciudat. Am crezut că atitudinea mea era rezultatul unei dileme. Aveam man îndoieli în privinţa conţinutului poveştii şi, în acelaşi timp, simţeam ca lot ce spune este adevărat. Mi-am exprimat această nesiguranţă faţă de el.

— Problema neîncrederii raţionale nu te preocupă numai pe tine, a spus don Juan. Binefăcătorul meu a fost şi el chinuit de aceeaşi întrebare. Bineînţeles, mai târziu şi-a amintit totul. Dar i-a luat mult timp s-o facă. Când l-am întâlnit, îşi amintise deja toiul, aşa că nu am fost niciodată martorul îndoielilor lui. Doar am auzit despre ele.

Ciudat este că oamenilor care nu l-au văzut niciodată le vine mai uşor să accepte că este unul dintre vizionarii originali. Binefăcătorul meu a spus că nedumerirea lui izvorăşte din faptul că şocul întâlnirii unei asemenea creaturi a adunat un număr de emanaţii şi durează până când se separa.

Don Juan a continuat să explice că, pe măsură ce punctul meu de asamblare conunuâ să se deplaseze, va veni o clipă când va da peste combinaţia corespunzătoare de emanaţii; în acel moment, dovada existenţei acelui om va deveni mai mult decât evidentă pentru mine.

M-am simţit obligat să vorbesc din nou despre ambivalenţa mea.

— Deviem de la subiectul nostru, a spus el. Poate ţi se pare că încerc să te conving de existenţa acelui om; am vrut, de fapt, să discutam despre faptul că acel vechi vizionar ştie cum să manevreze forţa de rostogolire. Nu este important dacă crezi sau nu că existA. Într-o zi, vei şti sigur că a reuşit să-şi închidă golul. Foloseşte energia împrumutată de la nagualul fiecărei generaţii doar în acest scop.

— Cum a reuşit să-1 închidă? am întrebat

— N-ai cum să ştii asia, a răspuns el. Am vorbit cu alţi doi naguali care au văzut omul faţa-n faţa: nagualul Julian şi nagualul Elias. Niciunul din ei nu ştia cum. Omul nu a dezvăluit niciodată cum închide acea deschidere, care presupun că începe să se mărească, după un timp. Nagualul Sebastian a spus ca, atunci când l-a văzut prima oară pe vechiul vizionar, omul era foarte slăbit, aproape pe moarte. Dar binefăcătorul meu l-a găsit ţopăind vioi, ca un tânăr.

Don Juan a spus că nagualul Sebastian l-a poreclit pe acest om fără nume „chiriaşul", pentru că au încheiat o înţelegere prin care omului i se dădea energie, adică adăpost, ca să spunem aşa, şi plătea chirie sub formă de favoruri şi împărtăşirea cunoştintelor.

— A avut vreodată cineva de suferit în acest schimb? m-am interesat

— Niciunul dintre nagualii care au făcut schimb de energie cu el nu au avut de suferit, a răspuns el. Omul s-a angajat să ia doar o mică parte din energia de prisos de la nagual, oferind, în schimb, daruri şi abilitaţi extraordinare. De exemplu, nagualul Julian a căpătat ţinuta puterii, cu care putea activa sau amorţi emanaţiile din interiorul coconului sau, pentru a arăta tânăr sau bătrân la comandă.

Don Juan a explicat că, în general, cei care sfidează moartea au mers până într-acolo, încât au amorţit toate emanaţiile din interiorul coconilor lor, cu excepţia celor care se potriveau cu emanaţiile aliaţilor. Astfel, au putut imita aliaţii îhtr-un anumit fel.

Fiecare dintre cei care sfidează moartea, întâlniţi la stâncă, fuseseră capabili să-şi deplaseze punctul de asamblare într-un anume loc pe coconul lor, pentru a scoate în evidentă emanaţiile comune cu cele ale aliaţilor şi pentru a interacţiona cu ele. Dar nu au putut să revină în poziţia obişnuita şi să interacţioneze cu oamenii. Pe de altă parte, chiriaşul poate să-şi deplaseze punctul de asamblare pentru a asambla lumea de zi cu zi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Don Juan a afirmat, de asemenea, ca binefăcătorul lui era convins – iar el era perfect de acord cu acesta – că în timpul împrumutului de energie, vechiul vrăjitor deplasează punctul de asamblare al nagualului, pentru a scoate în evidentă emanaţiile aliatului în coconul nagualului. Apoi foloseşte marele aflux de energie produs de acele emanaţii care se aliniază brusc, după ce au stat foarte inactive.

A spus că energia închisă înăuntrul nostru, în emanaţiile inactive, are o forţă uriaşă şi o gamă incalculabilă de percepţii. Putem evalua doar vag posibilitatea acelei forţe uriaşe, daca considerăm ca energia implicată în percepţie şi care acţionează în viaţa de zi cu zi este produsul alinierii a nici zece la sută din emanaţiile aflate în coconul omului.

— În momentul morţii, toată energia se eliberează deodată, a continuat el. Atunci, fiinţele vii sunt inundate de cea mai de neconceput forţa. Nu este forţa de rostogolire, cea care le-a fisurat deschiderile, pentru ca forţa aceea nu intra niciodată în cocon; il face doar să se prăbuşească. Sunt inundate de forţa tuturor emanaţiilor care se aliniază brusc, după ce au stat inactive o viaţă. Nu poţi scăpa de acea forţa uriaşă decât prin deschidere.

A adăugat ca vechiul vrăjitor a găsit o cale de a capta acea energie. Aliniind un număr limitat de emanaţii inactive şi de un anumit spectru în coconul nagualului, vechiul vizionar captează un imbold limitat, dar uriaş.

— Cum crezi că-şi ia energia în propriul corp? am întrebat.

— Fisurând golul nagualului, a răspuns el. Deplasează punctul de asamblare al nagualului până când golul se deschide puţin. Când energia emanaţiilor proaspăt aliniate se eliberează prin acea deschidere, el o preia în propriul său gol.

— De ce face vechiul vizionar acest lucru?

— Cred că este prins într-un cerc din care nu poate ieşi, mi-a răspuns el. Am ajuns la o înţelegere cu el. Face tot ce poate s-o respecte, şi noi la fel. Nu putem să-l judecam, dar trebuie să ştim că drumul ales de el nu duce la libertate. Ştie acest lucru şi ştie, de asemenea, că nu l poate schimba. Este prins într-o situaţie fără ieşire. Singurul lucru pe care poate să-l facă este să-şi prelungească existenţa sa asemănătoare celei a unui aliat cât mai mult posibil.

16. TIPARUL UMAN.

Imediat după prinz, don Juan şi cu mine am reluat discuţiile. A început fără nici un fel de preambul. M-a anunţat că ajunsese la finalul explicaţiilor sale. A spus că discutase cu mine în detaliu toate adevărurile despre conştiinţa

descoperită de vechii vizionari. A subliniat că acum ştiam ordinea în care le aranjaseră vechii vizionari. A afirmat că în ultimele şedinţe ale explicaţiilor sale îmi făcuse o relatare detaliată a celor două forţe care ajuta punctele noastre de asamblare să se deplaseze: imboldul pământului şi forţa de rostogolirE. Îmi explicase, de asemenea, cele trei tehnici create de noii vizionari – stalkingui, intenţia şi visatul şi efectele lor asupra deplasării punctului de asamblare.

— Acum, ultimul lucru pe care-l mai ai de făcut înainte de încheierea măiestriei conştiinţei, a continuat el, este să spargi singur bariera percepţiei. Trebuie să-ţi deplasezi punctul de asamblare neajutat de nimeni şi să aliniezi altă bandă de emanaţii.

Dacă nu faci acest lucru, tot ce ai învăţat şi ai făcut cu mine va fi vorbărie goală.

Mi-a explicat că, atunci când punctul de asamblare se deplasează din poziţia sa obişnuită şi ajunge la o anumită profunzime, el sparge o bariera care împiedică momentan capacitatea sa de a alinia emanaţii, iar noi îl experimentăm ca pe un moment de opacitate perceptuala. Vechii vizionari au numit acel moment zidul de ceaţă, pentru că apare ceaţa ori de câte ori nu se realizează alinierea emanaţiilor.

A spus că sunt trei moduri de a aborda acest moment. Ar putea fi luat abstract, ca o bariera de percepţie; ar putea fi resimţit ca un act de străpungere a unui ecran de hârtie, cu întregul corp; sau ar putea fi văzut ca un zid de ceaţa.

Pe parcursul uceniciei mele cu don Juan, mă îndrumase de nenumărate ori să văd bariera percepţiei. La început, mi-a plăcut ideea unui zid de ceaţa. Don Juan m-a prevenit că vechii vizionări preferaseră şi ei să o vadă în felul acesta. Spusese că era uşor să o vezi ca pe un zid de ceaţă, dar exista, de asemenea, marele pericol să transformi ceva de neînţeles în ceva sumbru, râu prevestitor, aşa se explică recomandarea sa de a lăsa aşa cum sunt lucrurile de neînţeles, în loc să le incluzi în inventarul primei atenţii.

După o senzaţie de uşurare de scurtă durata, la vederea zidului de ceaţă, a trebuit să-1 aprob pe don Juan că era mai bine să păstrez perioada de tranziţie ca o abstracţie de neînţeles, dar, între timp, îmi era imposibil să destram fixarea conştiinţei mele. De fiecare dată când eram pus în poziţia de a distruge bariera percepţiei, vedeam zidul de ceaţa.

O dată, în trecut, mă plânsesem lui don Juan şi Genaro că deşi voiam să o văd ca altceva, nu puteam s-o schimb. Don Juan a spus că era de înţeles,

pentru că eram morbid şi sumbru, iar noi doi eram foarte diferiţi în această privinţa. El era un om practic, optimist şi nu preţuia inventarul uman. Eu, pe de altă parte, nu eram dispus să-mi arunc inventarul pe fereastră şi, drept urmare, eram greoi, sinistru şi lipsit de spirit practic. Am fost şocat şi întristat de reproşurile lui şi m-am posomorit. Don Juan şi Genaro au râs cu lacrimi.

Genaro a adăugat ca, pe lângă aceste lucruri, eram răzbunător şi predispus la îngrăşare. Au ris cu atâta poftă, încât am fost tentat să le urmez exemplul.

Don Juan mi-a spus apoi ca exerciţiile asamblării altor lumi au permis punctului de asamblare să câştige experienţă în tehnica deplasării. Mă întrebasem întotdeauna cum sa obţin imboldul iniţial pentru a disloca punctul meu de asamblare din poziţia sa obişnuită. Când îl întrebasem despre asta în trecut, precizase că, deoarece alinierea este forţa implicată în tot, intenţia este cea care face să se deplaseze forţa de asamblare.

L-am întrebat din nou.

— Acum poţi să-ţi răspunzi singur la întrebare, mi-a răspuns el. Măiestria conştiinţei este cea care-i dă imbold punctului de asamblare. La urma urmei, noi fiinţele umane nu prea putem face mare lucru; în esenţă, suntem un punct de asamblare fixat într-o anumită poziţie. Inamicul şi, în acelaşi timp, prietenul nostru este dialogul interior sau inventarul nostru. Fii un luptător, închide-ţi dialogul interior: fă-ţi inventarul şi apoi aruncâ-1. Noii vizionari au realizat inventare minuţioase şi apoi au râs de ele. Fără inventar, punctul de asamblare se eliberează.

Don Juan mi-a reamintit că discutase mult despre unul dintre cele mai serioase aspecte ale inventarului nostru: ideea de Dumnezeu. Acel aspect, a spus el, era un adeziv puternic care lega punctul de asamblare de poziţia sa iniţiala. Dacă era să asamblez altă lume adevărată cu alte mari benzi de emanaţii, trebuia neapărat să iau masuri pentru a tăia toate legăturile cu punctul meu de asamblare.

— Măsura consta în a vedea tiparul omului, a spus el. Trebuie să faci asta azi, de unul singur.

— Ce este tiparul uman? am întrebat.

— Te-am ajutat de multe ori să-1 vezi. Şui despre ce vorbesc.

M-am abţinui să spun că nu ştiam despre ce vorbea. Daca a afirmat că văzusem tiparul omului, probabil că aşa făcusem, deşi nu aveam nici cea mai vagă idee ce era.

Ştia la ce mă gândeam. Mi-a zâmbit cu subînţeles şi a clătinat încet din cap, dintr-o parte într-alta.

— Tiparul uman esle un unaş ciorchine de emanaţii în marea bandă a vieţii organice, a spus el. Se numeşte tiparul uman pentru ca ciorchinele apare numai înăuntrul coconului.

Tiparul omului este acea porţiune din emanapile Vulturului pe care vizionarii pot s-o vadă direct, fără sa se pună în pericol. A urmat o lunga pauză înainte să vorbească din nou. Spargerea barierei percepţiei este ultima sarcină a măiestriei conştiinţei, a spus el. Pentru a-ţi deplasa punctul de asamblare în acea poziţie trebuie să aduni suficientă energie. Poate chiar să întreprinzi o călătorie de refacere. Aminteşte-ţi ce ai făcut!

Am încercat, fără succes, să-mi amintesc ce era tiparul uman. Am simţit o frustrare de nesuportat care, în curând, s-a transformat în adevărată furie. Eram furios pe mine însumi, pe don Juan, pe toţi.

Don Juan nu a fost impresionat de furia mea. A spus calm ca mama era o reacţie normală la ei, la ezitarea punctului de asamblare de a se deplasa la comanda.

— Va trece mult timp până când să poţi aplica principiul potrivit căruia comanda ta este comanda Vulturului, a afirmat el. Aceasta este esenţa măiestriei intenţiei. Intre timp, comandă-ţi acum să nu te mai agiţi nici măcar în cele mai cumplite momente de îndoiala. Va dura până când acea comanda va fi auzita şi respectată, ca şi când ar fi comanda Vulturului.

A spus, de asemenea, că era o zonă incomensurabilă de conştiinţă între poziţia obişnuită a punctului de asamblare şi poziţia în care nu există nici un fel de îndoieli, care este aproape locul unde îşi face apariţia bariera percepţieI. În acea zonă mcomensurabilâ, luptătorii cad uşor prada oricărei fapte rele. M-a prevenit să fiu atent şi să nu-mi pierd încrederea, pentru ca voi fi cuprins, în mod inevitabil, la un moment dat de senzaţii copleşitoare de înfrângere.

— Noii vizionari au recomandat un act foarte simplu când survine nerăbdarea, disperarea, furia sau tristeţea, a continuat el. Au recomandat ca luptătorii să-şi mişte ochii. Nu contează direcţia; eu prefer în direcţia acelor de ceasornic.

Mişcarea ochilor face punctul de asamblare să se deplaseze momentan. Mişcarea conferă o senzaţie de uşurare. Aceasta este o adevărata măiestrie a intenţiei.

M-am plâns că nu avea destul timp să-mi spună mai multe despre intenţie.

— O să-ţi aminteşti într-o zi, m-a asigurat el. Amintirile vor decurge una din alta. Un cuvânt cheie şi cade totul, ca atunci când deschizi uşa unui dulap plin până la refuz.

După aceea, a reluat discuţia despre tiparul uman. A spus ca, pentru a-l vedea de unul singur, fără ajutorul nimănui, e un pas important, pentru ca noi toţi avem anumite idei la care trebuie să renunţam înainte să ne eliberăm. Vizionarul care călătoreşte în necunoscut, ca să vadă necunoscutul, trebuie să fie într-o stare de sănătate impecabilă.

Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că a fi într-o stare impecabila înseamnă să te eliberezi de prezumţii şi temeri raţionale. A adăugat ca atât prezumţiile, cât şi temerile mele raţionale mă împiedică în acel moment să-mi realiniez emanaţiile care m-ar face să-mi amintesc că am văzut tiparul uman. M-a îndemnat să mă relaxez şi să-mi mişc ochii, pentru a face punctul de asamblare să se deplaseze. A repetat la nesfârşit că e cu adevărat important să-mi amintesc că am văzut tiparul înainte să-vâd din nou. Şi, deoarece era presat de timp, trebuia să renunţ la obişnuita mea încetineala.

Mi-am mişcat ochii, aşa cum mi-a sugerat. Am uitat aproape instantaneu de senzaţia de disconfort şi apoi mi-am amintit ca prin farmec că văzusem tiparul uman. Se întâmplase cu ani în urmă, cu o ocazie memorabila pentru mine, pentru ca, din punctul de vedere al educaţiei mele catolice, don Juan comisese cel mai mare sacrilegiu pe care-1 auzisem vreodată prin declaraţiile sale.

Totul începuse ca o conversaţie obişnuită, în timp ce străbăteam dealurile deşertului sonoraN. Îmi explica implicaţiile acţiunilor întreprinse de el asupra mea. Ne-am oprit să ne odihnim şi ne-am aşezat pe nişte bolovani mari. A continuat să-mi explice tehnica sa de învăţare şi acest fapt m-a încurajat să încerc pentru a suta oara să-i povestesc ce părere am. Era evident că nu-1 interesa. M-a făcut să-mi schimb nivelurile de conştiinţa şi mia spus că, dacă as vedea tiparul uman, aş putea înţelege tot ce făcea şi, astfel, ne-am scuti amândoi de nişte ani de truda.

Mi-a dat o explicaţie detaliată a tiparului uman. Nu a vorbit în termenii emanaţiilor Vulturului, ci m cei ai unei structuri de energie care serveşte la plasarea calităţilor umanităţii pe o masă amorfă de materie biologică. Cel puţin, aşa am înţeles, mai ales după ce mi-a descris mai departe tiparul uman folosind o analogie mecanica. A spus că era ca o matriţă unaşâ care formează la nesfârşit fiinţele umane, ca şi când ar veni pe bandă. A mimat procesul împreunându-şi palmele cu mare forţa, ca şi când matriţa ar fi

modelat o fiinţa umană de fiecare dată când se uneau cele două jumătăţi ale sale.

A spus, de asemenea, ca fiecare specie are propriul său tipar şi fiecare individ al fiecărei specii modelat de acest proces prezintă caracteristici proprii speciei sale.

A început apoi o elucidare extrem de tulburătoare despre tiparul uman. A spus că vechii vizionari, la fel ca misticii lumii noastre, aveau o trăsătură comună – puteau să vadă tiparul uman.

Dar nu să-I şi înţeleagĂ. În decursul secolelor, misticii ne-au furnizat relatări mişcătoare ale experienţelor lor, dar aceste relatări, oricât de frumoase ar fi, sunt ciuntite de greşeala de a considera tiparul uman un creator omniscient şi omnipotent; la fel este şi interpretarea vechilor vizionari, care au considerat tiparul uman un spirit prietenos, proiector al omului.

A spus că noii vizionari sunt singurii care au sobrietatea de a vedea şi înţelege tiparul uman. Ei au ajuns să-şi dea seama că tiparul uman nu este creator, ci reprezintă structura fiecărei însuşiri umane la care ne putem gândi şi, în unele cazuri, pe care nici n-o putem concepe. Tiparul este Dumnezeul nostru, pentru că suntem ceea ce am fost modelaţi să fim, nu pentru că ne-a creat din nimic şi ne-a făcut după chipul şi asemănarea sa. Don Juan a spus ca, după părerea lui, căderea în genunchi în prezenţa tiparului uman seamănă a aroganţă şi egocentrism uman.

Când am auzit declaraţia lui don Juan, m-a cuprins îngrijorărea. Deşi nu m-am considerai niciodată un catolic practicant, am fost şocat de implicaţiile sale, care sunau a blasfemie curată, îl ascultasem politicos, însă aş fi dorit să facă o pauză şi să înceteze cu sacrilegiile sale, pentru a schimba subiectul. Dar îi dădea înainte, fără milĂ. În cele din urmă, l-am întrerupt şi i-am declarat că eu cred în existenţa lui Dumnezeu.

Mi-a răspuns că această convingere a mea se baza pe credinţă şi, prin urmare, era o convingere de rangul doi, lipsită de valoare; credinţa mea în existenţa lui Dumnezeu se baza, ca în cazul tuturor, pe auzile şi nu pe actul de a vedea, a afirmat el.

M-a asigurat că, deşi puteam să văd, puteam să mă înşel, la fel cum făcuseră misticii. Oricine vede tiparul uman, presupune în mod automat că este Dumnezeu.

A numit experienţa mistică o vedere înumplâloare, lipsită de semnificaţie, pentru ca esle rezultatul unei mişcări întâmplătoare a punctului de

asamblare. A presupus că noii vizionari sunt.

Într-adevăr, singurii care pot emite o judecală corectă în aceasta privinţa, pentru că au eliminat vederile înumplâloare şi sunt capabili să vadă tiparul uman oricât de des doresc.

În consecinţă, au văzut ca ceea ce numim Dumnezeu este un prototip static al umanităţii, lipsit de putere. Pentru că tiparul uman nu poate, în nici o circumstanţa, să ne ajute, intervenind în favoarea noastră, să ne pedepsească faptele rele sau să ne răsplătească în vreun fel. Noi suntem, pur şi simplu, produsul matriţei sale; suntem amprenta. Tiparul uman este exact ce-i arată numele, un model, o forma, un şablon care grupează un anumit mănunchi de elemente fibroase pe care-1 numim om.

Vorbele sale m-au tulburat foarte mult. Dar nu părea să-i pese de fram întărea mea. A continuat să mă împungă cu ceea ce numea el crima de neiertat a vizionarilor întâmplători, care ne face să ne concentram energia noastră de neînlocuit asupra unui lucru care nu are nici un fel de putere. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât eram mai tulburat. Când m-am enervat atât de tare, încât era cât pe ce să strig la el, m-a făcut să mă mut într-o stare mai profundă de conştiinţă elevata. M-a lovit în partea dreaptă, între şold şi cutia toracică. Lovitura m-a proiectat într-o lumină radiantă, într-o sursă diafană de beatitudine paşnică şi delicioasa. Lumina aceea era un rai, o oază în bezna din jurul meu.

Din punctul meu subiectiv de vedere, am văzut lumina aceea o perioadă incomensurabilă de timp. Splendoarea ei nu se putea transpune în cuvinte, şi, cu toate acestea, nu-mi dădeam seama ce o făcea atât de frumoasă. Pe urmă mi-a venit ideea ca frumuseţea ei izvora din armonie, dintr-o senzaţie de pace şi odihnă, de a fi sosit şi de a fi, în sfârşit, în siguranţă. Ce minunată senzaţie de plenitudine! Am ştiut, fără nici o urmă de îndoială, că eram faţa-n faţa cu Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor.

Şi am ştiut că Dumnezeu mă iubeşte. Dumnezeu era iubire şi iertare. Lumina mă scălda şi mă simţeam curat, izbăvit. Imaginea acelei lumini splendide m-a făcut să mă simt nevrednic, păcătos.

Deodată, am auzit glasul lui don Juan la ureche. A spus că trebuia să mă duc dincolo de tipar, pentru ca tiparul era doar o etapa, o halta care aducea pace şi seninătate temporară celor care călătoresc în necunoscut, dar era o haltă sterilă, statică. Era, în acelaşi timp, o imagine plată, reflectata în oglindă şi însăşi oglinda. Acea imagine era imaginea omului.

Nu eram de acord cu ce spunea don Juan; m-am revoltat împotriva blasfemiilor sale. Voiam să-1 reped, dar nu puteam să înfrâng forţa vederii mele. Eram prins în ea. Don Juan părea să ştie exact cum mă simţeam şi ce voiam să-i spun.

— Nu poţi amuţi nagualul, mi-a spus el la ureche. Nagualul este cel care-ţi permite să vezi. Este tehnica nagualului, puterea nagualului. Nagualul este ghidul.

În momentul acela, mi-am dat seama de ceva în legătură cu vocea care-mi şoptea. Nu era a lui don Juan, deşi semăna. Şi glasul avea dreptate. Instigatorul acelei vederi era nagualul Juan Matus. Tehnica şi puterea lui mă făceau să-1 văd pe Dumnezeu. A spus că nu era Dumnezeu, ci tiparul omului; ştiam că are dreptate. Dar nu puteam recunoaşte, nu din încăpăţânare, ci din loialitate şi dragoste faţă de divinitatea din faţa mea.

În timp ce priveam fix lumina cu toată pasiunea de care eram capabil, lumina a părut să se condenseze şi am văzut un bărbat. Un bărbat strălucitor care degaja farmec, iubire, înţelegere, sinceritate, adevăr, un bărbat care însuma tot ce este bun.

Emoţia intensă pe care am sun Ut-o când I-am văzut pe acel om depăşea tot ce simţisem vreodată în viaţa mea. Am căzut în genunchi. Am vrut să-1 venerez pe Dumnezeu întruchipat, dara intervenit don Juan şi m-a lovit în partea stângă superioara a pieptului, aproape de clavicula, şi nu l-am mai văzut pe Dumnezeu.

Am rămas cu o agitaţie, un amestec de remuşcare, bucurie, siguranţă şi îndoiala. Don Juan a ris de mine. M-a făcut pios, nepăsător şi mi-a spus că aş fi bun de preot; acum aş putea chiar să trec drept un lider spiritual care a avut ocazia să-vadâ pe Dumnezeu. M-a îndemnat, în glumă, să mă apuc să ţin predici şi să descriu tuturor ce văzusem.

Foarte detaşat, dar interesat, a făcut o declaraţie care era parţial întrebare, parţial afirmaţie.

— Şi bărbatul? a spus el. Nu poţi uita ca Dumnezeu este bărbat., M-am simţit copleşit de imensitatea unui lucru nedefinit când am început să intru într-o stare de mare claritate.

— Foarte comod, nu? a adăugat don Juan, zâmbind. Dumnezeu este bărbat. Ce uşurare!

După ce i-am povestit ce-mi amintisem, l-am întrebat despre un lucru care mi se păruse deodată teribil de ciudat. Pentru a vedea tiparul uman, suferisem evident o deplasare a punctului meu de asamblare. Amintirea

acelor senzaţii era atât de vie atunci, încât mă făcea să mă simt inutil. Acum, simţeam tot ce făcusem şi simţisem în acel moment. L-am întrebat cum era posibil să fi uitat complet, când înţelesesem atât de clar. Parca nu ar fi contat nimic din ce mi se întâmplase, pentru că trebuia mereu să încep de la început, indiferent cât de mult avansasem în trecut

— Este numai o impresie emoţională, a spus el. O înţelegere greşită. Tot ce ai făcut cu ani în urmă s-a întipărit înemanaţiile nefolosite. De exemplu, în ziua în care te-am făcut să vezi tiparul uman, am presupus şi eu în mod greşit. Am crezut că, dacă [-ai vedea, l-ai pulea înţelege. A fost o estimare greşita din partea mea.

Don Juan mi-a explicat ca s-a considerat întotdeauna un om care înţelege greu. Nu a avut niciodată ocazia să-şi testeze această părere, pentru că nu a avut un punct de referinţa. Când am apărut eu şi a devenii profesor, ceea ce era ceva total nou peniru el, şi-a dat seama că nu pou grăbi înţelegerea şi că este de ajuns să disloci punctul de asamblare. El crezuse că era de ajuns, în curând, şi-a dat seama ca, deoarece punctul de asamblare se deplasează în mod normal în timpul viselor, uneori în poziţii extraordinar de îndepârtaie, ori de câte ori suportam o deplasare indusă, ştim imediat cum s-o compensăm. Ne reechilibrăm constant şi activitatea merge mai departe, ca şi când nu ni s-ar fi întâmplat nimic.

A remarcat că valoarea concluziilor noilor vizionari nu devine evidentă până când nu încearcă cineva să deplaseze punctul de asamblare al altcuiva. Noii vizionari au spus că ceea ce contează în această privinţă este efortul de a întări stabilitatea punctului de asamblare în noua sa poziţie. Au considerat acest lucru drept unica procedura de învăţare care merita să fie luată în discuţie. Şi au ştiut că este un proces îndelungat care trebuie realizat puţin câte puţin, în ritmul melcului.

Don Juan a spus apoi că folosise plante energizante la începuţul uceniciei mele, conform recomandării noilor vizionari. Aceştia au ştiut din experienţă şi văzând ca plantele energizante deplasează mult punctul de asamblare faţă de poziţia sa obişnuita. Efectul plantelor energizante asupra punctului de asamblare este, în principiu, foarte asemănător cu cel al viselor, visele îl fac să se deplaseze; dar plantele energizante îl fac să se deplaseze pe o scară mai mare, mai cuprinzătoare. După aceea, profesorul foloseşte efectele dezorientante ale unei asemenea deplasări, pentru a întări noţiunea că percepţia lumii nu este niciodată finală.

Mi-am amintit atunci că văzusem tiparul uman de încă cinci ori, în decursul anilor. Şi de fiecare dată fusesem din ce în ce mai puţin entuziasmat. Cu ţoale acestea, nu am putut niciodată să trec pesie faptul că l-am văzut întotdeauna pe Dumnezeu ca pe un bărbat. In cele din urmă, a încetat să mai fie Dumnezeu pentru mine şi a devenit tiparul uman, nu datorită spuselor lui don Juan, ci faptului că poziţia unui Dumnezeu bărbat a devenit imposibil de susţinut. Atunci am putut înţelege afirmaţiile lui don Juan. Nu fuseseră, în nici un caz, o blasfemie sau un sacrilegiu; nu le făcuse în contextul lumii de zi cu zi. A avut dreptate să spună că noii vizionari aveau un atu prin aceea că puteau să vadă tiparul uman oricât de des doreau. Dar pentru mine conta că erau destul de sobri să examineze ce vedeau.

L-am întrebat de ce vedeam întotdeauna tiparul uman ca pe un bărbat. Mi-a spus că explicaţia era legată de punctul meu de asamblare care nu era atunci destul de stabil ca să rămână complet fixat în noua sa poziţie şi să se deplaseze lateral în banda omului. A fost acelaşi caz cu acela al barierei percepţiei văzute ca un zid de ceaţă. \par Ceea ce a făcut punctul de asamblare să se deplaseze lateral a fost o dorinţă aproape inevitabilă sau necesitatea de a reda neînţelesul în termenii cei mai familiari nouă: o barieră este un zid, iar tiparul uman nu poate fi altceva decât un om. S-a gândit că, dacă aş fi femeie, aş vedea tiparul ca pe o femeie.

Atunci, don Juan s-a ridicat şi a spus că era timpul să facem o plimbare în oraş, casa văd tiparul uman printre oameni. Am mers în linişte în piaţa, dar, înainte să ajungem acolo, m-a cuprins o energie de nestăvilit şi am luat-o la fuga până la marginea oraşului. Am ajuns la un pod şi chiar acolo, ca şi când m ar fi aşteptat, am văzut tiparul uman sub forma unei lumini splendide, calde, de culoarea chihlimbarului.

Am căzut în genunchi, nu atât din pietate, ci ca o reacţie fizică a uimirii. Imaginea tiparului uman era mai uluitoare decât oricând. Am simţit, fără nici un fel de aroganţa, că trecusem printr-o enormă schimbare, în comparaţie cu prima oară când îl văzusem. Cu toate acestea, toate lucrurile pe care le văzusem şi învăţasem ma făcuseră sa apreciez mai profund miracolul pe care l-am avut în fata ochilor.

Tiparul uman s-a suprapus mai întâi pe pod, după care mi-am concentrat din nou privirea şi am văzut că s-a extins în sus şi-n jos, la infinit. Podul nu era decât un simplu înveliş, o mică schiţa suprapusă peste eternitate. La fel erau oamenii minusculi care se mişcau în jurul meu, pnvindu-mă cu o curiozitate neruşinată. Dar nu puteau să mă atingă, deşi, în momentul acela,

eram cât se poate de vulnerabil. Tiparul uman nu putea să mă protejeze sau să mă cruţe, dar, cu toate acestea, îl iubeam cu o pasiune nelimitată.

Atunci, am crezut că am înţeles un lucru pe care don Juan mi-l spusese în mod repetat: şi anume, faptul că adevărata afecţiune nu poate fi o investiţie. Aş fi rămas bucuros slujitorul tiparului uman, nu pentru ceea ce îmi putea da, pentru că nu-mi putea da nimic, ci, pur şi simplu, pentru afecţiunea pe care o simţeam.

Am avut senzaţia că mă trage ceva şi, înainte să dispar, i-am strigat o promisiune tiparului uman, dar am fost măturat de o mare forţă înainte să termin ce aveam de spus. Am îngenuncheat deodată pe pod, în timp ce nişte ţărani se uitau la mine şi râdeau.

Don Juan a venit lângă mine, m-a ajutat să mă ridic şi m-a dus înapoi, acasă.

— Sunt două modalităţi de a vedea tiparul uman, a început să-mi spună don Juan de îndată ce ne-am aşezat. II poţi vedea ca pe un om sau ca pe o lumina. Depinde de deplasarea punctului de asamblare. Dacă deplasarea este laterala, tiparul este o fiinţă umană; dacă se face pe mediana benzii omului, este o lumină. Singurul lucru valoros pe care l-ai făcut azi esle ca punctul tău de asamblare s-a deplasat pe mediană.

A spus că poziţia în care vezi tiparul uman esle foarte apropiaţa de cea în care apar corpul din vis şi bariera percepţiei. Acesta a fost motivul pentru care noii vizionari au recomandat ca tiparul uman să fie văzut şi înţeles.

— Eşti sigur că înţelegi cu adevărat ce este tiparul uman? a întrebat el, zâmbind.

— Te asigur, don Juan, că-mi dau seama perfect ce este tiparul uman, am răspuns.

— Te-ani auzit strigând inepţii tiparului uman, când am ajuns la pod, mi-a spus el cu un zâmbet maliţios.

I-am explicat că mă simţisem ca un nevrednic slujitor care venera un stăpân lipsit de valoare, şi totuşi, afecţiunea care mă mâna mă făcea să promit iubire veşnica.

I s-a părut caraghios şi a ris până n-a mai putut

— Promisiunea unui slujitor fără valoare, făcută unui stăpân fără valoare, este lipsită de valoare, a declarat el şi s-a zguduit din nou de ris.

Nu aveam chef să-mi apar punctul de vederE. Îmi ofeream gratis afecţiunea faţă de tiparul uman, fără să mă gândesc la recompensa. Pentru mine nu conta ca promisiunea era lipsită de valoare.

17. CĂLĂTORIA CORPULUI DIN VIS.

Don Juan mi-a spus că noi doi urma să mergem cu maşina la Oaxaca pentru ultima oară. Mi-a precizat că nu vom mai fi niciodată împreună acolo. Poate că se va întoarce acolo cu sufletul, dar niciodată în întregime.

La Oaxaca, don Juan şi-a petrecut ore în şir uitându-se la lucruri lumeşti triviale, la zidurile decolorate, la munţii care se profilau în zare, la crăpăturile din ciment, la feţele oamenilor. După aceea, ne am dus în piaţă şi ne-am aşezat pe banca lui preferată, care era liberă ca întotdeauna când voia el.

În timpul lungii noastre plimbări pnn oraş, m-am străduit să mă transpun într-o stare de tristeţe, dar nu am reuşii, pur şi simplu. Plecarea sa avea ceva festiv. A explicat-o drept forţa neîn-frinată a libertăţii loiale.

— Libertatea este ca o boala contagioasă, a spus el. Se transmite; purtătorul ei este un nagual impecabil. S-ar putea ca oamenii să nu aprecieze acest lucru şi asta pentru că nu vor să fie liberi. Libertatea este înspăimântătoarE. Nu uita asta, dar nu pentru noi. M-am pregătit aproape toată viaţa pentru această clipă şi la fel vei face şi tu.

A repetat la nesfârşit ca, în faza în care mă aflam, în acţiunile mele nu trebuia să intervină nici o prezumţie raţionala. A spus că acest corp din vis şi bariera percepţiei sâni poziţiile punctului de asamblare şi ca acea cunoaştere esle la fel de vitala pentru vizionari ca scrisul şi cititul pentru omul modem. Ambele sunt realizări obţinute după ani de practică.

— Este foarte important să-ţi aminteşu chiar acum momentul în care punctul tău de asamblare a ajuns în acea poziţie şi a creat corpul din visf a insistat el.

Apoi a zâmbit şi a remarcat ca timpul esle extrem de scurt; a spus că amintirea principalei călătorii a corpului din vis pune punctul meu de asamblare într-o poziţie care ar putea străpunge bariera percepţiei, pentru a asambla o altă lume.

— Corpul din vis este cunoscut sub nume diferite, a afirmat el după o lungă pauză. Numele care-mi place cel mai mult este celalalt Termenul şi starea de spirit aparţin vechilor vizionari. Nu prea îmi pasa de starea lor, dar trebuie să recunosc că-mi place termenul. Celalalt Este misterios şi interziS. Îmi dă senzaţia de întuneric, de umbre, la fel cum le dădea şi vechilor vizionari. Aceştia au spus că celălalt vine întotdeauna învăluit în vânt în decursul anilor, don Juan şi alţi membri ai grupului său au încercat să mă

facă să-mi dau seama că putem fi în două locuri în acelaşi timp, că putem experimenta un fel de dualism perceptual.

În timp ce vorbea, am început să-mi amintesc ceva uitat de atâta vreme, încât, la început, mi s-a părut ca doar auzisem de acest lucru. Apoi, pas cu pas, mi-am dat seama că trăisem eu însumi acea experienţă.

Fusesem în două locuri în acelaşi timp. S-a întâmplat o dată noaptea, pe munte, în nordul Mexicului. Adunasem plante toată ziua cu don Juan. Peste noapte ne-am oprit şi aproape adormisem de oboseala când, deodalâ, am simţit o rafală de vânt şi don Genaro a ţâşnil din beznă chiar în faţa mea şi m-a speriat de moarte.

La început, am fost suspicios. Am crezut că don Genaro se ascunsese toată ziua în tufişuri, aşteptând lăsarea întunericului, înainte să-şi facă înfricoşătoarea apariţie. Când m-am uitat la el cum (opâia, am observat ceva cu adevărat ciudat la el, în noaptea aceea. Ceva palpabil, real, deşi nu reuşeam să-1 definesc.

A glumit cu mine, s-a agitai în jurul meu şi a făcut lucruri care sfidau raţiunea. Don Juan a ris ca un idiot, spre uimirea mea. Când a considerat că era momentul potrivit, m-a făcut să mă transpun într-o stare de conştiinţa elevată şi, preţ de o clipă, i-am văzut pe don Juan şi Genaro ca pe două sfere de lumină. Genaro nu era acel om în came şi oase pe care-1 ştiam în starea mea normală de conştiinţa, ci era doar corpul sau din vis. Mi-am dat seama de acest lucru, pentru că l-am văzut ca pe o minge de foc deasupra pământului. Nu era ţintuit locului, ca don Juan. Era ca şi când Genaro, fasciculul de lumină, ar fi fost gala să decoleze, fiind deja în aer, la câţiva metri de pământ, pregătit s-o ia din loc.

Alt lucru pe care-1 făcusem în noaptea aceea, care mi-a apărut clar, pe măsura ce-mi aminteam evenimentul, a fost că am ştiut imediat că trebuia să-mi mişc ochii, ca să-mi fac punctul de asamblare să se deplaseze. Am putut, prin intermediul intenţiei mele, să-mi aliniez emanaţiile care m-au făcut să~văd pe Genaro ca pe o sferă de lumină sau am putut să-mi aliniez emanaţiile care m-au făcut să-vâd doar ca pe o fiinţă ciudată, necunoscuta.

Cândam văzut pe Genaro ca pe o persoana ciudaiâ, ochii lui aveau o strălucire răuvoitoare, ca ochii unui animal în beznă. Cu toate acestea, erau ocrui lui. Nu i-am văzut ca pe nişte puncte luminoase de culoarea chihlimbarului.

În noaptea aceea, don Juan a spus că Genaro ma va ajuta să-mi deplasez punctul de asamblare foarte profund, că trebuia să-I imii şi să urmăresc iot

ce făcea. Genaro şi-a scos fundul în afara şi apoi şi-a împins pelvisul înainte cu mare forţă. A repetat gestul la nesfârşit, mişcându-se în jur, ca şi când ar fi dansat.

Don Juan m-a strâns de braţ, îndemnându-mă să-1 imit, şi m-am supus. Am ţopăit amândoi, execulând mişcarea grotescă. După un timp, am avut senzaţia că trupul meu executa mişcarea de unul singur, fără contribuţia mea. Separarea dintre trupul meu şi eu cel adevărat a devenii mai pronunţată, apoi, la un moment dat, m-am trezit uitându-mă la o scenă absurdă în care doi oameni făceau gesturi obscene unul la celalalt.

Am privit fascinat şi mi-am dat seama că eram unul din cei doi oameni. Din clipa în care mi-am dat seama de acest lucru, am simţit ceva care mă trăgea şi m-am trezit din nou îm-pingându-mi pelvisul înainte şi înapoi, în acelaşi timp cu Genaro. Am observat aproape imediat ca lângă don Juan stătea un alt bărbat care ne priveA. În jurul lui sufla vântuL. Îi vedeam pârul răvăşit Era în pielea goală şi părea stânjenit Vântul se aduna în jurul lui, ca şi când l-ar fi protejat sau, poate, dimpotrivă, ca şi când ar fi încercat să-1 spulbere.

Mi-am dat greu seama că eu eram celălalt bărbat Iar când am înţeles acest lucru, am trăit şocul vieţii mele. O forţă fizica imponderabila m-a smuls de parcă aş fi fost alcătuit din fibre, şi mă uitam din nou cu gura căscată la un bărbat care eram eu, ţo-pâind cu Genaro. In acelaşi timp, mă uitam din nou cu gura căscată la un bărbat în pielea goală, care eram eu, în timp ce făceam gestun obscene cu Genaro. Şocul a fosl atât de puternic, încât am întrerupt nunul mişcărilor şi am căzut.

Când mi-am revenit, don Juan mă ajuta să mă ridic. Genaro şi celălalt, cel în pielea goală, dispăruseră.

Îmi amintisem, de asemenea, ca don Juan refuzase să discute despre acest eveniment. Nu l-a explicat. A spus doar ca Genaro era expert în crearea dublurii sale sau a celuilalt şi ca avusesem îndelungi interacţiuni cu dublura lui Genaro în stările de conştiinţa normala, fără măcar să-mi dau seama.

— În noaptea aceea, aşa cum a făcut de sule de ori, Genaro ţi-a deplasai punctul de asamblare foarte adânc pe partea slângâ, mi-a explicat don Juan după ce i-am povestit tot ce mi-am amintit. Puterea lui a fost atât de mare, încât ţi-a lârât punctul de asamblare în poziţia în care apare corpul din vis. Ţi-a/văzut corpul din vis pnvindu-te. Prin dansul lui s-a realizat acest truc.

L-am rugat să-mi explice cum mişcarea obscena a lui Genaro produsese un asemenea efect drastic.

— Eşti un pudic, mi-a spus el. Genaro s-a folosit de stânje-neala ta de moment, trezita de faptul că executai un gest obscen, întrucât era în corpul lui din vis, avea puterea să vadă emanaţiile Vulturului; acea situaţie avantajoasa îi permitea fără probleme să-ţi deplaseze punctul de asamblare.

A afumat ca, indiferent ce mă ajutase Genaro să fac în noaptea aceea, nu era important, că îmi deplasase punctul de asamblare şi-1 făcuse de nenumărate ori să producă un corp din v/s, dar că acele evenimente nu erau ceea ce dorea el să-mi amintesc.

— Vreau să-ţi realiniezi emanaţiile corespunzătoare şi să-ţi aminteşti momentul în care te-ai trezit într-adevăr într-o poziţie de visat, a spus el.

Mi s-a părut ca o ciudată sursă de energie explodează în corpul meu şi am ştiut ce anume dorea să-mi amintesc. Cu toate acestea, nu am putut să-mi concentrez memoria asupra întregului eveniment. Mi-am amintit doar un fragment.

Mi-am amintit ca, într-o dimineaţă, don Juan, Genaro şi cu mine stătusem pe aceeaşi bancă, în timp ce mă aflam într-o stare normală de conştiinţă. Don Genaro spusese deodată că îşi va face corpul să părăsească banca, fără să se ridice. Declaraţia Vm nu avea nici o legătură cu contextul discuţiei noastre. Eraai obişnuit cu vorbele şi acţiunile ordonate, didactice ale lui do»

Juan. Aşa că m-am întors spre el, aşteptând să mă lămurească, dar a rămas impasibil. Se uita drept înainte, ca şi când don Genaro şi cu nune nu am fi fost acolo.

Don Genaro m-a înghiontit ca să-mi atragă atenţia şi apoi am fost martorul unei viziuni cumplit de tulburătoare. L-am văzut, practic, pe Genaro de cealaltă parte a pieţeI. Îmi făcea semn să merg la el. Dar l-am văzut, de asemenea, stând lângă mine, cu privirile aţintite înainte, la fel ca don Juan.

Am vrut sa spun ceva, să-mi exprim uimirea, dar am constatat ca amuţisem, încorsetat de o forţă din jurul meu care nu mă lasa să vorbesc. M-am uilat din nou la Genaro care se afla vizavi. Era lot acolo şi-mi făcea semn cu capul să mă duc la el.

Tulburarea mea emoţionala s-a accelerat cu fiecare clipă. Mi se deranja stomacul şi, în cele din urmă, am avut o viziune tunel, un tunel care ducea direct la Genaro, de cealaltă parte a pieţei. Apoi o mare curiozitate, sau o mare teamă, care părea să fie acelaşi lucru în clipa aceea, m-a tras la locul unde era el. M-a făcut să mă întorc şi a arătat spre cei trei oameni care stăteau pe bancă într-o poziţie statica, de parcă s-ar fi oprit timpul în loc.

Am simţit ceva foarte neplăcut, ca un fel de mâncărime in-ternâ, ca şi când mi-ar fi luai foc organele interne, apoi m-am întors pe bancă, dar Genaro nu mai era. Mi-a făcut cu mâna, în semn de ram as-bun, şi a dispărut printre oamenii care se duceau la piaţa.

Don Juan a devenit foarte agitat. Continua să mă privească. După aceea s-a ridicat şi s-a învârtit în jurul meu, apoi s-a aşezat la loc. Nu putea să mă privească impasibil în timp ce-mi vorbea.

Mi-am dat seama de ce se comporta aşa. Intrasem într-o stare de conştiinţa elevata, fără să fiu ajutat de don Juan. Genaro reuşise să-mi facă punctul de asamblare să se deplaseze singur.

Am râs fără să vreau când mi-am văzut carneţelul pe care don Juan l-a pus solemn în buzunarul lui. A spus că va folosi starea mea de conştiinţa elevata pentru a-mi arata că misterul omului şi cel al lumii nu cunosc limite.

Mi-am canalizat întreaga concentrare asupra cuvintelor lui. Cu toate acestea, don Juan a spus un lucru pe care nu l-am înţeles. L-am rugat să repete ce spusese. A început să vorbească foarte încet. Am crezut că îşi coborâse glasul, ca să nu fie auzit de ceilalţi oameni. Am ascultat cu atenţie, dar n-am înţeles nici un cuvânt din ce spunea; fie vorbea în altă limbă, fie debita aiureli. Ciudăţenia era ca ceva îmi captase atenţia, fie ritmul glasului său, fie faptul că mă forţasem să înţeleg. Aveam senzaţia că mintea mea era altfel decât de obicei, deşi nu-mi dădeam seama care era diferenţa. M-am gândit mult, încercând să pricep ce se petrecea.

Don Juan mi-a vorbit încet, la ureche. Mi-a spus că, deoarece intrasem în starea de conştiinţă elevată fără nici un ajutor din partea lui, punctul meu de asamblare slăbise, aşa că puteam să-1 las să se deplaseze în partea slângâ relaxându-mă sau moţăind pe banca aceea. M-a asigurat că nu aveam de ce să mă tem, pentru că veghea asupra mea. M-a îndemnat să mă relaxez, să-mi las punctul de asamblare să se mişte.

Am simţit imediat o greutate, ca atunci când dormi adânc. La un moment dat, mi-am dat seama că visam. Am văzut o casă pe care o mai văzusem. Mă apropiam de ea, ca şi când aş fi mers pe strada. Mai erau şi alte case, dar nu le puteam acorda nici o atenţie. Ceva îmi captase conştiinţa asupra acelei case pe care o vedeam. Era o casă marE. Modernă, cu pajişte.

Când m-am apropiat de ea, mi s-a părut ca o cunosc, de parcă aş mai fi visat-o. Am mers pe o cărare de pietriş până la uşă; era deschisă şi am intrat înăuntru. Era un hol întunecat şi un salon mare în dreapta, mobilat cu o

canapea grena şi fotolii asortate înir-un colţ. Era clar ca aveam viziuni tunel. Vedeam numai ce era în faţa ochilor mei.

O tânără stătea lângă canapea, ca şi când tocmai s-ar fi ridicat când am intrat. Era suplă, înalta, îmbrăcată elegant într-un taior verde. Avea în jur de douăzeci şi opt de ani, păr castaniu închis, ochi căprui, arzători, care păreau să zâmbească, şi un nas fin, ascuţit. Pielea îi era deschisă la culoare, dar se bronzase superb. Mi s-a părut răpitor de frumoasă. Parcă era americancă. Mi-a făcut semn cu capul, mi-a zâmbit şi a întins mâinile cu palmele în jos, ca şi când m-ar fi ajutat să mă ridic.

I-am împreunat mâinile cu o mişcare stângace. M-am spenat şi am încercat să mă dau înapoi, dar mă ţinea ferm şi blând în acelaşi timp. Mi-a vorbit în spaniola, cu un accent de-abia simţit. M-a implorat să mă relaxez, să-mi concentrez atenţia asupra feţei ei şi să-i urmăresc mişcările gurii. Am vrut s-o întreb cine era, dar nu am putut să rostesc nici un cuvânt.

Pe urmă am auzit glasul lui don Juan la urechea mea. Mi-a spus: „Ah, aici eşti! **, ca şi când tocmai mă găsise. Dar am auzit şi glasul tinerei femei. Mi-a spus: „Vino să stai cu mine.4* M-am supus şi am început cea mai incredibilă schimbare de puncte de vedere. Eram când cu don Juan, când cu tânăra femeie.

Don Juan m-a întrebat dacă o găseam atrăgătoare, capabilă să aline un om. Nu puteam să vorbesc, dar am reuşit, într-un fel, să-i transmit că o plăceam foarte mult. M-am gândit, fără nici un motiv anume, că era culmea bunătăţii, ca don Juan nu se putea lipsi de ea în ceea ce-mi făcea.

Don Juan mi-a vorbit din nou la ureche şi mi-a spus că ar trebui să mă trezesc în casa ei, dacă o plăceam atât de muli, că sentimentele de căldura şi afecţiune pe care le nutream faţa de ea ar trebui să mă ghideze. Nu-mi mai găseam astâmpărul. Ma cupnnsese o agitaţie copleşitoare. Aveam senzaţia că o să mă dezintegrez. Nu-mi pasă ce se întâmpla cu mine. M-am aruncat de bunăvoie într-un întuneric de nedescris, apoi m-am trezit în casa linerei femei. Stăteam cu ea pe canapea.

După o clipă de pură panica animalica, mi-am dai seama că, într-un fel, nu eram întreG. Îmi lipsea ceva, dar situaţia nu mi se părea ameninţătoare. Mi-a trecut prin minte că visez şi ca o să mă trezesc pe banca din Oaxaca, cu don Juan, unde mă aflam, de fapt, unde era locul meu.

Tânăra femeie m-a ajutat să mă ridic şi m-a dus la o baie unde era o cadă mare, plină cu apa. Atunci mi-am dat seama că eram gol puşcă. M-a băgat în cadă, cu blândeţe, şi mi-a ţinut capul în timp ce aproape că pluteam.

După un timp, m-a ajutat să ies din cadă. Mă simţeam slăbit. M-am întins pe canapeaua din salon şi ea s-a apropiat de minE. Îi auzeam bătăile inimii şi-i simţeam presiunea sângelui în vene. Ochii ei radiau, dar nu răspândeau nici lumina, nici căldură, ci ceva intermediar. Am ştiut că vedeam forţa vieţii proiectându-se în afara corpului ei, prin ochI. Întregul ei corp era ca un cuptor viu; strălucea.

Am simţit un tremur ciudat care mi-a agitat întreaga fiinţă. Era ca şi când mi s-ar fi dezgolit nervii şi cineva i-ar fi zgândărit. Senzaţia era dureroasa. Pe urmă, fie am leşinat, fie am adormit.

Când m-am trezit, cineva îmi punea prosoape muiate în apa rece pe fata şi la gât. Am văzut-o pe tânăra femeie stând la capul meu, pe palul în care zăceam. Pusese o gâiealâ cu apa pe nopţiera. Don Juan slâtea la picioarele patului, cu hainele mele pe braţ.

Atunci m-am trezit şi m-am ridicat. Mă acoperiseră cu o pătură.

— Ce mai face călătorul nostru? a întrebat don Juan, zâmbind.

Acum ţi-ai revenit?

Este tot ce mi-am mai amintit, l-am povestit episodul lui don Juan şi, în timp ce vorbeam, mi-am amintit alt fragment. Mi-am adus aminte ca don Juan mă tachinase ca o să mă găsească gol în patul femeii. M-au enervat râu remarcile lui. M-am îmbrăcat şi am ieşit din casa furios.

Don Juan m-a ajuns pe pajişte. Mi-a spus pe un ton foarte serios că redevenisem acelaşi om oribil şi prost ca de obicei şi mă simţisem stânjenii, dovedindu-i prin asta ca importanţa de sine era nemărginita în ceea ce mă privea. Dar a adâugal pe un ton împăciuitor ca asta nu era important în momentul de fată; conta faptul că-mi deplasasem punctul de asamblare foarte profund pe partea slângâ şi, în consecinţa, străbătusem o distanţă enorma, A vorbit de minuni şi mistere, dar n-am putut să-I ascult, pentru că eram prins într-un foc încrucişai, între teamă şi importanţa de sine. De fapt, clocoteam de furie. Eram sigur că don Juan mă hipnotizase în parc şi mă dusese în casa acelei femei, unde îmi făcuseră amândoi lucruri cumplite.

Furia mea a fost întreruptă. Ceva acolo, pe stradă, era atât de oribil, atât de şocant, încât furia mea s-a oprit instantaneU. Înainte să-mi ordonez gândurile, don Juan m-a lovit pe spaie şi n-a mai rămas nimic din tot ce se întâmplase. M-am trezit în binecuvân-tata mea banalitate de zi cu zi, ascultându-1 fericit pe don Juan şi făcându-mi griji dacă mă place sau nu.

În timp ce-i povesteam despre noul fragment de care îmi amintisem, mi-am dat seama că o metoda de a-mi controla agitaţia emoţionala era să mă

transpun în starea de conştiinţă normală.

— Singurul lucru care-i alina pe cei care călătoresc în necunoscut este uitarea, a spus el. Ce uşurare să fii într-o lume obişnuită!

În ziua aceea at realizat ceva extraordinar. Mie îmi revenea daioria să nu te las să te concentrezi deloc asupra acestui fapt. Imediat ce ai început să intri într-adevăr în panică, le-am făcut să te transpui în starea de conştiinţă normală; ţi-am deplasat punctul de asamblare dincolo de poziţia în care nu mai există îndoieli. Există două asemenea poziţii pentru luptătorI. Într-una din ele nu mai ai îndoieli, pentru ca ştii tot. In cealaltă, care este conştiinţa normală, nu mai aj îndoieli pentru că nu ştii tot.

Atunci era prea devreme să ştii ce se întâmplase cu adevărat.

Dar cred că acum este momentul potrivit Uitându-te pe stradă, vei afla unde a fost poziţia ta de visaT. În ziua aceea, ai străbătut o distanţa enormă.

Don Juan m-a privit cu un amestec de bucurie şi tristeţe. Mă străduiam să-mi stăpânesc agitaţia ciudată care mă cuprinsese. Am simţit că ceva teribil de important pentru mine se pierduse în memoria mea sau, după cum se exprimase don Juan, în nişte emanaţii nefolosite care fuseseră aliniate cândva.

Străđania mea de a-mi păstra calmul s-a dovedit o greşeala. Mi s-au înmuiat brusc genunchii şi m-au cuprins spasme nervoase prin secţiunea mediană. Am mormăit ceva, nefiind în stare să pun o întrebare. A trebuit să înghit în sec şi să inspir adânc, ca să mă liniştesc.

— Când ne-am aşezat prima oara aici, să discutam, am spus că nici un fel de prezumţii raţionale nu trebuie să intervină în acţiunile unui vizionar, a continuat el pe un ton serios. Am ştiut că, pentru a repara ce ai făcut, trebuie să te dispensezi de raţionalitate, dar ar trebui să faci acest lucrul la nivelul de conştiinţă la care te afli acum.

Trebuia să înţeleg – mi-a explicat el – ca raţionalitatea este o condiţie a alinierii, rezultatul poziţiei punctului de asamblare. A subliniat că trebuia să înţeleg acest lucru când eram într-o stare de vulnerabilitate generală, ca în acel moment Era inutil să-1 înţeleg când punctul meu de asamblare ajunsese în poziţia în care nu mai existau îndoieli, pentru că înţelegerea de asemenea natură este obişnuită în acea poziţie. Era la fel de inutil s-o înţelegi într-o stare de conştiinţa normală; în acea stare, asemenea înţelegere este o izbucnire emoţionala valabila doar atâta timp cât ţine respectiva emoţie.

— Am spus ca ai străbătut o mare distanţă în ziua aceea, a spus el calm. Şi am spus acest lucru pentru că ştiu că a fost aşa. Eram acolo, îţi aminteşti?

Transpiram din abundenţă, pentru că eram nervos şi agitat Ai călătorit pentru că te-ai trezit într-o pozitie de visat îndepârtalâ, a continuat el. Când Genaro te-a tras vizavi de piaţă, chiar de pe banca aceasta, a deschis drum punctului tău de asamblare să se deplaseze din starea de conştiinţă normală până în poziţia în care apare corpul din vis. Corpul tău din vis a zburat practic o mare distanţa, cât ai clipi din ochi. Dar nu asta este important. Misterul constă în poziţia de visat. Dacă este destul de puternica să te tragă, poţi merge până la capătul acestei lumi şi dincolo de el, aşa cum au făcut vechii vizionari. Au dispărut din lumea aceasta, pentru că s-au trezit într-o poziţie de visat aflată dincolo de limitele cunoscutului. Poziţia ta de visat din ziua aceea a fost pe lumea aceasta, dar departe de oraşul Oaxaca.

— Cum are loc asemenea călătorie? m-am interesat

— Nu poţi şu cum se petrece, a spus el. Emoţii puternice sau o atenţie intransigenta, sau un mare interes pot servi drept ghid; apoi punctul de asamblare se fixează puternic în poziţia de visat, un timp suficient de îndelungat ca să tragă acolo toate emanaţiile din interiorul coconului.

Don Juan a spus că mă făcuse sa văd de nenumărate ori de când eram împreuna, fie în starea normală de conştiinţă, fie în cea de conştiinţă elevată; văzusem o mulţime de lucruri pe care acum începeam sa le înţeleg mai coerent Aceasta coerenţă nu era logică sau raţională, dar clarifica, în orice caz, oricât de ciudat ar fi făcut-o, tot ce mi se făcea şi tot ce văzusem în acei ani cu el. A spus că acum aveam nevoie de o singura clarificare: să înţeleg coerent, dar iraţional, ca tot ce am învăţat sa percepem este inexorabil legat de poziţia în care se afla punctul de asamMare Dacă punctul de asamblare este deplasat din acea poziţie, lumea va înceta să mai fie ceea ce este pentru noi.

Don Juan a afirmat că deplasarea punctului de asamblare dincolo de linia mediană a coconului omului face întreaga lume pe care o cunoaştem să dispară într-o clipă, ca şi când ar fi fost ştearsă – pentru ca stabilitatea, substanţialitatea care aparţin, se pare, lumii noastre perceptibile constau doar în forţa alinierii. Anumite emanaţii se aliniază în mod obişnuit, datorita fixării punctului de asamblare într-un anumit punct; doar în asta constă lumea noastră.

— Trăinicia lumii nu este mirajul, a continuat el. Mirajul constă în fixarea punctului de asamblare într-un anumit loc. Când vizionarii îşi deplasează punctele de asamblare, nu se confruntă cu o iluzie, ci cu altă lume; acea nouă lume este la fel de reală ca aceea pe care o privim acum, dar noua

fixare a punctului de asamblare, care produce acea nouă lume, este un miraj în aceeaşi măsură ca vechea localizare.

Ia-te pe tine drept exemplu; acum te afli într-o stare de conştiinţă elevată. Indiferent ce eşti capabil să faci într-o asemenea stare nu este o iluzie; este la fel de reala ca lumea căreia îi vei face faţa mâine, în viaţa cotidiană, şi totuşi, mâine, lumea pe care o vezi acum nu va mai exista. Există numai când punctul tău de asamblare se deplasează în acel punct în care le afli acum.

A adăugat ca sarcina pe care o au de îndeplinit luptătorii, după ce termina înşiruirea, esle una de integrare. Pe parcursul instruirii, luptătorii, mai ales nagualii, sunt făcuţi sa se deplaseze în toate punctele posibile. A spus că, în cazul meu, mă deplasasem în nenumărate poziţii pe care va trebui să le integrez într-o zi într-un întreg coerent.

— De exemplu, dacă ţi-ai deplasa punctul de asamblare într-o anumită poziţie, ţi-ai aminti cine este acea femeie, a continuat el, cu un zâmbet ciudat. Punctul tău de asamblare a fost în locul acela de sute de ori. Ţi-ar fi foarte uşor să-1 integrezi.

Ca şi când mi s-ar fi adâncit aducerea aminte o dată cu sugestia lui, am început să am amintiri vagi, tot felul de trăiri. Se părea că eram atras de o senzaţie de neţărmurita afecţiune; o dulceaţă plăcută umplea aerul, ca şi când ar fi venit cineva în spatele meu şi ar fi revărsat mireasma aceea asupra mea. Ba chiar m-am întors. Atunci mi-am amintit Era Carol, femeia nagual! Fusesem cu ea doar cu o zi înainte. Cum am putut s-o uit?

Am trăit un moment de nedescris în care cred că mi-au trecut prin minte toate senzaţiile din repertoriul meu psihologic. Era posibil, m-am întrebat eu, să mă fi trezit în casa ei din Tucson, Arizona, la trei mii de kilometri depărtare? Oare fiecare dintre clipele de conştiinţă elevată sunt atât de izolate, încât nu ţi le poţi aminti?

Don Juan a venit lângă mine şi mi-a pus braţul pe umăr. A spus că ştia exact ce simţeam. Binefăcătorul lui îl făcuse să treacă printr-o experienţă similară. Şi la fel cum încerca el să facă acum cu mine, încercase şi binefăcătorul lui cu el: îl alinase prin cuvinte. Apreciase încercarea binefăcătorului sau, dar apoi se îndoise, la fel cum se îndoia şi acum că puteai alina pe cineva care-şi da seama de călătoria corpului din vis.

Acum, nu mai exista nici o îndoială în nuntea mea. Ceva dinăuntrul meu străbătuse distanţa dintre oraşele Oaxaca, Mexic, şi Tucson, Arizona. Am simţit o uşurare ciudată, ca şi când aş fi fost izbăvit, în sfârşit, de vină.

În anii petrecuţi cu don Juan, avusesem discontinuităţi de memorie. Faptul că fusesem cu el la Tucson în ziua aceea era una dintre ele. Ştiu că n-am putut să-mi amintesc cum ajunsesem la Tucson. Dar nu am dat importanţă acestui fapt. Am crezut că fenomenul se datora activităţilor mele cu don Juan. Avea întotdeauna grija să nu-mi trezească suspiciuni raţionale în starea de (CASTANEDA conştiinţă normala, dar, daca suspiciunile erau inevitabile, le explica sugerând că natura activităţilor noastre genera grave inadvertenţe de memorie.

I-am spus lui don Juan ca, deoarece amândoi ajunseserăm în acelaşi loc în ziua aceea, m-am înlrebat dacă era posibil ca doi sau mai mulţi oameni să se trezească în aceeaşi poziţie de visat.

— Bineînţeles, a spus el. Este singurul mod în care vechii vrăjitori tolteci s-au avântal în necunoscut. L-au urmat unul pe celălalt. Nu poţi şti cum îl urmează unul pe celălalt Aşa se întâmpla, pur şi simplu, datorită corpului din vis. Acţiunea este generală de prezenţa altui visătoR. În ziua aceea m-ai tras cu tine. Iar eu te-am urmat, pentru că am vrut să fiu cu tine.

Voiam să-i pun atâtea întrebări, dar mi se păreau toate de prisos.

— Cum este posibil să nu-mi amintesc de femeia nagual? am murmurat eu şi m-a cuprins un dor cumplit încercam să nu mai fiu trist, dar tristeţea m-a săgetat brusc, ca o durere.

— Tot nu-ţi aminteşti de ea, a spus el. Doar când se va deplasa punctul de asamblare, vei putea să-ţi aminteşti de ea. Este ca o fantoma pentru tine şi tu eşti la fel pentru ea. Ai văzut-o o data, când erai în starea de conştiinţă normala, dar ea nu te-a văzut niciodată în aceasta stare.

Pentru ea nu eşti decât un personaj, la fel cum este şi ea pentru line. Cu diferenţa că lu poţi sa te trezeşti într-o zi şi să integrezi totul. Poate vei avea destul timp să faci asta, dar ea nu va avea. Timpul ei în aceasta lume este scurt.

Am vrut să protestez împotriva unei asemenea nedreptăţi. Am pregătit în gândul meu mai multe obiecţii, dar nu le-am dat glas niciodată. Don Juan jubila. Ii străluceau ochii vesel şi maliţios. Am avut senzaţia că aştepta să vorbesc, pentru ca ştia ce o să spun. Dar senzaţia aceea m-a oprit sau n-am spus nimic, pentru că punctul meu de asamblare se deplasase din nou singur.

Atunci am ştiut că femeia nagual nu putea fi compătimită că nu avea destul timp de stat pe acest pământ şi nici eu nu mă puteam bucura că aveam.

Don Juan mă citea ca pe o carte. M-a îndemnat să-mi termin procesul de înţelegere şi să dau glas motivului pentru care nu-mi părea râu sau pentru care nu mă bucuram. Am simţit preţ de o clipă că ştiam de ce, dar apoi am pierdut firul.

— Este Ia fel de palpitant să ai sau să nu ai timp, a spus el.

Este acelaşi lucru.

— Să fii trist nu este acelaşi lucru cu să-ţi pară râu, am spus. Iar eu mă simt cumplit de trist

— Cui îi pasa de tristeţe, a spus el. Gândeşte-te numai Ia mistere; doar misterul contează. Suntem fiinţe vii. Trebuie să murim şi să renunţăm la conşUinţâ noastră. Dar, dacă am putea schimba măcar un pic acest fapt, ce mistere ne-ar aştepta! Ce mistere!

18. SPARGEREA BARIEREI PERCEPŢIEI.

Târziu, după-amiaza, tot la Oaxaca, don Juan şi cu mine ne-am plimbat prin piaţă. Când ne-am apropiat de banca lui preferata, oamenii care stăteau acolo s-au ridicat şi au plecat Ne am grăbit să ne aşezam.

— Am ajuns la sfârşitul explicaţiei mele despre conşUinţâ, a afirmat el. Iar azi vei asambla singur altă lume şi vei lăsa deoparte pentru totdeauna toate îndoielile.

Nu trebuie să existe nici o greşeala în legătură cu ce vei face. Azi, profitând de avantajul conştiinţei elevate, îţi vei face punctul de asamblare să se deplaseze şi vei alinia într-o clipă emanaţiile altei lumi.

Peste câteva zile, când Genaro şi cu mine ne vom întâlni cu tine pe un vârf de munte, vei face acelaşi lucru, de data aceasta din poziţia dezavantajoasă a conştiinţei normale. Va trebui să aliniezi pe loc emanaţiile altei lumi; dacă nu, vei muri ca un om obişnuit care cade înu-o prăpastie.

Făcea aluzie la faptul că mă va pune să execut ultima dintre tehnicile sale pentru partea dreaptă: salt în prăpastie de pe vârful unui munte. '

Don Juan a afirmat că luptătorii îşi încheiau instruirea când erau în stare să spargă bariera percepţiei fără ajutor, pornind de la o stare de conştiinţa normală. Nagualul conducea luptătorii până la acel prag, dar succesul depindea de fiecare individ în pane. Nagualul îi testa doar, îndemnându-i să se apere singuri.

— Singura forţă care poate anula temporar alinierea este chiar alinierea, a continuat el. Va trebui să anulezi alinierea care te face să percepi lumea de zi cu zi. Intenţionând o nouă poziţie pentru punctul tău de asamblare şi

imenţionând s-o păstrezi fixă destul timp, vei asambla altă lume şi vei scăpa de aceasta.

Vechii vizionari sfidează încă moartea, chiar şi în ziua de azi, procedând exact aşa. Prin forţa intenţiei fac ca punctele lor de asamblare să rămână fixe pe poziţiile care le plasează în oricare dintre cele şapte lumi.

— Ce se va întâmpla dacă aş reuşi să aliniez altă lume? m-am interesat

— Te vei duce acolo, nu-a răspuns el, aşa cum s-a dus Genaro într-o seară, chiar în locul unde îţi arăta misterul alinierii.

— Unde voi fi, don Juan?

— In altă lume, bineînţeles, unde în altă parte?

— Dar ce se întâmpla cu oamenii din jurul meu, cu clădirile, cu munţii şi toate celelalte?

— Vei fi separat de toate, chiar de bariera pe care ai spart-o: banera percepţiei. Şi la fel ca vizionarii care s-au îngropat pentru a sfida moartea, nu vei mai fi pe lumea aceasta.

Când i-am auzit afirmaţiile, s-a dat o mare bătălie în sufletul meu. O parte din mine îmi spunea că poziţia lui don Juan era imposibil de păstrat, în timp ce alta parte ştia fără nici o umbră de îndoială că avea dreptate.

L-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă mi-aş deplasa punctul de asamblare când sunt pe stradă, în plin trafic, la Los Angeles.

— Los Angeles-ul va dispărea, mi-a răspuns el senos. Dar iu vei rămâne.

Acesta este misterul pe care am încercat să ţi-1 explic. L-ai experimentai, nu l-ai înţeles încă. Dar o să-1 înţelegi azi.

A spus ca încă nu puteam folosi imboldul pământului pentru a mă transpune în altă banda de emanaţii, dar, deoarece simţeam nevoia impenoasâ să mă deplasez, aceasta nevoie avea să-mi servească drept rampa de lansare.

Don Juan s-a uitat la cer. Şi-a întins braţele deasupra capului, ca şi când ar fi înţepenit, şi şi-a împins conştiinţa fizică afară din corp. Mi-a ordonat să-mi închid dialogul interior şi să intru în starea de linişte interioară. Pe urmă s-a ridicat, a plecat din piaţă şi mi-a făcut semn să-1 urmez. A luat-o pe o slradâ laterală pustie. Am recunoscul-o. Era aceeaşi strada pe care Genaro îmi demonstrase alinieresA. În clipa în care mi-am amintit acest lucru, m-am trezit mergând cu don Juan într-un loc care fusese până atunci foarte familiar pentru mine: o câmpie pustie, cu dune galbene de ceea ce părea a fi sulf.

Atunci mi-am amintii că don Juan mă făcuse să percep lumea aceea de sute de ori. Mi-am amintit, de asemenea, ca dincolo de peisajul pustiu al dunelor, se găsea o altă lume care strălucea într-o lumină aibă superbă, uniformă, pură.

Când don Juan şi cu mine am intrat în acest timp, am simţit ca lumina care venea de peste toi nu te învigora, dar te alina atât de mult, încât îmi dădea senzaţia că era sacră.

Când m-a scăldat acea lumină sacra, un gând raţional a explodat în liniştea mea interioara. Mi s-a părut posibil ca misticii şi sfinţii să fi întreprins această călătorie a punctului de asamblare. L-au văzut pe Dumnezeu în tiparul uman. Au văzut iadul în dunele de sulf. Şi apoi au văzut gloria raiului în lumina diafană.

Gândul meu raţional a ars aproape instantaneu sub agresiunea lucrurilor pe care le percepeam. Conştiinţa îmi era asaltata de o multitudine de forme, figun de bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, şi apariţii de neînţeles care străluceau înu-o lumina aibă, orbitoare.

L-am văzut pe don Juan mergând alături de mine, uitându-se fix la mine, nu la acele apariţii, dar apoi l-am văzut ca o minge de luminozitate sărind în sus şi-n jos, la câţiva paşi de mine. Mingea a făcut o mişcare brusca, înfricoşătoare, s-a apropiat de mine şi i-am văzut interiorul.

Don Juan îşi lăsase conştiinţa să strălucească pentru mine. Acea strălucire a luminat brusc patru sau cinci filamente filifor-me în stânga lui şi a rămas unde se aflA. Întreaga mea putere de concentrare era concentrata acolo; ceva mă trăgea încet, ca prin-tr-un tub, şi am văzut aliaţii – trei figuri întunecate, lunguieţe, rigide, agitate de tremur, ca frunzele în bătaia vântului. Erau pe un fundal roz fosforescent. Din clipa în care mi-am concentrat privirile asupra lor, au venit unde eram, nu mergând, plutind sau zburând, ci trăgându-se singure de-a lungul unor fibre albe care ieşeau din mine. Albeaţa nu era o lumină sau o strălucire, ci nişte linii care păreau trase cu creta. S-au dezintegrat repede, deşi nu destul de repede. Aliaţii au tăbărât pe mine înainte ca liniile să dispară.

M-au înghesuit. M-am supărat şi aliaţii s-au dat imediat la o parte, ca şi când i-aş fi certai. Mi-a părut râu pentru ei şi acest senţiment i-a adus imediat înapoi. Au venit din nou să se frece de mine. Atunci am văzut un lucru pe care-1 văzusem în oglinda de la pâriu. Aliaţii nu aveau strălucire interioară, nu aveau mobilitate interioară. Erau lipsiţi de viaţă. Cu toate acestea, era evident că trăiau. Erau forme ciudate, groteşti care semănau cu

nişte saci de dormit cu fermoarul tras. Linia subţire dm porţiunea mediana a formelor lor alungite îi făcea să pară cusuţi.

Nu aveau un aspect plăcut. Senzaţia că îmi erau complet străini mă făcea să ma simt stânjenit, agitat. Am văzut ca cei trei aliaţi se mişcau de parca ar fi sărit în sus şi-n jos; înăuntrul lor era o strălucire palidă. Strălucirea a crescut în intensitate până când, la cel puţin unul dintre ei, a devenit destul de puternica.

Din clipa în care am văzut-o, m-am cufundat în beznă. Nu era întuneric ca noaptea. Mai curând tot ce se afla în jurul meu era negru ca smoala. M-am uitat în sus, la cer, şi nu am găsit nici o urmă de lumină. Cerul era, de asemenea, negru, acoperit literalmente cu linii şi cercuri neregulate, în diverse grade de întunecime. Cerul semăna cu o bucată neagră de lemn, la care textura se vedea în relief.

M-am uitat în jos, la pământ. Era pufos. Părea alcătuit din fulgi de alge marine gelatinoase; nu erau întunecaţi, dar nici strălucitori. Era ceva intermediar, cum nu mai văzusem în viaţa mea: alge negre.

Am auzit apoi glasul vederii. Mi-a spus că punctul meu de asamblare crease o lume completa, cu alte mari benzi de emanaţii: o lume neagra.

Voiam să absorb fiecare cuvânt pe care-1 auzeam; pentru a face asta, trebuia să-mi divid concentrarea. Glasul s-a oprit; privirea mi s-a focalizat din nou. Stăteam cu don Juan la câteva străzi de piaţă.

Am simţit imediat că nu aveam timp să mă odihnesc, că era inutil să mă las şocat. Mi-am adunat toate puterile şi l-am întrebat pe don Juan dacă făcusem ce se aşteptase.

— Ai făcut exact ce trebuia, m-a asigurat el. Hai să ne întoarcem în piaţă şi să-i dam ocolul pentru ultima oară pe lumea aceasta.

Am refuzat să mă gândesc la plecarea lui don JuaN. Aşa că i-am pus întrebări despre lumea neagrA. Îmi aminteam vag că o mai văzusem.

— Este lumea cel mai uşor de asamblat, mi-a spus el. Dintre toate experienţele tale, doar lumea neagră merită luată în considerare. Este singura aliniere adevărată a altei man benzi pe care ai făcut-o vreodată. Restul a fost o deplasare laterală de-a lungul benzii umane, dar tot în cadrul aceleiaşi mari benzi. Zidul de ceaţă, câmpia cu dune galbene, lumea apariţiilor – sunt toate alinieri laterale pe care le fac punctele noastre de asamblare când se apropie de o poziţie cruciala.

Mi-a explicat, în timp ce ne întorceam în piaţă, ca una din calităţile ciudate ale lumii negre este aceea că nu are aceleaşi emanaţii care reprezintă timpul

în lumea noastră. Sunt emanaţii diferite care produc un rezultat diferit. Vizionarii care călătoresc în lumea neagră simt că sunt în ea de când se ştiu, dar, în lumea noastră, constaţi că n-a trecut decât o clipă.

— Lumea neagră este o lume îngrozitoare, pentru ca îmbâ-trâneşte corpul, a spus el pe un ton autoritar.

L-am rugat să mă lămurească. A încetinit pasul şi m-a priviţ. Mi-a reamintit că Genaro, în maniera Iui directă, încercase o dată să-mi sublinieze acest fapt, când mi-a spus că am stat o eternitate în iad, în timp ce, în lumea pe care o cunoaştem, nu a trecui nici un minut.

Don Juan a spus că, în tinereţea lui, fusese obsedat de lumea neagra. Se întrebase, de fata cu binefăcătorul lui, ce i s-ar întâmplâ dacă s-ar duce acolo şi ar sta un timp. Dar, deoarece binefăcâtorul lui nu era omul explicaţiilor, l-a trimis, pur şi simplu, pe don Juan în lumea neagră, să afle singur răspunsul.

— Puterea nagualului Julian a fost alât de extraordinară, a continuat don Juan, încât mi-a trebuit zile întregi să mă întorc din acea lume neagră.

— Vrei să spui că ţi-a trebuii zile întregi să-ţi întorci punctul de asamblare în poziţia sa normală, nu-i aşa?

— Da, asta vreau să spun, a recunoscut el. (ARI OS CAŞI Wl l) \par

Mi-a explicat ca în cele câteva zile cât s-a pierdui în lumea neagra a îmbâtrinil cu cel puţin zece ani, dacă nu chiar mai mult. Emanaţiile din coconul său au simţit încordarea anilor de lupta solitara.

Silvio Manuel a fost un caz complet diferit. Nagualul Julian l-a aruncat şi pe el în necunoscut, dar Silvio Manuel a asamblat alta lume, cu alt set de benzi, o lume de asemenea fără emanaţiile temporale, dar care avea un efect opus asupra vizionarilor. A dispărut timp de şapte ani, dar a simţit că a lipsit doar o clipa.

— Să asamblezi alte lumi nu ţine de exerciţiu, ci de intenţie, a continuat el. Şi nu consta doar într-un exerciţiu de a ieşi din acele lumi, ca şi când ai fi iras de o banda elastica. Un vizionar trebuie să fie îndrăzneţ. De îndată ce spargi bariera percepţiei, nu este necesar să te întorci în acelaşi loc din lumE. Înţelegi ce vreau să spun?

Treptat, am priceput ce spunea. Mi-a venit să rid de o asemenea idee absurdă, dar, înainte ca ideea să se transforme în siguranţă, don Juan mi-a vorbit şi mi-a zburat din minte ce era cât pe ce să-mi amintesc.

A spus că, pentru luptători, pericolul asamblării altor lumi constă în aceea ca celelalte lumi sunt la fel de posesive ca a noastră. Forţa de aliniere face

ca de îndată ce punctul de asamblare se desprinde de poziţia sa normală, el se fixează în alte poziţii» prin intermediul altor alinieri. Iar pe luptători îi paşte riscul să se împotmolească într-o unicitate de neconceput.

Partea mea raţională, cercetătoare, mi-a spus că-l văzusem în lumea neagră ca pe o minge luminoasă. Prin urmare, era posibil să fii în acea lume cu oameni.

— Doar dacă oamenii te urmează, deplasându-şi punctele lor de asamblare când ţi-l deplasezi tu pe al tău, mi-a răspuns el. Eu mi l-am deplasat pe al meu ca să fiu cu tine; altfel, ai fi fost singur cu aliaţii. Ne-am oprit din mers şi don Juan a spus că era timpul să plec. Vreau să eviţi toate deplasările laterale, a spus el şi să te duci direct în următoarea lume loială. Peste câteva zile, va trebui să faci singur acelaşi lucru. Nu vei avea timp să zăboveşti. Va trebui s-o faci, ca să scapi cu viaţă.

A afirmat că spargerea barierei percepţiei este culmea activităţii unui vizionar. Din clipa în care acea barieră este spartă, omul şi soarta lui capătă un alt înţeles pentru luptători. Datorită importanţei transcendentale a spargerii acelei bariere, noii vizionări folosesc respectivul act al spargerii ca pe un test final. Testul constă în a sări din vârful unui munte într-o prăpastie, în starea de conşUinţâ normală. Dacă luptătorul care sare în prăpastie nu şterge lumea cotidiană şi nu asamblează alta înainte să ajungă jos, moare.

— Trebuie să faci această lume să dispară, a continuat el, dar vei rămâne, într-un fel, tu însuţi. Acesta este ultimul bastion al conştiinţei, cel pe care se bazează noii vizionari. Ei ştiu că, după ce îi arde conştiinţa, rămân într-un fel ei înşişi. A zâmbit şi mi-a arătat o stradă pe care o vedeam din locul în care stăteam strada unde Genaro îmi arătase misterele alinierii. Strada aceea, ca oricare alta, duce spre eternitate, a spus el. Nu trebuie decât s-o urmezi în cea mai mare linişte. E timpul. Hai, du-te acum, du-te!

S-a întors şi s-a despărţit de mine. Genaro îl aştepta la colţ. Mi-a făcut cu mâna şi apoi a gesticulat, îndemnându-mă să continuu. Don Juan a mers mai departe, fără să se întoarcă. Genaro i s-a alăturat. Am început să-i urmez, dar am ştiut că nu trebuia. Aşa că am luat-o în direcţia opusă. Strada era întunecată, pustie, posomorită. Nu m-am lăsat pradă sentimentelor de nereuşită sau nepotrivire. Am mers în starea de linişte interioară. Punctul meu de asamblare se mişca în mare viteză. I-am văzut pe cei trei aliaţi. Linia lor mediană dădea impresia ca zâmbeau pieziş. Am avut senzaţia ca sunt neserios. Atunci, o forţă asemănătoare unei rafale de vânt a spulberat lumea. *

EPILOG.

Peste câteva zile, întreg grupul nagualilor şi toţi ucenicii s-au adunat în vârful muntelui de care-mi povestise don Juan.

Don Juan a spus că fiecare ucenic îşi luase deja la revedere de la toată lumea şi că noi toţi eram într-o stare de conştiinţă care excludea sentimentalismul. Pentru noi, a spus el, exista doar acţiune. Eram luptători, într-o stare de război total.

Toţi, cu excepţia lui don Juan, Genaro, Pablito, Nestor şi cu mine, s-au îndepărtat puţin de vârful muntelui, ca să ne lase, pe Pablito, pe Nestor şi pe mine să ne transpunem în starea de conştiinţa normală.

Înainte să facem acest lucru, don Juan ne-a luat de braţ şi am înconjurat împreună vârful muntelui.

— Într-o clipă veţi intenţiona mişcarea punctelor voastre de asamblare, a spus el. Şi n-o să vă ajute rumeni. Acum sunteţi singuri. Trebuie să vă amintiţi ca intenţia începe cu o comandă.

Vechii vizionari spuneau că, dacă luptătorii vor să aibă un dialog interior, ar irebui să aibă unul aşa cum se cuvine. Pentni vechii vizionari, acest lucru însemna un dialog despre vrăjitorie şi accentuarea autoreflecţiei lor. Pentru noii vizionari, nu înseamnă dialog, ci manevrarea detaşată a intenţiei prin intermediul unor comenzi serioase.

A repetat la nesfârşit ca manevrarea intenţiei începe cu o comanda data ţie însuţi; comanda esle apoi repetata până devine comanda Vulturului, după care punctele de asamblare se deplasează corespunzător în clipa în care luptătorii ating starea de linişte interioară.

Faptul că o asemenea manevră este posibilă, a spus el, este ceva deosebit de important pentru vizionarii vechi şi noi deo-potnva, dar din motive diametral opuse. Cunoaşterea acestui fapt le-a permis vechilor vizionari să-şi deplaseze punctul de asamblare în poziţii de visare inimaginabile în necunoscutul incomensurabil; pentru noii vizionari aceasta înseamnă refuzul de a fi hrană, înseamnă scăparea de Vultur prin mişcarea punctelor lor de asamblare într-o poziţie de visat specială, numită libertate totala.

El a explicat ca vechii vizionari au descoperit că este posibil să mişte punctul de asamblare până la limita cunoscutului şi să-1 lase fixat acolo, într-o stare de prima conştiinţă elevată. Din acea poziţie, ei au văzut posibilitatea de a-şi deplasa încet şi permanent punctele de asamblare în alte poziţii, dincolo de acea limită – o realizare uimitoare, îndrăzneaţă, dar

lipsită de sobrietate, pentru că nu şi-au retras niciodată mişcarea punctelor lor de asamblare sau poate nu au vrut s-o facă.

Don Juan a spus că aventurieri care au de ales între a muri în lumea obişnuilâ sau în lumi necunoscute, Ie vor prefera inevitabil pe acestea, iar noii vizionari, dându-şi seama că predecesorii lor aleseseră doar să-şi schimbe locul morţii, au ajuns să înţeleagă ce inutil era totul. Era inutil sa lupţi pentru a-ţi domina aproapele, să asamblezi alte lumi şi, mai ales, să preţuieşli importanţa de sine.

Una dinire cele mai inspirate decizii luate de noii vizionari, a afirmai el, a fost aceea că nu au permis niciodată ca punctele lor de asamblare să se deplaseze permanent în orice altă poziţie decât conştiinţa elevată. De pe acea poziţie au rezolvat practic dilema inutihtâţii şi au descoperit ca soluţia nu consta doar în a alege o alta lume în care sa mori, ci în a opta pentru conştiinţa şi libertatea totala.

Am ajuns niciodată jos. Noi toţi, sub impactul unui asemenea act cumplit, de neînţeles, ne-am deplasat punctele de asamblare şi am asamblat alte lumi.

Don Juan a spus ca, alegând libertatea totala, noii vizionari au continuat, fără să-şi dea seama, tradiţia predecesorilor lor şi au devenit chintesenţa celor care sfidează moartea.

Acum ştim că am fost lăsaţi să ne amintim de conştiinţa elevată şi să regăsim totalitatea eurilor noastre. Ştim, de asemenea, ca, cu cât ne amintim mai mult, cu atât bucuria şi mirarea noastră sunt mai intense, dar şi îndoielile şi zbaterea sunt mai mari.

Ne-a explicat că noii vizionari au descoperit că, dacă punctul de asamblare este făcut să se deplaseze constant pe tărâmul necunoscutului, pentru a se întoarce apoi într-o poziţie la limita.

Până acum, este ca şi când am ft fost lăsaţi doar să fim ademeniţi de cele mai cutezătoare întrebări despre natura şi soarta omului, până când vom avea suficienta energie, nu numai ca să verificăm tot ce ne-a învăţat don Juan, dar şi ca să acceptam noi înşine darul Vulturului.

I cunoscutului, atunci, când este eliberat brusc, se deplasează ca fulgerul de-a lungul întregului cocon uman, aliniind imediat toate emanaţiile din interiorul coconului.

— Noii vizionari sunt înflăcăraţi de forţa alinierii, a continuat don Juan, de forţa voinţei, pe care au transformat-o în forţa intenţiei printr-o viaţă impecabilă. Intenţia constă în alinierea __ tuturor emanaţiilor conştiinţei de

culoarea chihlimbarului, aşa că este corect să se afirme că libertatea totală înseamnă conştiinţa total*.

— Asta veţi face voi toţi, don Juan? l-am întrebat

— Da, în mod sigur, dacă avem suficientă energie, mi-a răspuns el. Libertatea este darul făcut de Vultur omului. Din păcate, foarte puţini oameni înţeleg că nu avem nevoie decât de suficienta energie, pentru a accepia asemenea dar grandios.

Dacă nu avem nevoie decât de atât, atunci trebuie să devenim neapărat nişte harpagoni ai energiei.

După aceea, don Juan ne-a făcut să ne transpunem într-o stare de conştiinţa normală. Pe înserate, Pablito, Nestor şi cu nune am sărit în prăpastie. Don Juan şi grupul nagualilor au fost mistuiţi de focul lăuntric. Au intrat în starea de conştiinţa tolalâ, pentru că au avut suficientă energie să accepte răscolitorul dar al libertăţii.

Pablito, Nestor şi cu mine nu am murit în prăpastia aceea şi nici ceilalţi ucenici care au sărit mai devreme – pentru că nu

SFÂRŞIT